

زندگي کليل ڪتاب

سيد امداد محمد شاه جا انٽرويو ۽ ڪالم



سهيڙيندڙ

ماڻڪ ملاح

زندگي ڪليل ڪتاب

(انٽرويو ۽ ڪالم)

سيد امداد محمد شاهه

سهيڙيندڙ:

ماڻڪ ملاح



مارئي اڪيڊمي

سڪرنڊ/ ڪراچي

1999ع

هن ڪتاب جا حق ۽ واسطا سهيڙيندڙ وٽ محفوظ

ڪتاب جو نالو:

زندگي کليل ڪتاب

موضوع:

سيد امداد محمد شاهه جا انٽرويو ۽ ڪالم

سهيڙيندڙ:

سائڪ ملاح

پبلشر:

سڪندر ملاح

ڇپائيندڙ:

مارٽي اڪيڊمي، سڪرنڊ/ ڪراچي

ڇاپو: پهريون

مئي 1999ع

ڪمپوزنگ:

ورڊس ڪمپوزرس، ڪراچي.

فون: 7771618

قيمت:

پڪو جلد: 150.00

ڪچو جلد: 120.00

لکپڙه لاءِ:

شيامر جنرل اسٽور، سڪرنڊ،

مارٽي اڪيڊمي

134 ڀٽائي ٿاڻون

حيدرآباد، سنڌ.

اوپنا

مرحوم

رئيس غلام مصطفيٰ ڀرڳڙي؛

سابق ايم. ايل. اي.

۽ ايم. پي. اي

سند اسيمبلي-

۽ ايم. پي. اي

مغربي پاڪستان اسيمبلي

لاهور ۾-

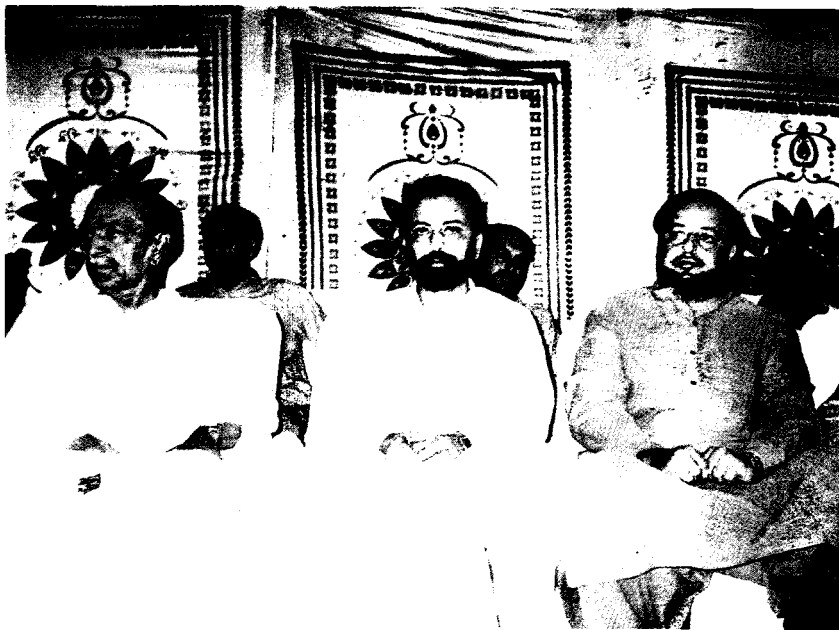
جنهن تاريخي

بل پاس ڪرايو ته،

ون يونٽ توڙي-

صوبا بحال ڪيا وڃن.

- سيد امداد محمد شاه



١٠ نمبر جي اڳواڻن کي سيد امداد محمد شاھر ٻاران ۾ مئي (۱۹۹۹ع تي حيدر منزل ۾ ڏنل آجياڻي دوران
ساجي کان، امير بخش ڀٽو - جلال محمود شاھر (ڊاڪٽر مندر اسپيڪٽر سنڌ اسيمبلي)
۽ سيد امداد محمد شاھر -



١٠ نمبر جي اڳواڻن کي سيد امداد محمد شاھر ٻاران ۾ مئي (۱۹۹۹ع تي حيدر منزل ۾ ڏنل آجياڻي
دوران نڪتل گروپ فوٽو
ساجي کان، عبدالحئي بلوچ، ممتاز ڀٽو، سيد امداد محمد شاھر، اجمل خٽڪ، عطاءُ الله مينگل،
www.sindhsalamat.com تاج محمد ڀٽو، سيد امداد محمد شاھر، اجمل خٽڪ، عطاءُ الله مينگل،
books.sindhsalamat.com

ڏينهن تٽو، جهڙ ڀانيان!

سيد امداد محمد شاه جي طبيعت ٻن انتھائن جو امتزاج آهي. جتي هن وٽ موجود محبت جو ساوٿي جي سنڌوءَ جيان ڪا ڪنڌي ۽ ڪنارو نه آهي، اتي هن وٽ غير اصولي شيءِ تي، ڪنهن به قسم جو اتفاق ۽ ٺاهه نه ڪرڻ وارو شديد رجحان پڻ موجود آهي.

اسيمبلي ميمبر بنجڻ کي، اقتدار جي ڏاڪڻ سمجهندڙ سياستدانن ۽ اسيمبلي ميمبر بڻجي، جمهوري ادارن جو تقدس بحال ڪرائڻ، پنهنجي انتخابي حدن (Constituencies) جي عوام جي، عزت نفس، وقار، سماجي، اقتصادي ۽ سياسي حقن جا تحفظ ڪرڻ، وارن رجحانن رکندڙ سياستدانن جي سوچ، عمل ۽ سياسي طريقيڪار ۾ رات ڏينهن جو فرق، نمايان ڏسڻ ۾ ايندو، جن جي منزل، اقتدار جي رسائي هوندي. ان جي اڳيان اصول ڪاٺي معنيٰ نه رکندو. پر جن وٽ صحيح جمهوري روح ۽ عواميت هوندي، ان جي اڳيان اقتدار اصول تي پاري نه پر، اصول جو تقدس رکڻ لاءِ، اقتدار کي به تڏڻو پيو ته تڏجڻ وارو لاڙو ڏسڻ ۾ ايندو.

سيد امداد محمد شاه اڳيان، اقتدار جو حصو ڪاٺي معنيٰ نٿو رکي، هن اندر جي اکين سان، ڏسي ورتو آهي ته، جيڪي اقتدار پرست آهن، تن کي اقتدار سوڀيندڙ ڳجهين قوتن ڪيترو نه نيچ بنايو، هيچ ۽ هيٺ ڪيرايو آهي. پوءِ به انهن قوتن اقتدار جو رموت ڪنٽرول پنهنجي هٿ ۾ رکي، بار بار انهن کي بي آبرو ڪري، ۽ اقتدار تان لوڏي ڪڍيو آهي. پر جمهوريت پسند ۽ انساني / عوامي وقار جي دلداده شخصن اڳيان اقتداري ايوان ٻانهن جيان ٻانهون ٻڏيو پيا هلندا آهن.

سيد امداد محمد شاه، جيڪو به دفعا صوبائي اسيمبليءَ جو ميمبر بنيو- تن ۾ نه رڳو برسرِ اقتدار نه هو- پر مخالفت ۾ به اڪيلو هو- پوءِ به هن اصولن جي پابندي ڪندي، پاڻ کي / اڪيلائپ ۾- هڪ تنظيم ثابت ڪري ڏيکاريو- چوٽه جڏهن پيپلز پارٽيءَ جي حڪومت ۾ اسيمبلي اندر مخالفت به نه هئڻ جي برابر هئي ۽ حڪمران ڌر جي حيثيت هڪ گور سانھ واري هئي، ان وقت اسيمبلي اسپيڪر کي اڪيلي سر عدم اعتماد ڪري، سنڌ جي مسئلن تي آواز اٿاري، هڪ تاريخ ساز عمل ڪيائين، جنهن تي ايندڙ وقت جو مؤرخ قلم کڻندو ته سيد امداد محمد شاه، اڪيلو هوندي به حڪومت کي ڪيتري نه پنهنجي مخالفت واري حيثيت مڃائيندو رهيو، پر ملڪ اندر اهڙن ماڻهن جا رستا روڪيا وڃن ٿا، ته اسيمبلين تائين نه پهچي سگهن، پر هن بهادر انسان جي اندر جو سياستدان، جنهن جي

پرورش سائين جي ايمر سيد، خان عبدالغفار خان ۽ شيخ مجيب الرحمان جهڙن جي سايي ۾ ٿي هجي، ان جو انهن دلشڪستين سان پري جو به واسطو نه رهيو ۽ نه اسيمبليءَ اندر جو ڪجهه به ڪيو، اهڙوئي ڪردار اسيمبليءَ کان ٻاهر رهي به ادا ڪري ڏيکاريو، جنهن جو زندهه مثال، سندس اها سياسي بصيرت آهي، جنهن مطابق ڪالاباغ ڊيم جي مسئلي کي اهڙو ته آڀاريو، جو بينظير ڀٽو جهڙي وفاق جي علامت سمجهي ويندڙ سياستدان ۽ پنجاب جي مفادن جي محافظ کي به چوڻو پئجي ويو ته ڪالاباغ ڊيم، سنڌ جي تباهيءَ جي مترادف آهي. اهو خود سيد امداد محمد شاهه جو سياسي ڪارنامو آهي ته بلوچ ۽ ليڊر جيڪي بينظير کي ڏسڻ لاءِ تيار نه هئا، تن کي بينظير سان هڪ اسٽيج تي ويهاري، اقتدار جي ڳجهين قوتن کي ثابت ڪري ڏيکاريو ته سچن سياستدانن لاءِ اسيمبلي ايوان ڪا ئي معنيٰ نٿا رکن. هو اگر چاهين ته مٿئين مثال جيان، ناممڪن کي به ممڪن ڪري ڏيکارڻ جي سگهه رکن ٿا.

سيد امداد محمد شاهه - عملي سياستدان هئڻ سان گڏوگڏ نظرياتي طور به مضبوط شخصيت جا مالڪ آهن. اهوئي سبب آهي ته جتي شاهه صاحب، حقيقي جمهوريت لاءِ پاڻ پئي پتوڙيو آهي، اتي وقت به وقت، سنڌ لاءِ، جمهوريت لاءِ گهڙجندڙ گهائڻ کي پنهنجين تقريرن، تحريرن ۽ انٽرويوز رستي پيش ڪري، ۽ ڪارڪنن کي آئنده جي خدشات ۽ گتڪن کان وقت سر آگاهه پئي ڪيو آهي ته سندن سياسي ۽ نظرياتي رهنمائي، پڻ ڪئي آهي. هن ڪتاب ۾ سندن اهڙين لکڻين / ڪاوشن، کي سهيڙي يڪجاءِ ڪيو ويو آهي، ته جيئن هڪ طرف شاهه صاحب بابت بحريثيت هڪ سياستدان جي ڪا راءِ قائم ڪري سگهجي ته ٻئي طرف سندس هن بي بها مواد کي محفوظ ڪري ۽ ايندڙ نسلن جي رهنمائيءَ لاءِ پيش ڪري سگهجي. هن قيمتي سهيڙيل مواد جي ترتيب ۽ پروفن وغيره ڏسڻ ۾ نامياري اديب محترم مير محمد پيرزادي ۽ تاريخي اهميت وارن فوٽن، مهيا ڪرڻ لاءِ محترم ڊاڪٽر ضياءُ شاهه جن جو نهايت ثورائتو آهيان. هن تاريخي ڪم جي تياريءَ ۾ جتي محترم شعيب ملاح هٿ وڌايو اتي مارئي اڪيڊميءَ جي پبلشر محترم سڪندر علي ملاح، جنهن هن ڪم جي سراجاميءَ ۾ حصو وٺي، هن تاريخي حيثيت رکندڙ ڪتاب کي وقت تي پڙهندڙن جي هٿن تائين پهچائڻ جو بندوبست ڪيو.

ماڻڪ ملاح

سڪرنڊ

۲۱-۴-۹۹

زندگي ڪنڀر ڪتاب

■ جيئن ڏٺو هون

قوم ۽ ملڪ جي خدمت جو جذبو فطري طور تي هر انسان ۾ موجود هوندو آهي. ليڪن ان جذبي جو دارومدار انساني نيت جي صفائي خلوص ۽ قربانيءَ جي اصولن تي ٻڌل رهي ٿو. دنيا جي هر مذهب ۽ تمدن قوم ۽ ملڪ ۾ اهڙا آدرشي ۽ اصول پرست انسان پيدا ٿيندا رهيا آهن، جن جي اڻٽڪ ڪوشش، محنت ۽ قربانيءَ جي جذبي تحت وس ۽ ڀڄت آهر قوم ۽ ملڪ جي پئي خدمت ڪئي آهي. انهيءَ خدمت جي دوران انهن پلماس انسانن نه صرف ذهني ۽ جسماني تڪليف کي برداشت ڪيو آهي، پر هر طاغوتي طاقت جو مقابلو به ڪيو آهي. سياڻي سنڌ جي سرزمين کي اهو شرف حاصل آهي، جو هن اهڙن انسانن کي جنم ڏئي پاڻ کي هميشه لاءِ سرخرو پئي ڪيو آهي. سنڌ هر زماني ۽ هر دور ۾ جيڪي قومي خادمن ۽ رهنما پيدا ڪيا، تن پنهنجي فڪر انگيز انقلاب ذريعي سنڌ کي هر لحاظ کان سڌاريو ۽ سنواريو آهي. سنڌ جي اهڙن قومي رهبرن ۽ محسنن جي سماجي ۽ قومي ڪارنامن کي سندن ئي حياتي ۽ پراجاگر ڪيو وڃي ته جيئن کين زندگيءَ ۾ ئي پنهنجي قوم ان سندن خدمتن جي صلي ۾ داد ملي وڃي. اسان سنڌ وارن جي هميشه کان وٺي اها عادت پئي رهي آهي ته پنهنجي قوم جي

خدمتگارن، محسنن ۽ رهبرن جو جيئري قدر ڪونه ڪندا آهيون. پر هن جهان فانيءَ مان وڃڻ کان پوءِ، انهن لاءِ صرف قصيدا ۽ اوسارا جهونگاريندا آهيون. سيد امداد محمد شاه سنڌ جي اهڙن اعليٰ ۽ ارفع قومي ڪارڪنن مان هڪ آهي، جنهن باوجود صاحب ثروت خاندان جي فرد هوندي، به عام غريبن ڏکويلن ۽ بيمارن جي سهائتا لاءِ هڙئون توڙي وڙئون ڪافي پاڻ پتوڙيو آهي. جهالت جي اونداھي غار مان غريبن کي ڪڍي علم جي روشنيءَ ڏانهن آڻڻ ۾ به شاه صاحب تمام اهم ڪردار ادا ڪيو آهي. اسان هتي سندس تعليمي ۽ سماجي خدمتن جو ذڪر ڪريون ٿا، ته جيئن سنڌجو زميندار ۽ سرماڻيدار طبقو شاه صاحب جي خدمتن ۽ ڪارنامن کي پڙهي، کيس مثالي ۽ آدرشي انسان سمجهي، پاڻ به انهيءَ جذبي سان سنڌ ۽ سنڌي قوم جي خدمت ڪري.

سيد امداد محمد شاه، سنڌ جي قديم تاريخي شهر سن جي سيد حيدر شاه اول جي خاندان جو چشم چراغ آهي. سندس والد مرحوم سيد غلام مرضي شاه (سائين جي اير سيد)، جيڪو سنڌ جو مشهور بزرگ سياستدان قومي رهبر ۽ سنڌ جو عاشق هو، جنهن کي سنڌ جا ماڻهون پيار ۽ محبت وڃان سندس مخفف يعني ”جي اير سيد“ جي نالي سان ياد ڪندا آهن. سيد امداد محمد شاه تاريخ ۳۰ سيپٽمبر سن ۱۹۲۵ع بروز سومر سائين جي. اير. سيد جي گهر ۾ جنم ورتو. جيئن ته شاه صاحب جو قديم زماني کان وٺي علمي گهراڻو رهيو آهي، جنهن کان پاڻ گهڻو متاثر ٿيو. هونءَ به چوڻي آهي، ته هر انسان تي سندس ماحول جو وڏو اثر ٿيندو آهي. پاڻ ابتدائي سنڌيءَ جا ٽي درجا پنهنجي سن واري پرائمري اسڪول ۾ پورا ڪيائين. جنهن کان پوءِ کيس ڪراچيءَ جي گرامر اسڪول ۾ داخل ڪرايو ويو. سن ۱۹۴۸ع تائين پاڻ انهيءَ اسڪول ۾ پڙهندو رهيو. پر جيئن ته ان زماني ۾ ملڪ جو ورهاڱو ٿيو ۽ هندستان کان ڪيترن ئي لڏي آيل مسلمانن کي اسڪولن ۾ رهايو ويو ۽ اسڪول بند ڪيا ويا. ان ڪري پاڻ ڳوٺ موٽي آيو، جتان ڪجهه دير سان واپس اسڪول ۾ پهچڻ ڪري سدس داخلا منسوخ ڪئي وئي. ان کان پوءِ کيس هڪ مشنري اسڪول سينٽ پيٽرڪ ۾ داخلا ڪرايو ويو. جتان ۵۴-۱۹۵۳ع ڌاري ميٽرڪ پاس ڪيائين. سيد

امداد محمد شاه ميٽرڪ جي امتحان پاس ڪرڻ کان پوءِ ڊي - جي سائنس ڪاليج ۾ داخل ٿيو. هن جو ارادو هو ته انٽر سائنس امتيازي حيثيت سان پاس ڪرڻ کان پوءِ ميڊيڪل ڪاليج ۾ ۾ ويڃان، پر سندس اها خواهش گهرو حالتن جي ڪري پوري ٿي نه سگهي. جيئن ته هن جو وڏو ڀاءُ امير حيدر شاه وڌيڪ اعليٰ تعليم حاصل ڪرڻ لاءِ لنڊن هليو ويو ۽ سندس والد صاحب محترم جي ايمر سيد ون يونٽ جي مخالفت سبب جيل ۾ بند ڪيو ويو. ان ڪري تعليم سان گڏ پنهنجو گهرو ۽ زمينداريءَ جون ذميواريون اچي سندس ڪلهن تي پيون. نتيجي ۾ پاڻ ميڊيڪل ڪاليج ۾ داخلا لاءِ وڃي نه سگهيو. آخر ۾ پاڻ ساڳي ئي ڪاليج مان بي-ايس -سي جو امتحان پاس ڪري پنهنجي ڳوٺ سن ۾ اچي رهڻ لڳو. جتي جڏهن سامه صاحب پنهنجي زمينداريءَ جي ڪاروهنوار سان وڌيڪ دلچسپي رکي، تڏهن پاڻ محسوس ڪيائين ته زمينداريءَ ڌنڌي سان گڏ قانوني ڄاڻ هئڻ به ضروري آهي. ڇاڪاڻ ته دنياڌاريءَ جا ڪيترائي معاملو درپيش اچن ٿا. جيڪي وقت جي آفيس ۽ ڪورٽن تائين وڃيو پهچن. انهيءَ ڏس ۾ جيڪڏهن قانوني ڄاڻ نه آهي، ته پوءِ ماڻهو کي تمام گهڻيون دشواريون پيش اچن ٿيون. جنهن لاءِ قانوني وابستگي به ضروري آهي. ان ڪري هن اسلاميه لا ڪاليج ڪراچيءَ ۾ داخلا ورتي ۽ سن ۱۹۶۵ع ۾ امتيازي حيثيت سان ايل. ايل. بي جي ڊگري حاصل ڪري ورتائين. جيئن ته سيد امداد محمد شاه کي پنهنجي اباڻي زمينداري حصي مان وڏو حصو تعلقي سڪرنڊ جي ڳوٺ مجيد ڪيريو ۾ مليو، ان ڪري هن اڳتي هلي سنڌ جي مشهور قومي ڪارڪن مرحوم قاضي فيض محمد ايڊوڪيٽ سان گڏجي نواب شاه پروڪالت شروع ڪئي. سيد امداد محمد شاه سن ۾ رهڻ واري دوري ۾ اهو شدت سان محسوس ڪيو ته سنڌ جي بهراڙين ۾ تعليم بلڪل نه هئڻ جي برابر آهي. سندس ڳوٺ سن ان زماني تعلقي ڪوٽڙيءَ ۾ هو ۽ صرف ڪوٽڙي شهر ۾ ميونسپل جي طرفان گورنمينٽ هاءِ اسڪول هو، جيڪو بهراڙيءَ جي غريب شاگردن جون گهرجون پوريون ڪري نه سگهندو هو. بهراڙي جي وري اها حالت هئي جو اتي ڪوبه انگريزي اسڪول نه هو. شاه صاحب انگريزي تعليم ۽ ان جي افاديت کي محسوس ڪندي ۱۹۵۶ع ۾ سن ۾ مڊل اسڪول کولايو. سن

جي انهيءَ مڊل اسڪول دادوءَ کان وٺي درياھ جي اُورئينءَ ۾ مٽيارين تائين تعليمي ضرورتن کي پورو ڪرڻ ۾ نمايان ڪردار ادا ڪيو. سن جي مڊل اسڪول مٽي ذڪر ڪيل پري پري شهرن جا شاگرد جڏهن تعليم جي ارادي سان اچي داخل ٿيا ته انهن جي رهائش ۽ کاڌي خوراڪ جو اهم مسئلو درپيش آيو. انهيءَ مسئلي کي منهن ڏيڻ لاءِ سن ۽ ان جي آس پاس جي ڳوٺاڻن تعاون ڪيو ۽ شاگردن جي رهائش ۽ کاڌي پيئي جو معقول انتظام ڪيو ويو. انهيءَ دوران سن جي تعليمي دردرڪندڙن ماڻهن ساڻس گڏجي شاه حيدر ايجيوڪيشنل سوسائٽي قائم ڪئي. ان سلسلي ۾ ٻن رٿايرد استادن جهڙوڪ- سائين محمد عرس ملاح ۽ سائين عبدالواحد ميمڻ انهيءَ سوسائٽي کي فعال بنائڻ ۾ وڌيڪ ڪوشاڻ رهيا. ائين ڪئي چئجي ته اهي ٻئي مانائڻا استاد هن سوسائٽيءَ جا روح روان هئا. استاد محمد عرس ملاح سن جي مڊل اسڪول ۽ بورڊنگ هائوس لاءِ گرانقدر خدمتون سرانجام ڏنيون.

سيد امداد محمد شاه، سن ۾ مڊل اسڪول قائم ڪرڻ کان پوءِ ان جي آس پاس جا جيڪي ڳوٺ ۽ شهر هئا. جهڙوڪ- آمري، لاڪا، منظور آباد، مانجهند، انڙپور ۽ ڄامشورو وغيره ۾ به مڊل اسڪول قائم ڪرايا. جيڪي هن وقت هاءِ اسڪول جي صورت ۾ ڪم ڪري رهيا آهن. سندس سن ۾ قائم ڪرايل اسڪول جي درجي تي پهتو ۽ هن وقت هاڻي سيڪنڊري اسڪول جي روپ ۾ ڪم ڪري رهيو آهي. اهڙيءَ طرح سان نياڻين جي تعليم واسطي پڻ سن ۾ گرلس هاءِ اسڪول قائم ڪرايو، جو انهيءَ نموني جو پهريون مثالي هاءِ اسڪول آهي.

سن ۶۷-۱۹۶۶ع ڌاري سيد امداد محمد شاه پنهنجي زمينداريءَ کي سڀين لاءِ ٻئي شهر سن مان هميشه لاءِ نقل مڪاني ڪري اچي نواب شاه ضلعي جي ڳوٺ مجيد ڪيريو ۾ رهيو. مجيد ڪيريو ۾ رهائش اختيار ڪرڻ کان پوءِ، شاه صاحب پنهنجي اصل طبيعت مطابق اهو محسوس ڪيو ته هن علائقي ۾ به تعليم جو فقدان آهي. سموري تعلقي ۾ ڪوبه گورنمينٽ هاءِ اسڪول نه هو. هن تعليم جي روشنيءَ کي ڦهلائڻ لاءِ هتي به ڪوششون شروع ڪري ڏنيون. پاڻ ۱۹۷۹ع ۾ جڏهن ضلعي ڪائونسل نواب شاه جو ميمبر چونڊجي آيو ته ضلعي ڪائونسل جي طرفان نه صرف تعلقي سڪرنڊ

جي بهراڙيءَ ۾ تعليم جي ترقيءَ لاءِ ڪوششون وٺندو رهيو، پر مجموعي طرح سان پوري نواب شاه ضلعي جي بهراڙيءَ جي تعليم لاءِ ٻه پاڻ پتوڙيندو رهيو. سڪرنڊ تعلقي جي تعليمي پسماندگيءَ جو سبب صرف اهو هو جو شاه صاحب کان اڳ ۾ هن تعلقي جي ڪنهن به ميمبر انهيءَ ڏس ۾ ڊسٽرڪٽ ڪائونسل ۾ آواز ڪونه ٿي اٿاريو. ليڪن شاه صاحب کي پنهنجي تعلقي جي تعليمي سڌاري لاءِ تمام گهڻو اونو هو ۽ هن چاهيو پئي ته سڪرنڊ تعلقي جو غريب عوام به هن جديد دور ۾ تعليم جي نعمت ماڻين. ان زماني ۾ تعليم کاتي جو ڊائريڪٽر مرحوم غلام رضا پٽو هو. اهو ون يونٽ يعني مغربي پاڪستان جو زمانو هو. هن صاحب انهيءَ سلسلي ۾ شاه صاحب جي اصرار تي نواب شاه ضلعي لاءِ پنج مڊل اسڪول منظور ڪيا، جيڪي سڀئي سڪرنڊ تعلقي کي ڏنا ويا. اهي اسڪول - مجيد ڪيريو، صابو راهو، سڪيو مناهيجو، کڏ هر ۽ محرابو هئا. اهڙيءَ طرح اڳتي هلي، سيد امداد محمد شاه جي سيعي ڪوشش سان سنڌ سرڪار جي طرفان تعلقي سڪرنڊ ۾ مختلف هنڌن تي ٻيا به ڪيترائي انگريزي اسڪول کوليا ويا، جن ۾ چوڪرين لاءِ - دليل ديرو، ڪپڙ لڪمير، لانڍي، حسن جمالي، مهر علي جمالي، حمل فقير لغاري، ٻيل شاه، بچل پور ۽ ماڙي جلباڻي. اهڙيءَ طرح چوڪرين لاءِ - سڪرنڊ، حسن جمالي ۽ مجيد ڪيريو. اهي ۽ اڳيان پنجنجي اسڪول هن وقت هاءِ اسڪول جي درجي تائين بهراڙيءَ جي غريب شاگردن کي تعليمي زبور سان آراسته ڪري رهيا آهن. انهن هاءِ اسڪولن کان سواءِ شاه صاحب ڪيترن ئي ڳوٺن ۾ مڊل اسڪول به کوليا، جيڪي هن طرح آهن: گبر ڏاهري، مير محمد جونيڄو، لاڪاٺ، لاڪا آباد، رمضان راهو، محرابپور ۽ ماڙي جلباڻي وغيره. انهن اسڪولن مان ڪي بوائز مڊل اسڪول ته ڪي وري گرلس مڊل اسڪول آهن.

سيد امداد محمد شاه نه صرف سڪرنڊ تعلقي جي بهراڙين ۾ تعليمي خدمتون سرانجام ڏنيون، پر سڪرنڊ شهر کي به انهيءَ سلسلي ۾ نه وساريو آهي. سڪرنڊ شهر ۾ چوڪرن توڙي چوڪرين لاءِ ڌارڌار سائنس ڪاليج کولا راپا ۽ هڪ مونو ٽيڪنڪ اسڪول قائم ڪرايو. اهڙيءَ طرح سڪرنڊ کان پوءِ قاضي احمد جي هاءِ اسڪول کي هائير سيڪنڊري اسڪول

جو درجو ڏيارايو. شاه صاحب راقم الحروف سان ڪچهري ڪندي پنهنجي انهن مڙني تعليمي سرگرمين بابت ڄاڻ ڏني ۽ ان وقت ان دور جي ڪن اعليٰ ڪردار ۽ فرض شناس آفيسرن جي تعاون ڪرڻ جي باري ۾ پڻ روشني وڌي. سيد امداد محمد شاه جڏهن سن ۱۹۸۵ع ۽ ۱۹۸۷ع ۾ ٻه ڀيرا سنڌ ليجسليٽو اسيمبليءَ جو ميمبر چونڊيو، ته ان وقت سندس تعليمي خدمتن جو ميدان نه صرف سندس تڪ سڪرنڊ تائين محدود هو، پر اتي به ان کي وسيع ڪري، سڄيءَ سنڌ جي تعليم لاءِ آواز اٿاريو. جڏهن ته انهن تڪن جا معزز ميمبر صاحبان شاه صاحب تي ناراض به ٿيندا هئا، شاه صاحب سندن تڪن جي عوام لاءِ سندن بدران آواز اٿاريندو هو. پر شاه صاحب پاڻ ڪڏهن به ناراض نه ٿيو، بلڪ مسڪندي انهن کي مخاطب ٿي چوندو هو، ته مون لاءِ سموري سنڌ اکين جو نور آهي. ائون چاهيان ٿو، ته پوري سنڌ ۾ تعليم جي روشني ڦهلجي. کيس سندس انهن خدمتن جي سلسلي ۾ سنڌ جي ڏوراهن علائقن خاص ڪري ڏکويل ٿرين، بدين، ۽ جيڪب آباد جي علائقي مان خط ايندا هئا، ته سندن ٻارن جي تعليم لاءِ کين اسڪول گهرجن. نتيجي ۾ پاڻ انهن جي مطالبن جو پوراڻو ڪندو هو.

سيد امداد محمد شاه مٿي بيان ڪيل تعليم جي ڦهلاءَ ۽ واڌاري لاءِ جيڪي ڪوششون ڪيون، سي ڪافي حد تائين ڪامياب ٿيون. شاه صاحب جي تعليمي خدمتن کي قدر جي نگاه سان ڏسندي، کيس ڪيترن ئي تعليمي ادارن ۽ سوسائٽين جو هڪ خاص رڪن بڻايو ويو. اسان مٿي سندس تعليمي خدمتن تي ڪافي روشني وجهي آيا آهيون، انهيءَ ساڳئي سلسلي کي وڌائڻ لاءِ شاه صاحب، شاه حيدر ايجوڪيشنل سوسائٽي سن، ضلعو دادو قائم ڪئي. جيڪا باقائدي رجسٽرڊ ٿيل آهي. ان کانسواءِ نواب شاه ضلعي اندر سڪرنڊ تعلقي جي ڳوٺ محرابپور ۾ سنڌ جي جيد عالم ۽ مفتي مخدوم محمد هاشم ٺٽويءَ جي نالي سان پڻ هڪ ايجوڪيشنل سوسائٽي قائم ڪئي ويئي، جنهن جو شاه صاحب پاڻ بنيادي ميمبر آهي. اها سوسائٽي پڻ رجسٽرڊ ٿيل آهي، جيڪا نواب شاه جي مشهور تعليمي ماهر ايج ايمر خواجه قائم ڪئي، تنهن جو شاه صاحب پاڻ چيئرمين آهي. ان کان سواءِ سنڌ جي مشهور تعليمي درسگاه سنڌ مدرسته الاسلام ڪراچي جي طرفان قائد اعظم پبلڪ

اسڪول، جيڪو درساڻي ڇني ۾ قائم ڪيو ويو آهي، تنهن جو نائب صدر پڻ شاه صاحب ئي آهي. سيد امداد شاه جي تعليم جي سلسلي ۾ ڪيل اصلاحي صلاحيتن کان متاثر ٿي. کيس ڪراچي يونيورسٽيءَ جي سائنس جو ميمبر منتخب ڪيو ويو آهي. سنڌ سرڪار سڪرنڊ مان ايگريڪلچر ڪاليج ۽ فارم کي ٽنڊي ڄام ڏانهن منتقل ڪيو. ان وقت ايگريڪلچر فارم جون جيڪي عمارتون هيون سي خالي ٿي ويون ۽ انديشو هو ته اڳتي هلي اهي عمارتون وڃي آثار قديم رهندا. ان ڪري شاه صاحب سرڪار جو انهي ڏانهن ڌيان ڇڪايو ۽ سرڪار کي اها صلاح ڏني ته نواب شاه ڪاٺن گروئنگ ايريا آهي صوبي جي وچ ۾ آهي. ان کان پوءِ پيداوار جي لحاظ کان به بهتر حالت ۾ آهي. تنهن ڪري سڀ کان بهتر اهو ٿيندو ته ايگريڪلچر جي خالي پيل عمارتن کي بچائڻ ۽ استعمال ڪرڻ لاءِ اتي پي سي سي (ڪپهه جو تحقيقي ادارو) جهڙو ادارو قائم ڪيو وڃي، ان کان پوءِ ڪڻڪ جي تحقيقي اداري تي به وڏو ڪوڙ هليو ۽ مخالفت جي باوجود شاه صاحب انهي اداري کي سڪرنڊ ۾ ئي قائم ڪرايو، اهڙيءَ طرح واٽر اينڊ سوائل ٽيسٽنگ ليبارٽري جيڪا سرڪار جي پاليسيءَ مطابق هر ضلعي جي هيڊ ڪوارٽر ۾ هوندي آهي تنهن کي پڻ هن سڪرنڊ ۾ ئي قائم ڪرايو. انسان ذات لاءِ سڀ کان وڌيڪ نعمت تندرستي آهي چوندا آهن ته ”جيءُ خوش ته جهان خوش“ دنيا ۾ جيڪي به مذهب ۽ سڌريل قومون آهن، تن جون حڪومتون هميشه اهائي ڪوشش ڪنديون آهن، ملڪ جو عوام صحتمند رهي، اهي عوام جي صحت کي برقرار رکڻ ۽ انهن جي جسماني قوت کي قائم رکڻ لاءِ ملڪ اندر شفاخانا، اسپتالون، هيلٿ سينٽر، وير گهر ۽ ٻيا اهڙا ادارا قائم ڪنديون آهن. سيد امداد محمد شاه تعلقي سڌارڪ جي حيثيت سان اهو به ڪيو ته تعليم به تڏهن موثر ۽ ڪارگر ثابت ٿيندي، جڏهن انهن تعليمي ادارن ۾ تعليم به وڻندڙ ٻار صحتمند ۽ سالر دماغ هجن. صحت جي انهي مکيه اصول کي نظر ۾ رکندي، هن سڪرنڊ ۽ ان جي آس پاس جي ٻهراڙين ۾ اسپتالون ۽ هيلٿ سينٽر کولرايا ته جيئن عوام کي طبي سهولتون به پنهنجي ئي دروازي تي ميسر ٿي سگهن، انهي لحاظ کان شاه صاحب هڪ طرف سنڌ سرڪار جي سهڪار چڱن ۽ نيڪ ماڻهن جي تعاون سان صحت جا مرڪز

قائم ڪرايا ته ٻئي طرف پنهنجي هڙئون وڙئون بناڪنهن لالچ ۽ ناموس جي پئسا خرچ ڪيا ۽ ڪندو رهي ٿو.

سيد امداد محمد شاه سڀ کان پهريائين، پنهنجي اباڻي شهر سن ٻرعوام جي صحت جي پلي لاءِ توجهه ڏنو، سن ٻر جيتوڻڪ ضلعي ڪائونسل طرفان اسپتال قائم هئي پر ان کي اڃان به وڌيڪ ترقي وٺرائڻي هئي، ان ڪري هن سنڌ سرڪار کان انهيءَ اسپتال کي هيلٿ سينٽر طور منظور ڪرايو. اگرچ انهيءَ ڏس ۾ وقت جي سياسي هيٺ مٿاڻن کي دشواريون به پيدا ڪيون، پر شاه صاحب همت نه هاري ۽ پنهنجي ڪوشش ۽ اورچائيءَ سان ۱۹۸۵ع ۾ ڪاميابي حاصل ڪئي ۽ اهو سينٽر اڄ سن ٻر رورل هيلٿ سينٽر جي نالي سان عوام جي خدمت ڪري رهيو آهي. انهيءَ ڏس ۾ ڊاڪٽر غلام مصطفيٰ کهاوڙ سائس ڏاڍي مدد ڪئي، ۽ هيلٿ سينٽر کي جديد نموني ۾ هلائڻ لاءِ ڪافي تجويزون ڏنيون. ان کان پوءِ اچي سڪرنڊ تعلقي جي بهراڙي ۾ صحت جي سهولت پيدا ڪرڻ لاءِ جاکوڙ شروع ڪيائين. انهي ڏس ۾ پاڻ رات ڏينهن هڪ ڪري، جن هنڌن تي صحت مرڪز قائم ڪرايائين، سي هئا، محرابپور، لاکاٽ، محمد خان مگسي، ماڙي جلباڻي، مير خان لغاري، مهر علي جمالي، حسن جمالي، ڪرم خان جمالي، ڪپڙ لڪمير، مجيد ڪيريو، پڊل شاه ۽ سڪيو مناهيجو، آهي صحت جا مرڪز ۽ اسپتالون اڄ به قائم آهن ۽ بهراڙيءَ جي ماڻهن کي صحت جي سلسلي ۾ ڪنهن حد تائين شهري سهولتون مهيا ڪنديون رهن ٿيون. اهڙيءَ طرح شاه صاحب هن سال تازو (۱۹۹۸ع) ۾ ڳوٺ رحمون ڪيريو ۾ پنهنجي ذاتي خرچ سان اسپتال تعمير ڪرائي آهي، جنهن لاءِ سنڌ حڪومت عملو ۽ دوائون مهيا ڪيون آهن ۽ اسپتال ڪاميابيءَ سان هلي رهي آهي.

انساني تهذيب ۽ ترقيءَ ۾ مواصلات جو نهايت اهم ڪردار رهيو آهي. ننڍا ننڍا ڳوٺ واهن ۽ وستيون جيڪي ڪيترين ئي اهم پيداوار جا مرڪز رهيا آهن، تن جي پيداوار کي شهرن تائين پهچائڻ لاءِ روڊن ۽ رستن جي سخت ضرورت محسوس ٿئي ٿي، ساڳئي وقت صحت جي سلسلي ۾ پڻ بهتر مواصلاتي نظام عوام جي تڪڙين گهرجن کي پورو ڪري ٿو ۽ زندگيءَ جي ڪاروهنوار، شادي غمي، هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ اچڻ وڃڻ، وڻج ۽ واپار

جي ترقيءَ ۾ رستن ۽ شاهراهن جو وڏو دخل آهي، شاه صاحب بهراڙيءَ جي ماڻهن کي شهرن تائين پهچڻ ۽ پنهنجي خام مال کي مندين تائين رسائڻ جي سلسلي ۾ پنهنجي علائقي ۾ رستن جو چار وڇاڙيو نتيجي ۾ ننڍا ننڍا ڳوٺ شهرن سان ڳنڍجي پيا آهن. عوام ۾ ڪافي خوشحالي پيدا ٿي پيئي آهي، اهڙن رستن جو وچور هن طرح آهي، موريو لاکو کان سعيد آباد ڪڏهر کان سرهاري، روڊ کان مير خان لغاري وايا حمل فقير مير خان لغاريءَ کان ڪنڊ ليমান ريگيو ليتر وايا ڇپر خان کوسو ۽ فضل ڪيريو، سرهاري روڊ کان عيسو ڪيريو وايا ڪڏهر روڊ صابو راهو کان صوبدار حاجاڻو وايا علي بخش سنجراڻي هالا بئراج کان سعيد خان لاکو وايا محمد خان مگسي، محرابور کان مراد علي چانڊيو، محرابور کان قومي شاهراه، وايا راهب شاه کان ريڻ شاخ انڪانسواءِ نواب ولي محمد شاهراه کان رمضان راهو وايا لونگ سومرو سکرند نواب شاه روڊ کان خان محمد انڙ قومي شاهراه کان ڪنگو علي آباد کان بچاءُ بند مجيد ڪيريو کان مڌ. مڌ کان چتن شاه، چتن کان يار محمد ٿانوري، قومي شاهراه تي مشائخن کان يار محمد ٿانوري، نواب شاه ڪڏهر روڊ کان علي مراد ڀٽو، نواب شاه روڊ کان سرهاري روڊ، قومي شاهراه تي ڳوٺ دڌ کان محمد جمن ڪيڙو ڳوٺ تائين لنڪ روڊ مراد ڪيريو بخشو مگسي ٻاجهي چانڊيو ۽ رحيمو ڪيريو لنڪ روڊ به تعمير ڪرايائين، اهڙيءَ طرح سان شاه صاحب نه صرف بهراڙيءَ جي ننڍن ننڍن ڳوٺن ۽ واهڻن کي رستن جي ذريعي پاڻ ۾ ملايو پر انهن کي شاهراه سان به ڳنڍي ڇڏيو، سيد امداد محمد شاه سان انهيءَ سموري تعليمي صحت ۽ مواصلاتي ڪمن ۾ ان وقت جي ڪيترن ئي اسيمبليءَ جي ميمبرن، وزيرن چاهي اهي ڪهڙيءَ به پارٽي سان وابسته هئا تن سندس هن چڱي ڪم ۾ وڏي مدد ڪئي ۽ هٿ هٿ ڪرڻ سان هن جو ڇپر ڪڇي پيو. جتي به اورچائي نيڪ نيتي ۽ خلوص موجود آهي، اتي ڪاميابي حاصل ٿيندي آهي.

ڪندي پاڻيءَ جي نيڪال لاءِ صحيح ۽ مؤثر انتظام جو هئڻ به لازمي آهي سنڌ جي قديم تاريخ ۽ ان جا قديم آثار جهڙوڪ موهن جو دڙو، چانهونءَ جو دڙو ۽ آمري وغيره انهيءَ ڳالهه جا شاهد آهن ته سنڌ جا ماڻهون تمدني نظام کان باخبر هئا. گهرن جي جاين عمارتن ۽ اڏاوتن جي نظام

سان گڏ انهن جي گندي پاڻيءَ جي نيڪال لاءِ بهترين بندوبست ڪيو ويندو هو. اهو تمدني ورثو سنڌ وارن کي قديم زماني کان وٺي مليو آهي جيڪو اڄ تائين هلندو اچي. شاه صاحب پاڻي واري نڪاسيءَ جي انتظام يعني ڊرينيج کي رائج ڪرائڻ ۽ شهري نظام تحت گندي پاڻي جي نيڪال واري نظام کي ڪافي حد تائين نئين سر سڌارڻ ان کي موثر ۽ پائيدار بنائڻ لاءِ سڪرنڊ ٿاڻون ڪاميٽي ضلعي ڪائونسل ۽ ٻين ڪيترن ئي ادارن جي معرفت وڏيون ڪوششون ورتيون ۽ سندن آهي ڪوششون ڪامياب ٿيون. جن هنڌن تي پاڻيءَ جي نيڪال جو انتظام ڪرايائين سي هي آهن؛ مجيد ڪيريو محرابپور، دليل ديرو، محمد خان مگسي، مير خان لغاري مهر علي جمالي، حسن جمالي ۽ ڪپڙ لڪمير .

سيد امداد محمد شاه جي مٿي ذڪر ڪيل آهي مڙني تعليمي ۽ سماجي خدمتن جي ڏس ۾ اهو چئي سگهجي ٿو، ته ائين نه آهي ته جيڪي ماڻهو ناز ۽ نعمتن سان پلجن ٿا، تن کي عوام جي ڏڪن جي پروڙ نه آهي، سنڌ جي شاعرن جي سرتاج شاه عبدالليف ڀٽائيءَ ڪهڙو نه سچ چيو آهي ته؛

”ماڻهون سڀ نه سهڻا، پڪي سڀ هنج،
ڪنهن ڪنهن ماڻهون منجهه اچي بوءِ بهار جي.“

(ڊاڪٽر مظهر الدين سومرو)

□ ان ماڻهوءَ کي منهنجا سلام پهچن

جيڪو منهنجي لاءِ دورِ حاضر جي سمورن سياستدانن مان وڌيڪ سهڻو ۽ مانوارو آهي، جنهن جي سيني ۾ سنڌ جي ساهه جهڙي دل تائير بر وانگر ٽڪ ٽڪ ڪري رهي آهي.

اهو انسان مون لاءِ منڍ کان وٺي معتبر رهيو آهي، جنهن سنڌ جي سياسي وليءَ جي گاديءَ تي ويهڻ جا خواب ڏسڻ بدران پنهنجي ڪرت جي ڪنڊ ۾ ويهي سياست جي بي ربا عبادت ڪئي، جنهن کي تاريخ جي هر مڪاريءَ کان ايتري نفرت آهي، جيتري هڪ سٺي ماڻهوءَ ۾ هجڻ گهرجي.

اهو ماڻهو واقعي وڏو آهي، جيڪو ”حمل“ جي ميلي جهڙي ننڍڙي ذميواريءَ کان وٺي سنڌي-مهاجر زخم کي سڀڻ جو تاريخ سازش فرض نپائي ٿو، جنهن لاءِ جمهوريت، ووٽ وٺڻ واري ڪشڪول جو نالو نه پر زندگيءَ جي مجموعي رويي جو بنيادي فلسفو آهي.

جيڪو پنهنجي پاڻ جي وڏيرڪي ۽ پٽ جي ڊپٽي اسپيڪريءَ ۾ مداخلت نه ٿو ڪري، جيڪو پنهنجي ڪمزور هٿن سان ”قومپرستن جي وسيع اتحاد“ وارو اهو خطرناڪ وار ڪري رهيو آهي، جنهن کي ڪوڙ جي بنياد تي بيٺل هي ملڪ شايد ئي گسائي سگهي.

جڏهن کان جسقم ۽ ايمر ڪيو ايمر جي صورت سنڌي-مهاجر هڪ ٻئي سان هٿ ملائڻ لڳا آهن، تڏهن کان سوچي رهيو آهيان، ڇا هي شخص هن رهزن رياست کان پنهنجي پيءُ جي موت جو پلاند وٺي رهيو آهي؟ ڪجهه

به هجي، اياز جا اهي لفظ سچ جو عڪس آهن ته؛
 جي راه اجل ڪنهن ورتي آ، هن پونء ڪئي ٻي ڀرتي آ،
 هيءَ ڌرتي توکي ڀرتي آ، مهمان هزارين مان نه رڳو.
 ۽ تاريخ جي هيءَ سخت نوڪري، سن جو سيد جنهن نمائشيءَ،
 صفائيءَ ۽ خاموشيءَ سان ڪري رهيو آهي، مستقبل جا سياسي محقق ان جي
 اپتار هزارن صفحن تائين ڪندا.

آئون اوهان کي مڃتا جي انهن لفظن پڄاڻان هڪ ڀيرو ٻيهر سلام
 ٿو پيش ڪريان ۽ اوهان جي غور آڏو رڳو اهو نقطو پيش ڪرڻ جي جسارت
 ٿو ڪريان ته ان مسئلي جو ڪهڙو حل آهي؟

ته اسان جا بهترين دماغ هي نظام ڀڳڙن مٿ ۾ خريد ڪري وٺي
 ٿو. ذهين شاگردن لاءِ سي ايس ايس (CSS) ۽ ٻين مقابلي واري امتحانن
 جون ڪوڙڪيون ٺهيون رهيون آهن. ڇڻ ته هڪ مارڪيٽ آهي، جيڪو ڪليو
 پيو آهي، جنهن جو اصول اهو آهي ته ”پهرين ثابت ڪريو ته اوهان ذهين
 آهيو.“ پوءِ پنهنجي لياقت آهر رعايت وٺو ۽ ڪرپٽ سسٽم جو حصو ٿي
 جاهل عوام جي لت ڦر ڪريو.“ ساڳي طرح سان ذهين ماڻهن لاءِ ڪاروبارن
 جون ڪوڙڪيون وڃايل آهن، ٺيڪن ۽ ڀرمتن جي وڪڙ ۾ اچي وڌا وڌا
 دماغ ڌوڙ ٿي وڃن ٿا.

پيارا سائين!

جيستائين ذهين ماڻهو ڪنهن نه ڪنهن شڪل ۾ سرڪار جا
 ساٿاري رهندا، تيستائين انقلابي تبديلي ڪيئن ايندي؟ اسان پنهنجي دؤر جا
 وڏا دماغ ڪرپٽ سسٽم جي لالچي حملن کان ڪيئن بچايون؟ اهو سوال هر
 سوال کان وڌيڪ اهم آهي.

ان سوال جو جواب هڪ نئين باب جي ابتدا ٿي سگهي ٿو، اوهان ڇا
 ٿا سمجهو؟

اوهان جو خيراندیش

اعجاز منگي

ڄامشورو-۲۰ سيپٽمبر ۱۹۹۸ع

(سائين امداد محمد شاه
 ڏانهن موڪليل خط)

□ پروفائيل

سائين جي ايمر سيد جو حقيقي سياسي وارث لڳندڙ، پيءُ جيان پ پ مخالف، مهاجرن لاءِ نرم گوشو رکندڙ، ڳالهائڻ دوران تاريخي حوالا ڏيندڙ، لفظ توري تڪي ۽ ٺيٺ سنڌي لهجي ۾ ڳالهائيندڙ، سيڪيولر سوچ رکندڙ، وچولي ڪلاس جو سماج سڌارڪ سياستدان سيد امداد محمد شاه پيءُ جو ننڍو پٽ آهي، پر هو پنهنجي وڏي ڀاءُ امير حيدر شاه کان عمر ۾ وڏو نظر اچي ٿو. ڪاوش کي انٽرويوءَ دوران هن پنهنجي نجي زندگيءَ بابت ٻه ڪيتريون ئي ڳالهيون ٻڌايون.

امداد محمد شاه ڄائو ڄم کان ٻاتو هو، کيس ”گڏم، گابو، گپ ۾ ڪٻي پيا“ اچارڻ نه ايندا هئا. سندس ڏاڏيءَ ۽ والده جي زور ڀرڻ تي کيس مخدوم بلاول جي درگاه تي آندو ويو ۽ اتان جي کوه جي پاڻيءَ سان کيس وهنجاريو ويو ۽ پاڻي پياريو ويس ۽ بعد ۾ سندس ٻاتاڻپ ختم ٿي. مخدوم بلاول اڄ به سندن مرشد آهي.

هاڻي سندس وڏي پٽ جلال شاه کي پهريون پٽ ڄاڻو آهي، جنهن کي به حسب روايت مخدوم بلاول جي درگاه تي آندو ويندو، کيس انهيءَ

ساڳئي کوھ جو پاڻي پياريو ويندو ۽ا تي ڍڳي جي قرباني ڏني ويندي. انهيءَ عمل کي امداد شاهه جي گهرواريءَ جيڪا اڻڙهيل آهي، فضول ٿي سمجهي، جڏهن ته روشن خيال سوچ جو سيد امداد شاهه انهيءَ کي عقيدو، روايت سڏي ٿو ۽ سالن کان هلندڙ انهيءَ روايت کي برقرار رکڻ چاهي ٿو.

آڪسفورڊ جي پڙهيل بينظير ڀٽو جيان امداد شاهه به سنڌ، پنجاب ۽ سرحد جا سمورا بزرگ، اولياءَ ۽ فقير پيئي/ گهمي ۽ پرکي ڏٺا آهن. سندس چواڻي ته هندو، مسلم ۽ عيسائي مذهبن ۾ ٽي شيون خدا، نبي ۽ ملائڪ هڪجهڙيون آهن، پاڻ هڪ دفعو عمرو ڪيو اٿائين، ٻيو دفعو ڪرڻ جو ارادو رکي ٿو، پر سندس حج ڪرڻ جو ڪوبه ارادو نه آهي.

امداد محمد شاهه صرف ٽي درجا سنڌي سن ۾ پڙهيو، بعد ۾ ڪراچيءَ جي سينٽ پيٽرڪ اسڪول ۽ ڊي جي سائنس ڪاليج مان بي ايس سي، سائنس ۾ گريجوئيشن ڪيائين. سندس ڪاليج اليڪشن جو فارم سندس مهاجر دوستن خصوصاً اسلمر يار خان هائوڪو وڏو بئنڪار زوريءَ ڀريو، چونڊ ۾ ڪل نو (۹) اميدوار هئا، جن مان ٻه ٽي سنڌي هئا، ڊاڪٽر امداد بلوچ (نڪ، ڪن ۽ گلي جو ماهر)، هڪ قريشي ۽ ٽيو امداد شاهه هئا. هو سنڌين جي هڪٻئي کي نه سهڻ کي هڪ ڪوالت سڏي ٿو، انهيءَ اليڪشن ۾ سندس ڪاميابيءَ جي کيس اميد نه هئي، پر هو اها اليڪشن کٽي ويو.

سندس ابتدائي تربيت شيخ عبدالمجيد سنڌيءَ جهڙي ڏاهي وٽ ٿي، بعد ۾ هو فخر سان چئي ٿو ته منهنجي زندگيءَ ۾ تن غير مسلم مذهب جي ماڻهن جن کي هو صالح قومون سڏي ٿو، جن ۾ پارسي، هندو ۽ عيسائي شامل آهن، جن جو وڏو عمل دخل رهيو آهي. سندس سماج سڌارڪ/ تعليم دوست هئڻ واري خوبي به سندن ئي صحبت جي ڪري آهي، پر هو وڌيڪ متاثر پارسين کان لڳي ٿو ۽ پارسين لاءِ چوي ٿو ته ”پارسي ته مرڻ کانپوءِ به پنهنجي لاش کي ڪنهن اهڙيءَ جڳهه تي رکرائيندا آهن ته ڳجهيون، سرٿيون ۽ ٻيا پکي پڪڻ سندس ماس کائين، جيئن سندن ڀيٽ ڀرجي، پاڪستان ۾ انساني عضون جي پهرين پيوندگاري به پارسين ڪرائي هئي.

سائنس ۾ گريجوئيشن ڪندڙ امداد شاهه وڪالت پڙهڻ ۽ وڪيل

بئجڻ کي محض اتفاق ۽ حيدرآباد لا ڪاليج جي تڏهوڪي پرنسپال محمد ميمڻ جي صحبت جو نتيجو ڪوٺي ٿو.

سندس عمر جو تمام گهٽ عرصو سندس اباڻي ڳوٺ سن ۾ گذريو، جنهن جو سبب ڄاڻائيندي ٻڌايائين ته جناح صاحب ۱۹۴۸ع ”سائين وڏي“ (جي اير سيد) کي سن ۾ نظر بند ڪرڻ جو حڪم ڏنو ۽ چيو ته جي اير سيد جي سموي زرعي زمين ضبط ڪئي وڃي.

جيڪا ڳالهه ڳجهي طرح پير علي محمد شاه راشديءَ، سائين وڏي تائين پهچائي، جنهن ڪوٽڙيءَ جي مختيارڪار کي گهرائي، راتو رات سن واري زمين امير حيدر شاه جي نالي ۽ ڳوٺ مجيد ڪيريو تعلقي سڪرنڊ واري زمين منهنجي نالي ڪرائي ڇڏي. اهي زرعي زمينون هو ۱۹۶۰ع کانپوءِ تعليم پوري ڪري سنڀالي رهيو آهي. انهيءَ سال ئي سندس ڪوشش سان مجيد ڪيربي ۾ پرائمري اسڪول قائم ٿيو، جيتوڻيڪ سيد امداد محمد شاه ڪنهن به سياسي پارٽيءَ ۾ گهڻو عرصو نه رهيو آهي، پر هو ۱۹۶۸ع ۾ ذوالفقار علي ڀٽي کي نوابشاه ۾ دعوت ڪندڙن ۾ شامل آهي.

هو ممتاز ڀٽي کي اقتدار پرست سياستدان ڪوٺي ٿو، پر پاڻ به دفعا سڪرنڊ واري تڪ مان صوبائي اسيمبليءَ جو ميمبر چونڊجي چڪو آهي. هڪ دفعو ۱۹۸۵ع ۾ جڏهن پ پ اليڪشن جو بائيڪاٽ ڪيو ۽ ٻيو دفعو ۱۹۸۸ع ۾ پ پ جي حمايت سان. بلا جون پرمغز، تاريخي، دلچسپ ڳالهيون ڪندڙ امداد شاه چئي ٿو ته، مون کي لکڻ نه ايندو آهي ۽ نه ئي مون ڪو ججهو مطالعو ڪيو آهي، پر منهنجي جيڪا ڄاڻ آهي، سا مشاهدي ۽ زماني جي تجربن کان حاصل ٿي آهي.

نوابشاه ۾ سندس گهر آصف زرداريءَ جي گهر سان گڏ آهي، حاڪم علي زرداري اڄ به سندس بهترين دوست آهي. نوابشاه ضلعي جي سيدن جو ماسٽر مائينڊ سڏجندڙ امداد شاه، سيدن کي ۱۹۹۳ع ۾ پ پ طرفان شڪست ملڻ تي چوي ٿو، ماڻهو هنن مان بيزار هئا، کين سندن چهره نٿي وڻيا ۽ هنن تبديلي چاهي ۽ انهن کي شڪست ڏني، جيئن ڪنهن وقت ۾ لاڙڪاڻي ضلعي ۾ شاهنواز ڀٽي ۽ ٻين پتن جو بلديات کان وٺي سندن قبضو هو، پر پوءِ ماڻهن کين ووتن ۾ ڪيرائي وڌو. اڄڪلهه سندس گهڻو وقت

ڳوٺ مجيد ڪيريو ۾ زرعي زمينون سنڀالڻ، راڄوٺا فيصلا ڪرڻ، ماڻهن وٽ شاديءَ ۽ غميءَ تي ضرور وڃڻ، حمل فقير جو هر سال ميلو لڳرائڻ، ساڻس ملاقات لاءِ ايندڙ ڳوٺاڻن، سياستدانن ۽ اديبن سان ڪچهريون ڪرڻ، سندس ئي ڪوشش سان قائر ٿيل علائقي جي اسڪولن ۽ اسپتالن جي خبر چار لهن، رات جو ئي وي تي خبر نامو ٻڌڻ، زي تي وي تي دي نيوز ڏسڻ ۽ رات جو ۱۰ واريون بي بي سي جون خبرون ٻڌڻ، ڏسڻ سندس روز جو معمول آهن.

(پروفائيل، اسحاق سومرو
روزاني ”ڪاوش“ اخبار جي
۱۶ فيبروري ۱۹۹۶ع واري اشاعت
۾ شايع ٿيل)



سید امداد محمد شاه، کراچی ۾ کالیج جو زمانو؛ 1953-54ع



سید امداد محمد شاہ، سنڌ اسیمبلی جي اجلاس دوران، ڪراچي، 1988ع

■ **سندھو درياھ جي ھڪڙي ڦڙي تي بہ پنجاب جو حق ڪونھي**

(سندھ جي مسئلن لاءِ آواز بلند ڪرڻ ۽ مخالف ڌر وارين بڻجڻ تي ويھڻ امداد محمد شاھ جي سڃاڻپ بڻجي وئي آھي. ھن گذريل اسيمبليءَ ۾ پڻ ڪالا باغ ڊيم ۽ ڌارين آبادي جي دٻاءُ خلاف رٿون پيش ڪيون ھيون. اصولي طور مخالف ڌر سدائين سرڪاري ڌر جي غلطي جي نشاندهي ڪندي آھي، جنھن مان باصلاحيت حڪومت لاپ پرائي سگھي ٿي.

امداد محمد شاھ سان ھيٺ ڏنل رھاڻ بہ ان سلسلي جي ڪڙي آھي تہ جيئن جمھوري ادارن مان ڀرپور راءِ جا وجھ حاصل ڪري سگھجن. ان رھاڻ ۾ ڪنھن جي متعلق اختلاف يا ھن جي غلطي جي نشاندهي انھيءَ شخصيت جي مخالفت نہ بلڪہ جمھوري انداز آھي. ان سلسلي ۾ اسين ”عبرت مئگزين“ وسيلي ان معيار تي ڪيتري حد تائين پورو لھون ٿا يا شاھ صاحب پنھنجا فرض ڪنھن حد تائين ادا ڪيا آھن، سا ڳالھ سندن ويچارن پڙھڻ کانپوءِ پڙھندڙ ئي چڱي ريت پروڙي سگھن ٿا. سندھ جي سرھائي، سڪار، امن آشتي اسان جي آس آھي.

-امتيياز فاران-

س؛ شاھ صاحب اوهان پهرين به سنڌ اسيمبليءَ جا ميمبر هئا ۽ هاڻ به آهيو، پوءِ ڪالهه جيان اڃ به اوهان اپوزيشن ۾ ويٺل آهيو، ان جو ڪو خاص ڪارڻ؟

ج؛ آئون بنيادي طور تي سماجي ڪارڪن آهيان، جڏهن کان وٺي اوڀر پاڪستان کي اسان کان ڌار ڪيو ويو، تنهن وقت کان وٺي اڄ ڏينهن تائين منهنجا خيال اهي آهن ته، قانون جي حڪمراني ۽ مڪمل جمهوريت هجي. اسان جي ٽين دنيا جي ملڪن ۾ وڏيون طاقتون جمهوريت ۽ قانون جي حڪمراني کي اچڻ نه ڏينديون ته پوءِ اسين ڇو پنهنجي زندگي ۽ وقت سياسي مفادن حاصل ڪرڻ ۾ زيان ڪيون. ان کان بهتر آهي ته اسين سماجي خدمت ڪريون، تعليم ۾ واڌاري ۽ ڳوٺاڻي ترقي لاءِ ڪم ڪيا وڃن. آئون پهرين آل پاڪستان عوامي ليگ جو ميمبر هوس. جڏهن ان تي بندش لاڳو ڪئي وئي ته، مون سماج جي خدمت واري لائين اختيار ڪئي. عوام جا مسئلا مون ڊسٽرڪٽ ڪائونسل جي ميمبر جي حيثيت ۾ حل ڪرايا ۽ اسيمبلي کي به مون ذريعو بنايو آهي ته ان جي معرفت سنڌ ۽ خاص طور پنهنجي علائقي نوابشاھ جا ڪم ڪرايان، حڪومت يا ان جي پارٽي سان لاڳاپيل هجڻ سان ماڻهو پارٽي ڊسپلين جو پابند ٿي وڃي ٿو، جنهن سان ڪيتريون اهڙيون ڳالهيون جيڪي آئون آزاد حيثيت سان چئي سگهان ٿو، اهي سرڪاري پارٽيءَ ۾ شامل ٿي وڃن کانپوءِ نٿو چئي سگهان. انهيءَ سبب آئون پاڻ کي آزاد رکڻ چاهيان ٿو، ته جيئن سنڌ جي حقن، ڳوٺاڻي ترقي، تعليمي گهرجن وغيره جي نشاندهي ڪري سگهان، تنهن ڪري آزاد ميمبر جي حيثيت ۾ مخالف ڌر ۾ ويهڻ کي ترجيح ڏيان ٿو.

س؛ هاڻوڪين حالتن ۾ جڏهن ته سنڌ اسيمبليءَ اندر مخالف ڌر نالي ماهر چند ميمبرن جي آهي، جڏهن ته سرڪاري وڏي پارٽي آهي ۽ مهاجر قومي موومينٽ به ان سان گڏ آهي ته، اهڙي صورت ۾ اپوزيشن رڪن جي حيثيت ۾ اوهان جي ذميواري ۾ ڪهڙي واڌ ٿي آهي؟

ج؛ نه اسان جي اڳ ۾ خواهش هئي ته اقتدار جي ايوانن ۾ رسنئون نڪو هاڻ آهي. اها منزل انهن جي آهي جيڪي ”شارٽ ڪٽ“ سان اقتدار حاصل ڪرڻ لاءِ سڌون ڪندا هجن. آئون سنڌ جي مسئلن ۽ حقن جي

نشاندهي ڪندو رهيو آهيان. حڪومت نه هجي ته انگري ماڻهن جي من ۾ ٻارڻ پئي پريا ته اهو سڀ ڪجهه اسان کي حاصل ڇو نٿو ٿئي. ماڻهن جا اهڙا خيال غلط هجن يا برابر. عوام جي ذهنن ۾ اها سوچ هئي ته ڪهڙي ڳالهه جمهوريت جي راه ۾ رندڪ پيل آهي ان لاءِ اسان جو وڏو ڀاءُ پنجاب رڪاوٽ سمجهيو پئي ويو ته اهو ماڻهن کي جمهوري حقن ڏيڻ جي واٽ ۾ جهل آهي.

تنهنڪري اها آئندمانڌ هئي. عوام منجهه ان جي خلاف ڌڪار هئي. مارشل لا وغيره جي خلاف پنجاب جي پيٽ ۾ ننڍا صوبا گهڻو اڳتي وڌي رهيا هئا. ۱۹۸۳ع ۾ جمهوريت جي بحاليءَ لاءِ تحريڪ دوران توقع ته اها هئي ته وڏي صوبي هجڻ جي ناڻي پنجاب ٻين کان اڳرو اٿندو. پر اهو سڀ کان پٺتي ويو. ۱۱ سالن تائين ڏڪندڙ ٻاهه جا نتيجا چونڊن جي نتيجن جي روپ ۾ آڏو آيا آهن ۽ اهي نتيجا ۱۱ سالن جي مارشل لا جي سبب آهن.

س، پيپلز پارٽيءَ جي حڪومت حالتن تي ڪنٽرول آڻڻ جي صلاحيت

رکي ٿي؟

ج، ان بابت پهرين به چئي چڪو آهيان ته، اهو انهن جي (پ پ) جي صلاحيتن تي منحصر آهي. پيپلز پارٽيءَ کي پنهنجي گذريل حڪومتي دؤر ۾ ملڪي سطح تي اڪثريت حاصل نه ٿي، هتي هو اوڀر پاڪستان ۾ ٿورائي واري پارٽي هئي، پر اولهه پاڪستان جي ٻن صوبن ۾ کيس گهڻائي حاصل هئي. آمريڪي سپر پاور اسان جي فوج جي چوڻ تي اقتدار ذوالفقار علي ڀٽي جي سپررد ڪيو هو. ڀٽو جي پارٽي کي اولهه پاڪستان ۾ گهڻائي حاصل هئي، پر جيستائين آمريڪا ۽ فوج جي سرپرستيءَ حاصل نه ٿي سگهي، کيس پاور نه ملي سگهيو هو، پر پر پوءِ گهڻائي کي توڙي ڪري ٿورائي کي پاور ڏنو ويو. اهڙي طرح ڀٽي صاحب کي راج ڪرڻ جو وجهه مليو، پر هو (ڀٽو صاحب) پوءِ به سنڀالي نه سگهيو، جنهن ڪري اسان کي مارشل لا جا ڏينهن پوڳڻا پيا. هو صاحب حڪومت ۾ اچڻ کان پوءِ عوام جا مسئلا حل ڪري نه سگهيو ۽ نه ئي ملڪ سنڀالي سگهيو، جنهن سان قوم جو، پيپلز پارٽي جو خود ڀٽي صاحب جو ذاتي نقصان ٿيو. قوم کان ۱۱ سالن تائين جمهوريت ڦريل رکي وئي. پيپلز پارٽيءَ ۽ ٻين سياسي جماعتن توڻي ايم آر ڊي جي

ڪارڪنن جيل ۽ ٽيپون ڪمائيون، شهيد ٿيا. پيپلز پارٽي جي اڳواڻ ذوالفقار علي ڀٽي کي ڦاسي ڏني وئي، اهو سڀ ڪجهه ڇا هو ته، هن کي اقتدار نه مليو، پر هو سنڀالي نه سگهيو. تنهنڪري هاڻ ائون اهيو لکان ٿو ته ايڏو ڪجهه وڃائڻ کانپوءِ پيپلز پارٽي صحيح رستن تي هلڻ جي ڪوشش ڪندي ته جيئن ساڳيون حالتون ٻيهر پيدا نه ٿي سگهن ۽ جيڪي بينظير ڀٽو جا شروعاتي قدم ائون ڏسان پيو، سي حوصله افزا آهن. بينظير سان وڏو تعداد نوجوانن جو چوندجي آيو آهي.

س: اوهين ناميارا ۽ تجربڪار سياستدان آهيو، ان حوالي سان ۽ پيپلز پارٽيءَ جي ماضيءَ جي حوالي سان؟ اهو ٻڌايو ته حڪومت کي اهي ڪهڙا قدم کڻڻ گهرجن، جنهن سان ماضيءَ جو پورا ٿي سگهي ۽ آئينده سگهاري نموني حڪومت هلائي سگهجي؟

ج: سڀ کان پهرين قول ۽ مشوري تي صحيح عمل درآمد ڪيو وڃي، جيڪڏهن چوڻ ۽ ڪرڻ ۾ فرق رهيو ته اثر غلط ٿيندو. قانون ته آهي پر اصل ۾ ان تي عمل ٿيڻ جي ضرورت آهي. اسيمبليءَ ۾ امن امان جي بحث ۾ چيو ويندو آهي ته، ان جي مسئلي تي ضابطو آڻڻ لاءِ ههڙا قانون جوڙيا وڃن، تنهن تي مون چيو ته ان قانون تي انگريز هلي رهيو هو ۽ امن امان هاڻ ٿي ويو آهي، قانون ته اهو ئي ساڳيو آهي، بس رڳو ان تي عمل ڪونهي. جيڪڏهن ڪو ڏوهي ماڻهو جهليو وڃي ٿو ته، ائون وڃ ۾ پوان ٿو ته هن کي ڇڏي ڏيو، اهو منهنجو ماڻهو ٻيو پڪڙيو وڃي ٿو ته، ائون چوان ٿو ته اهو فلاڻي پارٽيءَ جو ميمبر آهي ۽ ان لاءِ ٿورو گهڻو گوڙ به ڪري ڇڏيو. ان لاءِ لازمي آهي پل کڻي منهنجو ماڻهو هجي يا ڪنهن به پارٽيءَ جو ميمبر هجي انهيءَ سان سختي ڪئي وڃي، قانون ۽ آئين جي بالادستي قائم رکڻ يا ان تي عمل ڪيو وڃي ته پوءِ هو ڪامياب ٿي سگهن ٿا، پر زبان سان ڪجهه ۽ عمل ۾ ٻيو ڪجهه ڪن ته پوءِ خدا نه ڪري کين ناڪامي جا ساڳيا ڏينهن ڏسڻا پوندا.

س: ڪجهه پل اڳ اوهان چيو ته ڀٽو صاحب آمريڪا ۽ فوج جي ڪري اقتدار ۾ آيو هو، پر هو اقتدار ڦاٽڻ رکي نه سگهيو. هاڻ جيڪو پ پ ڪي اقتدار مليو آهي، ان بابت اوهان ڇا ٿا چئو؟

ج؛ اسلامي جمهوري اتحاد، مهاجر قومي موومينٽ ۽ پيپلز پارٽي وارا جڏهن چونڊجي آيا ته مون کان ڪجهه ماڻهن پڇيو ته ”شاھ صاحب! حالتون ته ڏاڍيون بگڙيل آهن، انهن جماعتن جي پاڻ ۾ نه بشندي ته پوءِ حڪومت ڪيئن ٺهندي ۽ ملڪ ڪيئن هلندو؟“ مون کين چيو ته آئون پراميد آهيان اهي ستت ئي پاڻ ۾ ٺهي پوندا، ڇاڪاڻ ته انهن ۾ نظرياتي فرق ڪونهي. ٽئي جماعتون اقتدار حاصل ڪرڻ جون خواهشمند آهن. اقتدار انهن جو بنيادي مقصد آهي. سپر پاورز مان اهي ٽيئي جماعتون هڪٿي ئي سپر پاور آمريڪا جون حمايت يافتہ آهن. ها البته جڏهن منجهن نظرياتي تضاد هجن ۽ ٻن سپر پاور ڪمپنين متعلق هجي ته، پوءِ انهن جي پاڻ ۾ گڏجي ويهڻ جا امڪان گهٽ هوندا آهن، ان لاءِ مون کين هڪڙو مثال ڏنو ته جهڙي طرح سرحد جي خان يا سنڌ جي وڏيري جون ٽي زالون ٽين ٽيون ۽ اهي پاڻ ۾ وڙهنديون رهن ٿيون، پر انهن مان ڪنهن به زال کي اهو اختيار حاصل ڪونهي ته، هو ان گهر مان ٻاهر نڪري وڃي يا ڪنهن ٻئي زال کي ٻاهر لوڏي ڪڍي، اهي سڀئي ساڳي گهر جي ڇت هيٺان رهنديون ۽ انهن ۽ پاليسيءَ موجب هلنديون، جيڪا خانصاحب يا وڏيري جي جوڙيل هوندي. پهرين ته انهن دوستن منهنجي ڳالهه نه مڃي، پر جڏهن ائين ٿي ويو ته، کين مڃڻو پيو، آءٌ جي آءٌ، اير ڪيو اير، پ پ پ ٽيئي فيڊرل گورنمينٽ ۾ آهن.

س، پر هيءُ جيڪو آءٌ جي آءٌ ۽ پي پي پي وچ ۾ مختلف معاملن تي تڪراءَ ڏسڻ ۾ اچي ٿو؟

ج؛ اهي سڀ ننڍڙيون ڳالهيون آهن. ان مثال جيان ته وڙهن جهڙو ڪو مسئلو ڪونهي.

س، اڄڪلهه ۱۹۷۳ع جي آئين جي بحالي بابت جيڪي مطالبه ڪيا پيا وڃن، تن بابت اوهين ڇا ٿا چئو؟

ج؛ انهيءَ آئين جي بحاليءَ بابت گهر ڪرڻ جا ٻه ڪارڻ آهن ته ۷۳ع جي آئين ۾ خاطري ڏياري ويئي هئي ته، صوبن ۽ مرڪز وچ ۾ جيڪي اختيارات آهن، اهي ڏهن سالن کانپوءِ وڌندا ۽ ڪيئن ٻيا اختيارات به صوبن کي ڏنا ويندا، جڏهن ته ۸۵ع جي آئين ۾ اهڙي ڪا ڳالهه ڪونهي. نئين

صوبن وارا ان خواهش ۽ اميد تي هلن پيا ته ۷۳ع جي آئين جوڙڻ وقت سائن جيڪي واعدو ڪيا ويا هئا، سي ٻيهر "Revise" ڪري ڏهن سالن کانپوءِ اهي اختيارات اسان جي حوالي ڪيا ويندا، تنهنڪري هو انهيءَ ڳالهه جي حمايت ڪري رهيا آهن. ٻيو ته هتي سڀني جون پنهنجون غرضون ۽ مقصد آهن. اسانجي ملڪ ۾ بدقسمتي آها آهي، هتي ملڪي ۽ قومي مفاد ۾ نٿو سوچيو وڃي، جڏهن پتو صاحب صدر هو ته، هن وڌيڪ اختيارات صدر وٽ رکيا هيا ۽ پوءِ جڏهن وزيراعظم بڻيو ته اختيارات وزيراعظم ڏانهن منتقل ڪري ڇڏيائين، ته پنجاب وارا به ائين ڪري رهيا آهن. هاڻ جڏهن هنن جي مفادن جو مسئلو آهي ته، هو صوبائي خودمختياريءَ جي ڳالهه ڪن پيا.

س: جڏهن اوهان اهو ٿا چئو ته ۷۳ع جو آئين صوبن لاءِ خودمختياريءَ جون گهرجون پوريون نٿو ڪري ته ڇا اهڙي صورتحال ۾ هڪ نئين آئين جي ضرورت آهي؟

ج: ان ۾ بنيادي ڳالهه اها آهي ته، شروع ۾ جڏهن مارشل لا هو ته ذاتي طور آئون ان ويچار جو هوس ته، هن وقت چئون ته نئون آئين جوڙيو وڃي ته پوءِ هڪڙو طوفان اٿي پوي ها ته نئين آئين ساز اسيمبلي ٻڌي، جيئن اسانجو ولي خان صاحب ممتاز ڀٽي وارا چوندا آهن ته نئون آئين ٺاهيو. آئين چوڻ ته ڏاڍو سولو آهي پر نئين آئين جوڙڻ لاءِ نئون باب کلي پوندو، ٻي ڳالهه ته ان جي بدران ۷۳ع جي آئين ۾ ترميم ڪري صوبائي خودمختياري وڌائي وڃي. ترميم لاءِ ٻه ڀاڱي ٽي اڪثريت گهرجي. پهرين ته چوڻو اهو آهي ته انڌي منڊي جيڪا به هجي جمهوريت هجي، ان ۾ خودمختياري آهي يا نه پر ضروري اهو آهي، ته جمهوريت بحال ٿئي، پوءِ ويهي ڪري قومون پاڻ ۾ معاملو طئي ڪن. پهرين ته اسان کي پاڻ ۾ گڏجي ڪري ويهڻ ۽ ڳالهه ٻولهه ڪرڻ جو ئي اختيار نه هو، ته ڇا ٿي ڪري سگهياسون. هاڻ آئين جهڙو به آهي، بحال ٿي ويو آهي، ان هيٺ ويهي ڪري ڳالهه ٻولهه ڪئي وڃي، پر ان ۾ پائيدار ڳالهه اها رهندي، جنهن ۾ صوبن ۽ قوميتن جي بنياد تي ڳالهه ٿئي، ائين نه هجي ته آئون وڏو ڀاءُ آهيان، توهين ننڍا آهيو، حق ننڍي يا وڏي ٻنهي کي هڪ جيترا ملڻ گهرجن. بالادستي رکي ويندي، ته اها ماضي ثابت ٿيندي.

س؛ سنڌ جو اهر مسئلو فوجي ڇانوڻين جو به آهي، جنهن متعلق مختلف ڌرين جا مختلف رايا آهن. سرڪاري حلقن جي اها دعويٰ آهي ته اهي سرحدِي ضرورتون آهن ۽ اهو به ته فوجي ڇانوڻي قائم ڪرڻ مرڪزي حڪومت جو قانوني حق آهي، ان بابت اوهان جو ڇا رايو آهي.

ج؛ آئون ڇانوڻي بابت اسيمبليءَ ۾ به واضح طور ڳالهائي چڪو آهيان. هاڻ تازو ڪراچيءَ ۾ هڪ تقريب ۾ نوجوانن ٺهراءَ به پاس ڪرايو هو، ته ڇانوڻين جي اڏاوت بند ڪئي وڃي، ته جذباتي طور تي گهڻا ماڻهو گهڻيون ڳالهيون ڪن پيا، پر آئون اوهان کي ٻڌايان ته پني عاقل ۾ فوجي ڇانوڻي ۸۰ سيڪڙو ڪم مڪمل ٿي چڪو آهي ۽ ان جي پهرين ”پاسنگ آئوٽ پريڊ“ به ٿي ويئي آهي، جيڪڏهن اسين اهو چئون ته ملير جي ڇانوڻي ختم ڪريو ته اها بيوقوفِي واري ڳالهه ٿيندي، ڇاڪاڻ ته اها ورهين ڪنان ٺهيل آهي. پنجاب ۾ فوجي ڇانوڻيون سرحد لڳ قائم ڪيون ويون آهن. اتي شهرن ۾ ڪابه فوجي ڇانوڻي ڪونه آهي. ڪراچي جي ڇانوڻي انگريزن سمونڊ ۽ ايئرپورٽ جي حفاظت لاءِ اڏي هئي. ان وقت ڪراچيءَ ۾ سموري سنڌ جو واحد ايئرپورٽ هو، پر اسان جي بدقسمتي اها آهي، جو فوجي ڇانوڻيون شهرن ۾ اڏايون پيون وڃن. مون پنهنجي تقريرن ۾ به چيو هو ته جيڪڏهن فوجي ڇانوڻيون اڏيون آهن، ته هندستان، افغانستان، روس، ايران جي سرحدن لڳ اڏيون وڃن. سنڌ جي شهرن ۾ ڇانوڻين قائم ڪرڻ سان ائين پيو لڳي ته انهن جي قيام جو مقصد اهو به آهي، ته جڏهن به اسان جو عوام پنهنجي حقن ۽ خودمختيارين گهرڻ لاءِ وڌي سڀنيو ساهي، ته کين ختم ڪري ڇڏجي. سرحد لڳ ڇانوڻي ان ڪري اڏي ويندي آهي، ته جيڪڏهن اسان تي حملو ٿئي، ته ان کي روڪي سگهجي، پر جيڪڏهن اهي شهر ۾ اڏيون وڃن ته پوءِ ڇا سمجهيو وڃي؟! مون وٽ خط ايندا آهن، ته ڇانوڻين واسطي ڪوڏين مٺ جهڙي قيمت تي زمينون زوريءَ ورتيون پيون وڃن. آئون چوان ٿو ته جيڪڏهن قومي مفاد جي ڳالهه آهي ته زمينون مفت به حاصل ڪري سگهجن ٿيون. اهڙو ئي هڪ خط جيڪب آباد کان آيو آهي، ته جيڪب آباد ڪهڙي سرحد تي واقع آهي، اهو سنڌ ۽ پنجاب وچ ۾ آهي، هتي ڇانوڻي اڏڻ جو ڪهڙو مقصد آهي، هتي هو اها زمين حاصل ڪرڻ چاهين ٿا،

جنهن جي سروي نوابشاھ شهر لڳ ٿي چڪي آهي، تنهن کانسواءِ دولتپور ۾ ڪهڙي سرحد آهي، اهڙن قدامت ڪڇڻ سان اسان کي شڪ ٿين ٿا. مون اسيمبليءَ جي بجيٽ سيشن تقرير ۾ چيو، ته اوهين سرحد لڳ ڇانوڻيون اڏيو، مون کين مهڻو به ڏنو ته اسان اوهان جون صلاحيتون پرکيون آهن. ۱۹۶۵ع جي جنگ ۾ سنڌ مان فوج ڪڍي پنجاب جو دفاع ڪيو ۽ اسان جي عام ماڻهو نه فقط سنڌ جي حفاظت ڪئي، پر ٻارنهن سون ملين جي اها ايراضي بابت فخر سان چيو ويندو آهي، ته پاڪستان فتح ڪيو ۽ اسان ۱۹۶۵ع جي جنگ کٽي ورتي. اها ايراضي سنڌين فوج کانسواءِ راجستان سيڪٽر ۾ حاصل ڪئي هئي، جڏهن ته پنجاب سيڪٽر تي جيڪا انهن جي سرحد هئي، جتي ساري فوج مهاڏي ۾ هئي، اتي چار سون ملين جي ايراضي هارائي ڇڏيائون. سنڌين جيڪو علائقو فتح ڪيو اهو وارياسو علائقو هو، جڏهن ته پنجاب واري سرحد جو هاراييل علائقو نه فقط ساوڪ ڀرپور هو، پر ڪميونيڪيشن لائين، بئراج، ڪينال وغيره پڻ هئا، تنهنڪري چوان ٿو ته ڇانوڻيون شهرن ۾ نه اڏيون وڃن. اوڀر پاڪستان (تڏهوڪو) ۾ پنهنجي ئي شهرن جا تيهه لک ماڻهو قتل ڪيا ويا هئا، سنڌ ۾ جيڪو به آپريشن ٿئي ٿو، جنهن جي نشاندهي مون اسيمبليءَ ۾ به ڪئي هئي، ته ڌاڙيلن خلاف آپريشن ۾ ڌاڙيل ته صحيح سلامت ٻڃي وڃن ٿا، پر ڳوٺن جا ڳوٺ ڇٽ ٿي پٽ بڻجي وڃن ۽ اهڙي طريقي تي اسان جي نسل ڪشي ڪئي پئي وڃي! اهڙين حالتن ۾ جيڪڏهن فوجي ڇانوڻيون اڏيون پيون وڃن، ته اسين اهڙو شڪ شهبو ڪرڻ جو پورو پورو حق محفوظ رکون ٿا.

س، ان ڏس ۾ هاڻ سنڌ اسيمبلي جو ڪردار ڪهڙو هئڻ گهرجي؟

ڇاڪاڻ ته جمهوري ادارن ۾ عوامي شڪايتن جو حل ممڪن هوندو آهي.

ج، اسان جي سڌ سان سڌ ورنائي سنڌ جي حقن جي ڳالهه ڪيئي وڃي، جيستائين هو (حڪومت وارا، پنهنجي بي عملي يا نااهلي جو ثبوت نه ڏين، تيستائين انهن تي شڪ ڪرڻ مناسب ناهي، ان جو فيصلو اچڻ وارو وقت ئي ڪندو. انهن حالتن کي هائوڪا سرڪاري ميمبر به ڄاڻن ٻجهن ٿا، پر ترجيحات ۾ فرق آهي، انهن جي ترجيحات اقتدار جو حصول ۽ ذاتي مفادن جو نفعو نقصان آهي. اسين چئون ٿا ته اسان جي قومي، علائقائي ۽ صوبائي

حقن جي بالادستي هجي، اهو نظريي جو فرق آهي، تنهن ڪري سرڪاري ميمبر ان ڏس ۾ ڪجهه چوڻ کان ڪيپائين ٿا. رهي ڳالهه صوبائي اسيمبليءَ جي ته صوبائي حڪومت چانوٿيون بند ٿئي ڪرائي سگهي، اهو مرڪزي حڪومت جو معاملو ۽ پ پ جي مرڪزي حڪومت اهو تڏهن ڪري سگهي ٿي، جڏهن آئين تحت صوبن جي حقن ۽ خودمختياريءَ جو خيال رکيو وڃي، ان سان پوءِ مسئلو پيدا ٿيندو. اسان کي پهرين، صوبائي خودمختياري حاصل ڪرڻي پوندي، تنهن کان پوءِ ان تحت اسين مرڪز کي گذارش ڪنداسين ته اسان جي حقن هيٺ چانوٿيون شهرن ۾ نه ٺاهيون وڃن، پهرين مسئلو صوبائي خودمختياري جو آهي.

س: سنڌ جي حوالي سان هڪ اهم مسئلو ٻاهرين صوبن مان هتي آبادي جي دٻاءُ جو به آهي، توهان ٻڌائيندا ته ان ڏس ۾ آئين ڇا ٿو چئي؟

ج: ۱۹۷۳ع جي آئين ۾ چئي طرح لکيل آهي، جڏهن مرڪزي حڪومت اهو محسوس ڪري ته ڪنهن علائقي، شهر يا صوبي ۾ ماڻهن جي منتقلي اهڙي رفتار سان ٿي رهي آهي، جو انهن جي اقتصاديات، امن امان، ثقافت ۽ ٻولي تي اثرنداز ٿي رهي آهي، ته پوءِ اهڙا قانون جوڙيا وڃن، جيڪي اهڙي صورتحال کي روڪين ۱۹۸۵ع جي آئيني ترميم ۾ به اها شق بحال آهي. هتي آئون عرض ڪندو هلان، ته ۱۹۸۵ع ۾ جڏهن آئون اسيمبليءَ ۾ آزاد حيثيت ۾ چونڊجي آيس ته منهنجو بل نمبر ۳ اهوئي هيو ته آباديءَ جي انهيءَ منتقليءَ کي بند ڏيڻ لاءِ گوڙگهمسان مڃايو ويو هو. قانوني طور تي مون ڏٺو ته صوبائي اسيمبليءَ کي اهو اختيار حاصل نه هو، اها فقط مرڪز کي سفارش ڪري پئي سگهي، تنهن ڪري هاڻ ۱۹۸۸ع ۾ مون ٻيهر ساڳيو ٺهراءُ پيش ڪيو، جنهن کي اهو اعزاز حاصل ٿيو آهي، ته ايندڙ اجلاس ۾ پيش ٿيڻ وارن ٺهراءُن ۾ اهو پهريون نمبر ٺهراءُ هوندو. بجيٽ اجلاس وارن پڇاڙڪن ڏينهن ۾ اهو ٺهراءُ ڪنڊو ويو هو، پر اسيمبليءَ ۾ ان وقت هنن جو ڪو اهو ميمبر يا وڏو وزير موجود ڪونه هو، تنهنڪري مون گذارش ڪئي ته اهو اهم مسئلو آهي، ڪنهن خواهمخواه جي واويلا ۽ تنقيد کان بچڻ لاءِ ضروري آهي ته انهيءَ تي گڏيل ڳالهه ٻولهه سان بحث ڪري مرڪزي حڪومت کي سفارش ڪئي وڃي، ان مسئلي تي پرائيڊون ۽ نيون مقامي

ڌريون مهاجر قومي موومينٽ توڻي پيپلز پارٽي سڀني جي هڪ جهڙي سوچ آهي، اهو اسانجو آئيني ۽ قانوني حق آهي، جيڪڏهن اسين ان حق کي استعمال ڪنداسين ته اهو حق ضرور ملندو.

س: ان معاملي تي اسيمبليءَ ۾ اير ڪيو اير کي ڇا ڪرڻ گهرجي؟
ج: اير ڪيو اير ان مسئلي تي اسان جي حمايت ڪري رهي آهي، اهي پيپلز پارٽي سان گڏ وينل آهن پر ٺهراءُ پيش ڪرڻ وقت انهن مخالفت نه ڪئي، هاڻ ڏسڻو اهو آهي، ته آخري وقت تي، هو ساٿ ڏين ٿا يا نه، اهو ضمير جو فيصلو آهي ۽ اسان جي گڏيل ضرورت پڻ.

س: ڪالاباغ ڊيم جي مسئلي تي اوهين ڇا ٿا چئو؟

ج: اهو هڪ بين الصوبائي ۽ سموري ملڪ جو مسئلو آهي. ڪالاباغ ڊيم بابت ٻه ڳالهيون آهن. ۱۹۶۶ع ۾ سنڌ ۽ پنجاب وچ ۾ درياھي پاڻيءَ جو تڪرار ٿيو هو، ان بئراج بڻائڻ پئي گهريا، راءِ ڪميشن ان ڏس ۾ رپورٽ ڏني هئي، جنهن تي ٻنهي صوبن وچ ۾ نبيرو ٿي ويو هو (ان وقت موجوده پنجاب جا چار حصا هئا) راءِ ڪميشن ايراضيءَ ۽ گهرجن کي ڏسندي اهو فيصلو ڏنو ته ٻيا چار دريا راوي، ستلج، چناب مڪمل طور پنجاب کي ڏنا وڃن، جڏهن ته هڪڙو درياءُ اسان جي سنڌ کي ڏنو ويو. اهي چار ئي درياھ آخر ۾ اچي سنڌوءَ درياھ ۾ ڇوڙ ڪندا هئا. ان معاهدي تي فقط صحيحون ٿيل باقي هيون، جو ننڍي کنڊ جي آزاديءَ جو مرحلو به اچي ويو ته وائسراءِ صحيح نه ڪئي، ته اهي ماڻهو آزاد پيا ٿين ۽ هاڻ پاڻ نبيرو ڪندا. ۱۹۴۷ع کان وٺي اڄ سوڌو ان معاهدي تي صحيح ٿي نه سگهي آهي، ڇاڪاڻ ته مرڪزي حڪومت تي پنجاب جي بالادستي آهي، نبيري تي عمل ڪرڻ بدران زوريءَ بئراج اڏيندا پيا وڃن. ايوب خان (پاڪستان) ۽ نهرو (ڀارت) جي زماني ۾ هڪڙي معاهدي هيٺ چئن ئي درياھن جو پاڻي ڀارت کي وڪرو ڪيو ويو، ان وقت سنڌ جي انجنيئرنگ تي ٻڌل جيڪا ڳالهيو ڪرڻ واري ٿير هئي، تنهن ان معاهدي سان اختلاف ڪيو هو، ته اسان جو (سنڌ) جو تحفظ ڪيئن ٿيندو، توهان وارا درياءُ ۽ پنجاب وارا پئسو پيا گهرو اسين ان تي صحيحون نه ڪنداسين، ڇاڪاڻ ته اسين تباهه ٿي وينداسون. ان ڪارڻ پاڪستان ٺهڻ کانپوءِ شروعاتي ڏينهن ۾ ان معاهدي تي سنڌ جي

نمائندن پاران اختلافن ڪري صحيحون نه ٿي سگهيون، پر ون يونٽ واري زماني ۾ سنڌ جي نمائندگي کي ڪڍي ڪري فقط پنجابي آفيسر موڪليا ويا ۽ معاهدي تي صحيحون ڪري درياءُ انڊيا کي وڪڻي، ان کانپوءِ سنڌ ۽ ٻين صوبن وارن پنجاب کي چيو ته ان رقم ۾ اولهه ۽ اوڀر پاڪستان جو حصو آهي، ته چيو ويو ته اوڀر پاڪستان جو ته ٿٺو ٿي سگهي، اهو اسان کان ڌار آهي. هنن کي چيو ويو ته انهيءَ پاڻي سبب سنڌ، بلوچستان، سرحد سڀئي متاثر ٿيا آهن، تنهنڪري ان رقم کي انهن علائقن مٿان به خرچ ڪيو وڃي، تنهن تي هنن چيو ته اسان پنهنجو پنجاب جو پاڻي وڪيو آهي، تنهن ڪري ان مان هڪڙو ڦڙو پاڻيءَ به ڪنهن کي نه ڏينداسين. ان ۾ به اسان کي ڪا شرڪت نه ملي. انڊيا مان جيڪا رقم ملي اها انهن سو سيڪڙو پنجاب تي خرچ ڪئي، ان وقت هنن اهو به چيو ته اسان سنڌوءَ درياءُ جو پاڻيءَ ڪونه وڪيو آهي، تنهن ڪري ان تي اوهان جو ئي حق آهي. هو پئسا به هضم ڪري ويا ۽ هاڻي ”گريٽ ٿل اسڪيم نمبر-ون“ به بنائي ويئي آهي. هنن صوبي پنجاب ۾ واپدا جي فنڊ مان اها اسڪيم بڻائي مجرمانه حرڪت ڪئي آهي، ته جيئن چولستان کي سراب ڪري سگهجي.

۱۹۷۳ع جي آئين ۾ اها ڳالهه به طئي آهي، ته صوبن وچ ۾ جنهن به ڳالهه تي نااتفاقي ٿيندي، ان کي انهن صوبن جي راءِ سان قائم ڪيو ويندو، پر ان اسڪيم ۾ هنن ان جي پيڪڙي ڪئي. ان جي اڏاوت ۾ صوبن جي گڏيل ڪائونسل کان به راءِ نه ورتي ويئي، بلڪ واپدا جي فنڊ مان ڇاڪاڻ ته اهو هڪ خودمختيار ادارو آهي ٿل اسڪيم ناهي ورتي آهي. حالانڪ واپدا جا پئسا پاڪستان جا پئسا آهن. هاڻ صرف سنڌوءَ درياءُ کي بند ڪري ان منجهه پاڻي وهائڻو آهي، تمام تياريون مڪمل آهن، مون اڳوڻي اسيمبليءَ ۾ نقشا پيش ڪيا هئا، ان لاءِ اهو چوندا هئا ته اسان ڪالاباغ ڊيم رهڻو بجلي پيدا ڪرڻ لاءِ قائم ڪري رهيا آهيون، ته پوءِ ان اسڪيم تحت واه ڪهڙي مقصد لاءِ کوٽيا ويا آهن. سنڌوءَ درياھ جي هڪڙي ڦڙي تي به پنجاب جو حق ڪونهي، سنڌ جو پاڻي پهرين به پنجاب ڪافي چوري ڪري چڪو آهي. سنڌ جو پاڻي چشم لنڪ ڪينال مان اڳ ۾ به چوري ٿي رهيو آهي ۽ هاڻي ڪالاباغ ڊيم وسيلي سنڌ جي پاڻيءَ تي ڌاڙو هڻڻ جون

تياريون ٿي رهيون آهن.

س، محترمہ بينظير ڀٽو تازو لاهور ۾ پ پ جي اراڪين کي خطاب ڪندي چيو هو ته ڪالاباغ ڊيم کان پهرين پاشا ڊيم قائم ڪيو ويندو؟
ج: اها خوش آئند ڳالهه به آهي، پاشا ڊيم جي جيڪا سائيٽ آهي، ان ۾ زراعت لاءِ پاڻي استعمال نٿو ڪري سگهجي، تنهن کان سواءِ سرحد ۾ داسو هڪ اهڙو بهاري علائقو آهي، جنهن ۾ پاڻي هيناهين تي آهي، جيڪڏهن اتي ڊيم قائم ڪيو وڃي ته اتي فقط بجلي پيدا ٿي سگهي ٿي ۽ اتي پاڻي جي زوري چوري نه ٿي سگهي، پوءِ توهين ڏسندا ته هو (پنجاب) کلي ڪري چوندا اسان کي زراعت لاءِ پاڻي ڪي.

س: سنڌ ۾ سيوهڻ جي علائقي ۾ به پاڻي جو ذخيره ڪرڻ جون ڳالهيون ٿين پيون ته ڇا ائين ٿي سگهي ٿو؟

ج: سيوهڻ بئراج جو صرف نالو ورتو پيو وڃي. سنڌوءَ درياءَ ۾ جيڪو پاڻي اچي ٿو اهو ايترو ڪونهي، جو ان مان ڊيم ٺهي سگهي. هونئن ته ٿر به آهي، جتي پاڻي کڻي وڃڻ جي گنجائش آهي، هتي جيڪا پاڻي ذخيره ڪرڻ جي ڳالهه آهي، اها انهن ڏهن پندرهن ڏينهن جي اضافي پاڻيءَ کي گڏ ڪرڻ جي ڳالهه آهي، جيڪو سمنڊ ۾ زيان ٿي وڃي ٿو. ان جي اڏاوت سان ڪوٽڙي بئراج لاءِ پاڻي جمع ٿي سگهي ٿو، پر اهو متبادل نٿو ٿي سگهي.

س: اوهان جي ذات متعلق هڪ سوال آهي ته سائين جي اير سيد پاڪستان جي قائم ٿيڻ کانپوءِ شاهي هڪڙو پيرو (۱۹۷۰ع) چونڊن ۾ حصو ورتو هو، ڪهڙي ڳالهه آهي، جو ڪامياب نه ٿيا، پر اوهين ۸۵ع ۾ تازين چونڊن ۾ ڪامياب ٿي ويا، پر سائين جن جي حمايت ڪئي، سي به سويارا نه ٿي سگهيا، اوهان جي ڪاميابي جو ڪو خاص ڪارڻ يا اوهان جي ۽ سائين جي نظريي ۾ ڪو فرق؟

ج: ان سلسلي ۾ سائين جي اير سيد بابت ئي ڳالهيون چوندس، پهرين اها ته چونڊن ڪرڻ لاءِ باقاعده رٿابندي جي ضرورت هوندي آهي، پر اسان جو بزرگ سائين ائين نٿو ڪري، بلڪ هو پنهنجي نظرين مطابق ڪم ڪندو رهي ٿو. چونڊن ڪرڻ جا جيڪي به طريقا آهن. سائين انهن ۾ ويسام نٿو رکي، ٻيو ڪارڻ سائين جي ۷۰ وارين چونڊن ۾ ناڪام ٿيڻ جو

اهو هو، ته ۵۸ کان وٺي ۷۰ تائين کين چند مهينن کان سواءِ ٻيو سمورو وقت نظربند رکيو ويو، تنهن ڪري سندن عوام سان رابطو نه رهيو ۽ ماڻهو فقط نظرين کي ووت ٿا ڏين بلڪ ذاتي مسئلا حل ڪرڻ وارن کي به ووت ڏين ٿا. عوام ڏٺو ته جيڪو پاڻ قيدي هجي، سو ماڻهن جا مسئلا حل ڪرائڻ ۾ سندن ڪهڙي مدد ڪندو ٿيون ڪارڻ اهو ته هنن جو حلقو قومي ۽ اسيمبليءَ جو تمام وڏو حلقو هو ۽ ووٽن لاءِ ڏي وٺ جي به ضرورت هوندي آهي، ان وقت پير علي محمد راشدي کي حڪومت راضي ڪيو، ته تنهنجي جي ايمر سيد سان دوستيءَ آهي، تون به چئو، ته آئون ساڳي تڪ مان چونڊ وڙهندس، اهڙي طرح سازش تحت اهو سڀ ڪجهه ڪيو ويو.

(انٽرويو وٺندڙ، امتياز فاران)

پندرلهوار ”عبرت ميڪزين“ حيدرآباد

جي شماري نمبر-۴۸۸ فيبروري ۱۹۸۹ع

پر شايع ٿيو



سید امداد محمد شاہ، سکرنہ: 1998ع



سید امداد محمد شاہ، خاکي جويو 94

□ **غلام قومن کي پهريون** **حق ووٽ جو ملندو آهي**

ساڃاهه؛ پهريون سوال آهي ته توهان ڪهڙي عمر ۾ هئا، جو سياست ۾ پير پاتو ۽ ڪنهن کان متاثر ٿي سياست ڪئي؟
 امداد محمد شاهه؛ مون عملي سياست ۾، حصو ايوب خان جي خلاف سي.او.پي تحريڪ ۾ ورتو. آئون سنڌ ليول جي سياست ۾ گهڻي ۾ گهڻو، غلام مصطفيٰ ڀرڳڙي ۽ شيخ عبدالمجيد سنڌي کان متاثر ٿيل آهيان ۽ ملڪي ليول تي خان عبدالغفار خان کان متاثر آهيان، انهن کي آئون پنهنجون آئيڊيل شخصيتون سمجهان ٿو، ڇاڄي ڪري جو آئون به عملي سياست کان وڌيڪ آئڊيلسٽ آهيان.

اهو سي. او. پي وارو اٽڪل 1964ع جو زمانو هو، جنهن ۾ محترم فاطمه جناح، ايوب خان سان صدارتي چونڊن ۾ بيٺي هئي. انهيءَ تحريڪ جي دوران شيخ عبدالمجيد سنڌي، غلام مصطفيٰ ڀرڳڙي ۽ آئون گڏجي سنڌ جي دوري تي نڪتا هئاسون. ماڻهن کي فاطمه جناح جي حمايت ۾ عرض ڪيو هوسون، پوءِ ماڻهن ان تي ڌيان ڏنو يا نه ڏنو، اها جدا ڳالهه آهي، پر اها منهنجي سياست جي ابتدا هئي.

ساجاه، اوهان اڳ سنڌ اسيمبليءَ تي چونڊجي آيا هئا ۽ اتي مخالف
 ڌر جو ڪردار ادا ڪندا هئا، جنهن ڪري سنڌ اسيمبليءَ اندر سنڌ جي حقن
 لاءِ هڪ ڀرپور آواز هوندو هو، پر هن ڀيري توهان چونڊن ۾ حصو ئي ڪونه
 ورتو، انهيءَ جا ڪهڙا سبب هئا؟

امداد محمد شاهه: مون کان ٻين ٻه انٽرويو ورتا آهن، تن کي به
 مون واضح طور ٻڌايو آهي ۽ توهان کي به ٻڌائيندو هلان ٿو، ته اليڪشن ۾
 حصو ئي نه وٺجي. ويندي سائين وڏي جو به اهو ئي خيال آهي، ته اليڪشن ۾
 حصو نه وٺجي. آئون انهيءَ راءِ جو اڃان تائين به آهيان، ته غلام قومن کي
 پهريون حق ووٽ جو ملندو آهي، جيڪي پوءِ اڳتي هلي آزادي ماڻينديون
 آهن. اهي جابرن ۽ آمرن کان پهريون حق ووٽ جو گهرنديون آهن. جيئن هن
 وقت پاڪستان کان اسپيشل علائقا، قبائلي علائقا ۽ رياستون ووٽ جو حق
 گهري رهيون آهن. منهنجي خيال ۾ ويجهڙائيءَ ۾ ڪن تڪن ۾ اهڙي چونڊ
 ٿي به چڪي آهي، يا جيئن مارشلائن ۾ ماڻهن کان ووٽ جو حق ڪسيل هو ۽
 پوءِ جڏهن ووٽ جو حق بحال ٿيو، ته مون سوچيو ته انهيءَ ۾ پارٽيسپيٽ
 ڪرڻ ڪي ۽ اسان ان ۾ حصو ورتو.

آئون اسيمبليءَ ۾ بنيادي طرح سان سياست ڪرڻ جي خيال کان
 گهٽ، پر سماجي ۽ تعليمي خدمت ڪرڻ جي لحاظ کان وڌيڪ ويو هوس،
 پر ڇاچي ڪري جو آئون سياسي ذهن به رکندو هوس ۽ منهنجو پنهنجو
 نظريو به هو، تنهن ڪري مون پنهنجي سياسي نظريي ۽ ذهن مطابق ڏٺو ته
 آئون سرڪاري ڌر سان ڪونه ٿو سونهان، چوٽه اتي حق جي ڳالهه ڪري
 نٿي سگهجي، تنهن ڪري بهتر ڄاڻم ته آزاد ويهي ڪم ڪريان، پر جيئن ته
 1985ع جي چونڊيل اسيمبليءَ ۾ اپوزيشن جي ليڊر جو ڪردار ادا ڪرڻ
 نٿي ڏٺو ويو، پر پوءِ به مون کين چيو ته توهان جو مذهب جدا آهي، توهان
 کي اقتدار ۽ ڪرسي ڪي ۽ اسان جو پنهنجو نظريو آهي، تنهن ڪري اسان
 جو هنن سان نظرياتي ميلاپ نه ٿيو. ممڪن هو، ته هنن جو سنڌ بابت ڪو
 سٺو پروگرام ٿئي ها، ته آئون سائين سهڪار ڪريان ها، پر مون ڏٺو ته
 اسان جي ۽ هنن جي سوچ ۾ تمام گهڻو تضاد هو، تنهن ڪري اپوزيشن ۾
 رهيس ۽ جيئن ته آئون هڪڙو سياسي نظريو ۽ سوچ به رکان ٿو، جنهن

مطابق هليس. باقي هونئن ڪا خاص سياست ڪرڻ ڪونه ويو هوس. انهيءَ اسيمبليءَ ۾ وڃڻ لاءِ ٻه چار آنا هت سائين شبير احمد شاهه جو به هو. هن جوان باري ۾ نقطه نظر ڪهڙو به هو، پر هن مون کي هڪڙي دليل ۾ ڦاٿل ڪري وڌو، ته تون ضلع ڪائونسل ۾ چونڊجي ويو آهين ۽ ضلعي ميمبر هجڻ جي باوجود هن علائقي جي هيڏي ساري خدمت ڪئي اٿئي، جيتوڻيڪ مون کيس اهو به چيو هو، ته آئون هن وقت پاڪستان جي سياست جي باري ۾ اهو ٻيو سوچيان، ته هن ملڪ ۾ نه جمهوريت ايندي، نه قانون جي بالادستي ٿيندي، تنهن ڪري چونڊن ۾ بيبي اجايو پنهنجو وقت وڃائڻو آهي. ان ڪري مون پنهنجي ڪم ڪرڻ جي لائين ئي مٽائي ڇڏي آهي ته تعليمي ۽ سماجي خدمت ڪريان. تنهن تي هن مون کي چيو ته تون ضلعي ڪائونسل ۾ وڃي، به پنهنجو اثرائتو رول ادا ڪري، پنهنجي علائقي کي ترقي ڏياري آهي ۽ تعليمي واڌاري لاءِ به ڪافي حاصل ڪيو آهي ۽ ٻين سماجي ڪمن جي باري ۾ به گهڻو ڪجهه ڪيو آهي، چوڻ تون اسيمبليءَ ۾ وڃي ۽ اسيمبلي ميمبر جي حيثيت ۾ اڃان وڌيڪ ڪم ڪري سگهندين. اهو جيڪو دليل هو، تنهن مون کي ڦاٿل ڪيو ۽ آئون انهيءَ خيال کان اسيمبليءَ ۾ چونڊجي ويس، ته جيئن سماجي ۽ تعليمي خدمت ڪري سگهان، پر پوءِ ڏٺو ته سياسي طرح سان اسان کي ختم ڪيو پيو وڃي.

اهڙيءَ طرح ٻيو دفعو 1988ع ۾ بينس، پر آئون سمجهان ٿو ته 1985ع واري اسيمبلي جيتوڻيڪ غير جماعتي هئي، پر آئون مخالفت ۾ هوندي به ڪافي ڪم ڪرائي ويس. بلڪ وزيرن کان به مون وڌيڪ ڪم ڪيو. سواءِ ٻن وزيرن جي، جن جي تڪن ۾ مون جيتري ئي ترقي ٿي هئي، جن مان هڪڙو مير اعجاز ٽالپر ۽ ٻيو شفقت ڄاموٽ هو، پر ٻين سڀني وزيرن کان آئون ترقيءَ ۾ وڌيڪ هوس، تنهن ڪري منهنجي دل وڌي ۽ جڏهن 1988ع ۾ اليڪشن ٿي، ته آئون بينس ۽ کتي به آيس، پر پ پ وارن جو رويو اهو، هو ته آئون سندن اڳيان مڪمل طور تي سريندر ڪريان. جيتوڻيڪ مون کين چيو ته آئون اپوزيشن جو ڪونه آهيان. آئون توهان جي هر چڱيءَ ڳالهه جي تائيد ڪندس ۽ هر پريءَ ڳالهه جي مخالفت ڪندس. آئون تنقيد براءِ تنقيد جو ڦاٿل ناهيان. آئون تعميري تنقيد ڪرڻ جو ڦاٿل

آهيان، پر پ پ وارن جو خيال هو. ته جيئن هو آمانا صدقنا ڪيو ويٺا هئا. تئين آئون به ڪريان، جنهن لاءِ مون اڳ ئي پنهنجي جاءِ جدا وڃي ورتي هئي ۽ مون پهرين ڏينهن اسيمبليءَ ۾ وڃڻ وقت چيو ته منهنجي سيٽ جدا رکي وڃي. توهان جا پنهنجا نظريا آهن ۽ اسان جا پنهنجا نظريا آهن، نتيجي ۾ پ پ وارن منهنجن سمورن تعليمي ۽ ترقيءَ جي ڪمن کي ليڪو ڏئي ڇڏيو ۽ پاڻ ان جي مٿان چؤڪسي رکيائون، ته ڪٿي منهنجو اهو تعليمي ڪم نه ٿئي. ٻن سالن جي تجربي مان مون ڏٺو ته آئون پنهنجن ووٽرن کي ڪجهه ڏئي ته نٿو سگهان، پر رهندو انهن جي ڪمن ۽ ڪارين جي جهڙوڪ اڳيان اچي ويو آهيان. ان ڪري ”ڏجي نه ته ڏکوئجي به نه.“

منهنجو اسيمبليءَ جي اندر رڪارڊ آهي، مون تي دفعا تقريرون ڪيون ۽ چيو ته آئون اپوزيشن ۾ ويٺو آهيان. اها اربعا خطا ڪئي آهي، ته مون ڪئي آهي، پر سڪرنڊ جي ووٽرن ته خطا ڪانه ڪئي آهي، جو توهان سڪرنڊ جي ترقيءَ کي ٻڙي ڪري ڇڏيو آهي. پوءِ جڏهن مون ڏٺو ته آئون خدمت نٿو ڪري سگهان، ته باقي ”ڊپيٽنگ سوسائٽي“ يا رڳو هتي اچي ڄاڙي هئي وڃڻ مان ڪو فائدو ڪونهي. ان ڪري مون انهيءَ وقت ئي فيصلو ڪيو ته هن ماحول ۾ ۽ هن معاشري ۾ ڪابه اليڪشن ٿي ته حصو نه وٺبو ۽ توهان ڏٺو ته 1990ع واري اليڪشن ٿي، ته مون حصو ئي ڪونه ورتو. باقي شاهه صاحبن جي پنهنجي سياست آهي. اهي پ پ ۾ به هئا ۽ ٻاهر به هئا. اسان ذاتي تعلقاتن جي بنياد تي سندن حمايت ڪئي آهي، چوٽه گهٽ ۾ گهٽ اهو ته ٿي سگهي ٿو، ته ٿورو ڪي گهڻو هو ڪم ڪري سگهن ٿا. منهنجا ته سڀ دروازا بند ڪيا ويا هئا. سياست مون کي ڪرڻي ڪانه هئي، نڪو اقتدار وٺڻو هو، نڪا ڪرسي وٺڻي هئي. نڪو ڪا وزارت وٺڻي هئي، ته پوءِ ڇو آئون انهيءَ لاءِ وڃان. بنيادي سبب اهي آهن، جنهن ڪري آئون ڪناره ڪش ٿي ويس ۽ اڃان به رهندس.

ساجاهه؛ توهان سنڌ جي عظيم قومپرست رهنما سائين جي اير سيد جي فرزند هجڻ جي حيثيت ۾ سنڌ جي قومپرست سياست جي اڳواڻي نه ڪئي آهي، جيتوڻيڪ اهو هڪ وڏو سياسي ورثو آهي، جڏهن ته ڀٽي مرحوم جي سياسي ورثي تان پاڻ ۽ ٻين پاڻ ۾ ڳنڍيا پيا آهن، ائين ڇو آهي؟

امداد محمد شاهه: سائين جي اير سيد جو ورثو حاصل ڪري، ائون سياست ۾ ڪونه آيس ۽ نه انهيءَ جو ڪو فائدو وٺڻ لاءِ آيس، نه وري سائين جي اير سيد جي ڳوٺ واري تڪ کي استعمال ڪري مون پاڻ لاءِ ووٽ ورتا. مون پنهنجي جاءِ هتي (سڪرنڊ ۾) جدا علائقي ۾ ٺاهي ۽ پنهنجن خيالن مطابق اتي رهيس، جيئن مون توهان کي ٻڌايو ته مون کي ٽن ماڻهن، خان عبدالغفار خان، شيخ عبدالمجيد سنڌي ۽ رئيس غلام مصطفيٰ ڀرڳڙيءَ متاثر ڪيو آهي. جيتوڻيڪ انهن به پنهنجيءَ عمر جو وڏو حصو، سدائين جي اير سيد سان گڏجي سياست ڪئي هئي، پر مون سائين جو نالو نه ورتو ۽ هنن جو ورتو، سو ان ڪري جو سائين جي سياست ۾ مون جذباتيت وڌيڪ ڏني آهي ۽ هو ٿورو ٿڌي ذهن وارا هئا، پر سائين وڏي جي پارٽي اڄ سوڌو جذباتيت تي وڌيڪ وڃي ٿي. اهو ئي سبب آهي جو ائون اڄ ڏينهن تائين ڪهڙيءَ به شڪل ۾، سائين جي اير سيد جي پارٽيءَ ۾ ڪونه رهيو آهيان. سائين جي اير سيد پهرين نيشنل پارٽيءَ ۾ هو، پوءِ نيشنل عوامي پارٽيءَ ۾ هو ۽ پوءِ متحده محاذ جوڙيائون يا هاڻي جيئي سنڌ آهي. ائون انهن سان متفق خيال ته ٿي سگهيو آهيان، پر انهن ۾ شامل نه رهيو آهيان. متفقين ۾ ائون شامل ٿي سگهان ٿو، پر انهن جي دائري ۾ داخل ٿيڻ جي مون ڪوشش ئي ڪونه ڪئي آهي.

جيتري قدر ڀٽي صاحب جي سياسي ورثي جو سوال آهي، ته ڀٽي صاحب وٽ سياست جي باري ۾ ڪو نظريو ڪونه هو. ڀٽي صاحب کي مون ذاتي طور تي تمام ويجهو وڃي ڏٺو هو. جڏهن ڀٽي صاحب ايوب خان کان جدا ٿي، مير رسول بخش ٽالپر سان گڏجي پيپلز پارٽي ٺاهي هئي، تڏهن هو مون وٽ نواب شاهه ۾ آيو هو. سڀ ماڻهو ڀڄي ويا هئا، ان وقت ڪوبه سندس ويجهو اچڻ لاءِ تيار ڪونه هو. ان وقت ڀٽي صاحب کي نوابشاهه ۾ مون آندو هو. اهڙيءَ طرح دادو ۾ به آندوسون، جتي اسان سندس هڪ تعارفي گڏجاڻي ڪرائي هئي.

نوابشاهه ۾ مون ڪانئس کي به سوال جواب ڪونه ڪيا هئا، چوٽه ائون ان جو ميزبان هوس، مون لاءِ اهو مناسب ڪونه هو ته ماني ڪارائي چوانس، ته هيئن چو ٿو ڪرين. هونئن چو ٿو ڪرين؟ مون کي

چيائين ته مون کي پارٽي ٺهرائي ڏي. هتي مون سان ڪير به شامل نٿو ٿئي، آئون شبير احمد شاهه جي جڳهه تي رهندو هوس، پهرين چيائين ته تون پارٽيءَ ۾ اچ، مون چيس ته آئون هن وقت آل پاڪستان عوامي ليگ جو ميمبر آهيان؟ ان جو نظريو مون کي توهان کان وڌيڪ بهتر ٿو ڏسڻ ۾ اچي، ان ڪري آئون ته نٿو اچي سگهان، چيائين ته ڀلا مدد ڪر! اسان ٻن چئن دوستن کي چيو ته توهان ڪنهن به سياسي جماعت ۾ ڪونه آهيو، ان ڪري مهرباني ڪري هن پارٽيءَ ۾ شامل ٿيو، جن ۾ هڪڙو مرحوم مير محمد وڪيل هو، تنهن چيو ته آئون ڪڏهن ڪنهن سياسي پارٽيءَ ۾ ڪونه رهيو آهيان. ٻيو ته منهنجا ذاتي تعلقات سائين نظر شاهه سان آهن، هو جنهن جماعت ۾ هوندو، آئون به ان ۾ هوندس، تنهن ڪري مون کي معافي ڏيو. ٻيو رئيس امام الله ٻگهيو گچيري وارو هو، اهو سياسي ذهن رکندڙ ماڻهو هو. تنهن چيو ته آئون حاضر آهيان ۽ پوءِ هن انهيءَ جاءِ ۾ ئي، جتي آئون رهندو هوس، پتي صاحب کان ٻه ٽي سوال ڪيا، ته توهان ون يونٽ جي باري ۾ صاف ڪونه آهيو. سنڌين سان ناانصافيون ٿي رهيون آهن، انساني همدرديءَ جي بنياد تي توهان انهيءَ ۾ به ووڪل ڪونه آهيو. اسان کي چئو ٿا ته پارٽيءَ ۾ اچو، ته مهرباني ڪري پهرين پنهنجي پروگرام ۾ سنڌ جي مسئلن تي وضاحت ڪريو ته حاضر، اچڻ لاءِ تيار آهيون، جنهن تي ڀٽي صاحب پنهنجي موجودگيءَ ۾ چيو، ته مون کي اقتدار حاصل ڪرڻو آهي، ان لاءِ آئون جائز يا ناجائز طريقا استعمال ڪري به اهو حاصل ڪندس ۽ اقتدار حاصل ڪرڻ کان پوءِ، آئون پنهنجي طاقت گڏ ڪري ڪجهه ڪري سگهندس. مگر هن وقت ڪابه ڳالهه واضع نه ڪندس. مون کي پهرين اقتدار ڪپي ۽ مون کي خبر آهي، ته اقتدار تيستائين ملي ڪونه سگهندو، جيستائين فوج مون تي مهربان نه ٿيندي ۽ فوج مون تي مهربان تڏهن ٿيندي، جڏهن آئون سنڌ جي ڳالهه ئي نه ڪندس ۽ وڏين برادرين، وڏن ماڻهن ۽ وڏي قوم جي مفادن جي ڳالهه ڪندس، تنهن ڪري آئون هن وقت سياست، پنجاب جي مفادن سان لاڳاپيل ڪندس. ون يونٽ جو نالو وٺندس يا سنڌ جي مفادن جي ڳالهه ڪندس، ته پنجاب جا ماڻهو مون کان ٿهي ويندا. هن جي اهڙيءَ ڳالهه ڪرڻ کان پوءِ اسان ڪونه وياسون. باقي ڀٽي صاحب جيئن

تہ منت ڪئي هئي، ان ڪري قاضي محمد بخش ڌامراھ، جيڪو آزاد ويٺو هو، تنهن کي ۽ عبدالفتاح ميمڻ کي منت ڪئي سون، تہ اهي ساڻس گڏجي ڪم ڪن، جن تي بہ قاضي فيض محمد صاحب جو وڌيڪ اثر هو.

اهڙيءَ طرح منهنجي ئي جاءِ ۾، اهي ٻئي عهديدار کيس ٺاهي ڏناسون. تنهن ڪري اسان کي ڀتي صاحب جي پهرين ڏينهن کان خبر هئي، جيڪا هن جي پنهنجي زبان مان نڪتي هئي تہ مون کي جائز توڙي ناجائز طريقي سان اقتدار حاصل ڪرڻو آهي، نہ ڪي نظرياتي سياست ڪرڻي آهي. هاڻي ڀتي صاحب جي ڌيءَ ۽ پٽ جي، جيڪا سياست آهي سا بہ واضح آهي تہ اها بہ اقتدار لاءِ آهي. جيڪڏهن آئون اقتدار واري سياسي سوچ رکندڙ هجان ها تہ اها ڪريان ها، سائين جي اير سيد بہ نظرياتي سياست ڪئي آهي ۽ اسان جي سياست بہ نظرياتي آهي، آئون ٿورو پريڪٽيڪل وڌيڪ آهيان. سائين صفا آئيڊيلسٽ آهي، پر آئون انهيءَ ورثي کي استعمال ڇا لاءِ ڪريان. هنن جيڪو ورثو ورتو آهي، سو رڳو ڪرسي ۽ اقتدار لاءِ ورتو آهي.

سڄي دنيا ۽ سڀ پارٽي پيون چون، تہ فوج غاصب آهي ۽ اسان وٽ جيڪي مسئلا پيدا ٿيا آهن، تن جو بنيادي ڪارڻ فوج آهي، پر مرتضيٰ ڀتي پنهنجي سياست جي ابتدا، انهيءَ سان ڪئي آهي، تہ فوج ڏاڍي چڱي آهي ۽ فوج جو ڪوبہ ڏوھ ڪونہ آهي. اهڙيءَ طرح فوج جي جهڙوڪر وڪالت پيو ڪري. معنيٰ تہ هيءُ بہ اها ساڳي پشس واري سياست ڪرڻ گهري ٿو. ڀتي صاحب جي باري ۾ آئون توهان کي اڃان هڪڙي وڌيڪ ڳالهہ بہ ٻڌايان ٿو. هڪڙو تہ ڀتي صاحب منهنجي روبرو امان الله ٻگهڻي کي چيو هو، تہ هو جائز ۽ ناجائز طريقي سان اقتدار حاصل ڪرڻ چاهي ٿو ۽ سندس سياست نظرياتي ڪانہ آهي، چوٽه ايئن ڪرڻ سان فوج ناراض ٿي ويندي. ان کان سواءِ پنجاب وڏو صوبو آهي، اهو بہ ناراض ٿي ويندو، پر هن جي جنهن ڳالهہ کان آئون بدظن ٿيس، سا اها هئي تہ مير رسول بخش ٽالپر پنهنجي تنڊي محمود واري بنگلي ۾، ڀتي صاحب جي دعوت ڪئي هئي. انهيءَ ۾ شريڪ ٿيڻ لاءِ مون کي بہ دعوت موڪلي هئائين. جيتوڻيڪ مون کيس چيو هو، تہ آئون عوامي ليگ ۾ آهيان ۽ توهان پيپلز پارٽيءَ ۾ آهيو. مون کي ڪهڙيءَ حيثيت ۾ دعوت ڏيو ٿا. چيائين تہ سياست کان سواءِ ڀائيپي وارا بہ تعلقات آهن.

توهان کي سماجي طرح سان دعوت ٿو ڏيان. مهرباني ڪري اچو.
 آئون انهيءَ ڪنوينشن ۾ ويو هوس، مون کي تقرير لاءِ به چيو
 ويو، پر جيئن ته پليٽ فارم هنن جو هو، ان ڪري مون تقرير کان ڪٽي ۽
 چپ ڪريو ويٺو هوس.

اتي يونيورسٽيءَ جي ڪن نوجوان شاگردن ون يونٽ جي خلاف
 نعره پئي هنيا، جنهن تي پتي صاحب، مير رسول بخش ٽالپر کي سڏي چيو ته
 آئون ته ون يونٽ جي خلاف ڪونه ڳالهائيندس، پر منهنجيءَ ميتنگ ۾ يا
 جلوسي ۾ اهو نعره به نه لڳي، جنهن جو مطلب اهو هو، ته هو ون يونٽ جي
 مخالفن سان شامل راءِ ته نه ٿيندو، پر رڳو سهڪار ڪرڻ لاءِ به تيار ڪونه
 آهي. مون انهيءَ ڏينهن ئي سوچي ڇڏيو، ته اهو ٻين کان ٻين گهرڻ جي
 برابر آهي. اصل ۾ اها ٻي ڳالهه هئي، جنهن ڪري آئون پتيءَ صاحب کان
 ڇڏو ٿي ويس.

ساجاهه: توهان ستر جي ڏهاڪي ۾ شيخ مجيب الرحمان جي
 اڳواڻيءَ ۾ عوامي ليگ جي پليٽ فارم تان سياست ڪئي هئي، پر پوءِ جڏهن
 عوامي ليگ اڪثريت سان ڪٽي آئي ۽ ان کي اقتدار نه ڏنو ويو، جنهن جي
 نتيجي ۾ پاڪستان ٽٽي به اڌ ٿي ويو. توهان ان دور جي سياست جي
 اڄوڪي دور جي سياست سان ڪيئن پيٽ ڪندا؟

امداد محمد شاهه: آئون اڳئين سوال جي جواب ۾ چئي ويو آهيان،
 ته جڏهن شيخ مجيب الرحمان چونڊون کٽي آيو ۽ ان کي اقتدار نه ڏنو ويو،
 ته ان ڏينهن کان پوءِ مون کي پڪو يقين ٿي ويو، ته هن ملڪ ۾ نه جمهويت
 ايندي، نه قانون جي بالادستي ٿيندي ۽ نه اهڙو ڪو امڪان ئي آهي. مون
 جڏهن ڏٺو ته پاڪستان جي عوام جي واضح اڪثريت مجيب الرحمان سان
 هئي ۽ ٻين ننڍن صوبن جي ماڻهن جو به هن سان سهڪار هو، پر پوءِ به هنن
 ملڪ کي ٽوڙڻ ته پسند ڪيو، پر قانون ۽ جمهوريت جي بالادستيءَ کي
 قبول نه ڪيو. آئون انهيءَ ڏينهن کان بلڪل مايوس آهيان، ته قانون ۽
 جمهوريت هن ملڪ ۾ ناممڪن آهي ۽ هاڻي ته انهن جي اچڻ جو ڪو سوال
 ئي نٿو اٿي. اسان جيڪي ننڍيون قومون آهيون، سي هن وقت پنجاب سامراج
 جون غلام قومون آهيون، ان ڪري مون کي ذهني طرح ڪا تڪليف ڪانه

ٿيندي آهي، جڏهن ڪي ماڻهو چوندا آهن، ته هي ظلم ٿي ويو يا هي ناانصافي ٿي وئي، چوڻ مون کي خبر آهي ته غلامن جا حق ٿيندا ئي ڪونه آهن. جڏهن توهان قومي آزادي حاصل ڪريو، پوءِ حق به گهري سگهو ٿا. بنگال وارن ته رڳو جمهوريت گهري هئي، ته انهن جا ٽيهه لک ماڻهو ماري ويا ۽ طرح طرح جون عقوبتون ڪيون ويون ۽ پوءِ جدا ڪيو ويو. اسان ته اقليت بر آهيون، فوج به قومي ڪونه آهي، اها هڪڙي صوبي جي آهي. هن ملڪ ۾ واضح اڪثريت پنجاب جي آهي، تنهن جي ڪري جمهوري اصولن مطابق به هو بالادست آهن. هنن بنگالين کي ڪڍيو ئي، ان ڪري هو ته جيئن باقي ٻين کي پنهنجو غلام رکي سگهن.

ضياء الحق لاءِ چيو وڃي ٿو ته هو منافق هو، پر آئون چوان ٿو ته منافق ڪونه هو. هو هڪ سچو ماڻهو هو، چوڻ هو محمد خان جوڻيجي ۽ ٻين بابت چوندو هو، ته اسان سان اقتدار ۾ شراڪت ڪرايو. هن ڪڏهن به اهو ڪونه چيو، ته آئون جمهوريت ٿو آڻيان يا قانون جي بالادستي ٿو ڪريان. هو شراڪت جو لفظ استعمال ڪندو هو. جمهوريت جو ڪڏهن نالو به ڪونه وٺندو هو. منافق ته هي آهن، جيڪي جمهوريت جو نالو وٺي فوج سان شراڪت ڪريو وٺا آهن.

جڏهن محمد خان جوڻيجي چيو، ته آئون جمهوريت موٽائي ٿو آڻيان ۽ توهان کي جمهوريت ۽ آزادي ملندي، ته ان کي ڪڍي ٻاهر ڪيو ويو. ان کي ڪڍڻ جو سبب ئي اهو هو جو، ضياء الحق ماڻهن کي ان لاءِ تيار ڪري رهيو هو، ته توهان کي فوج اقتدار ۾ شريڪ ڪندي، پر هن (محمد خان جوڻيجو) کي خيال ٿيو ته شايد اقتدار ٽرانسفر پيو ٿئي ۽ هاڻي جمهوريت ايندي.

توهان کي به خبر آهي ۽ ٻين ڪيترن رسالن ۽ اخبارن ۾ آيو آهي، ته هن حڪومت وٽ ملڪ جا ٽي خاص ڪاتا ڪونه آهن؛ دفاع ڪونه اٿن، فارين ڪونه اٿن، پراڊڪشن ڪانه اٿن. هي اهڙي ڪريل پوزيشن به قبول ڪيو ويٺا آهن. چوڻ ڪرسي ڪپي، توهان مزارعي صاحب جو انٽرويو پڙهيو هوندو، جنهن ۾ هن چيو آهي، ته مون کي چيو ويو ته توکي وزيراعظم ڪنداسون، پر جيڪي هي ڪاتا آهن، تن جي باري ۾ جيئن اسان چوندا سين، تيئن

آئون ڀانيان ٿو ته توهان جي سوال تان ٿڙي ويو آهيان. توهان جو سوال عوامي ليگ جي باري ۾ هو. عوامي ليگ جو بنياد بنگال هو. ٻن قومن، سوچ ۾ نه، پر جذبات ۾ اچي پاڪستان جي هلچل ۾ حصو ورتو هو. هڪڙي بنگالي قوم هئي ۽ ٻي سنڌي قوم هئي. اها سنڌي قوم ئي هئي، جنهن پاڪستان جو ٺهراءُ پاس ڪيو هو. ان کان پوءِ بنگال ڪيو هو، شيخ مجيب الرحمان ان وقت ڪاليج جو شاگرد هو. هو ڪلڪتي مان دهليءَ سائيڪل تي چڙهي آيو هو. اها جذبات هئي، پر پاڪستان کان پوءِ گهڻي ۾ گهڻو استحصال بنگالين ۽ سنڌين جو ٿيو. ٻين قومن جو گهٽ ٿيو، چوٽه اهي پوئتي پيل هيون ۽ مالي لحاظ کان ڪمزور هيون.

شيخ مجيب الرحمان جو چوڻ هو ته گهڻي ۾ گهڻي صوبائي خودمختياري هجي ۽ جمهوريت به هجي. ڇا جي ڪري جو پاڪستان جي عوام جمهوريت جو سچ ڏٺو ئي ڪونه آهي ۽ اهو جناح کان وٺي ٿيو آهي. ملڪ جي ٻيڙي ٻوڙي ئي لياقت علي ۽ جناح هئي. ٻين ان ۾ ٿورو واڌارو ڪيو. ان لاءِ آئون توهان کي ٿو ٻڌايان، ته قيوم خان مخالفت ۾ ٽن ميمبرن سان ويٺو هو. ڊاڪٽر خان کي اسيمبليءَ ۾ واضح اڪثريت هئي. جناح صاحب ان کي ڊسمس ڪري، قيوم خان کي سرحد جو وزير اعليٰ بنائي ڇڏيو.

اهڙيءَ طرح سنڌ ۾ خان بهادر ڪهڙي ٻيون ڪيتريو ئي ڪوتاهيون ڪيون، پر هن ڪراچيءَ کي سنڌ کان ڌار ڪرڻ واري معاملي تي سخت اسٽينڊ ورتو هو ۽ هن لياقت علي خان ۽ ٻين جي مداخلت پسند ڪانه ڪئي هئي. پر جناح صاحب سنڌ اسيمبليءَ ۾ ڪهڙي جي واضح اڪثريت هجڻ جي باوجود، کيس ڊسمس ڪري ڇڏيو. اهڙيءَ طرح قانون جي مٿي پليت جناح، لياقت کان به وڌيڪ ڪئي. سا هيئن ته جڏهن ڪهڙو ان کيس کي سنڌ جي ڪورٽ ۾ کڻي ويو ۽ ڪورٽ جي سڀني ججن متفق ٿي، ڪهڙي جي حق ۾ فيصلو ڏنو، ته گورنر جنرل کي اهو اختيار ئي ڪونه آهي، جو هو چونڊيل وزير اعليٰ کي ڊسمس ڪري سگهي، چوٽه ان وقت ملڪ ۾ ڪو آئين ڪونه هو ۽ ملڪ انڊپينڊنٽ ايڪٽ آف ۱۹۳۵ع مطابق هلي رهيو هو، جنهن مطابق

گورنر جنرل کي وزيراعليٰ کي هٿاڻ جو اختيار ڪونه هو.

جڏهن ڪورٽ، ڪهڙي جي حق ۾ فيصلو ڏنو، ته هن ٽن ڏينهن کان پوءِ پنهنجي چارج اچي سنڀالي، جنهن تي جناح صاحب راتو رات قانون ساز اسيمبليءَ جو اجلاس سڏائي، ان کان پاڻهي پاڻ کي اختيار ڏياريو، ته گورنر جنرل کي اختيار ڏجي ٿو، ته جنهن کي وڻيس، تنهن کي گهر ويهاري ڇڏي. اهڙيءَ طرح قانون جي بالادستيءَ جي مٿي پليت ڪرڻ وارو پهريون ماڻهو جناح صاحب ئي هو ۽ جمهوريت جو ٻيڙو ٻوڙڻ وارا به جناح ۽ لياقت علي خان ئي هئا، ڇو ته لياقت علي کي پنهنجو ڪو چوند جو تڪ ڪونه هو، ان ڪري هن دهليءَ جي سيڪريٽريٽ جا سڀ ملازم ميٽري چونڊي، هتي اچي وسايا هئا ته جيئن پنهنجو تڪ ٺاهي سگهي. پوءِ به هو چونڊجي ڪونه سگهيو. بنگالين قرباني ڏئي کيس پنهنجي سيت ڏني.

محبوب الرحمان جي سياست مون کي انهيءَ لاءِ وڌيڪ وڻي، جو هو وڌيڪ عملي سياستدان هو، پر ان کي نظريا به هئا. هو نظريي ۽ عمل کي گڏي هلائڻ جو قائل هو. هي جيڪي شيخ عبدالمجيد ۽ خان غفار خان وارا هئا، سي ڄڻ ته ولي الله هئا. جيڪي سواءِ پنهنجي نظريات جي ٻي ڳالهه ڪانه ڪندا هئا. پر هو وڌيڪ عملي ماڻهو هو. هن جو خيال هو ته عملي سياست ۽ نظرياتي سياست کي گڏي هلائجي ۽ ان لاءِ هن جمهوريت لاءِ جدوجهد به ڪئي. آئون ان ڪري شيخ محبوب الرحمان جي سياست جو وڌيڪ قائل هوس، نه رڳو قائل هوس، پر اها واحد پارٽي هئي، جنهن ۾ آئون شامل به ٿيو هوس. پوءِ جڏهن مارشل لا هڻي بنگالين کي مورگو ئي الڳ ڪيو ويو ته ان کان پوءِ مون تي جيتوڻيڪ گهڻو ئي زور پيو آهي، پر آئون اڄ تائين ٻئي ڪنهن پارٽيءَ ۾ شامل ڪونه ٿيو آهيان. ڇاڇي ڪري جو آئون ڏسان پيو ته هن ملڪ ۾ نه قانون جي بالادستي ٿيندي ۽ نه جمهوريت ئي هلندي. ان ڪري هروڀرو پنهنجو وقت ڇا لاءِ ضايع ڪجي، جنهن لاءِ مون ڪوشش ڪئي، ته سماجي خدمت ڪجي ۽ سماجي خدمت جي حوالي سان، جيئن مون ٻڌايو ته مون کي مشورو مليو ته اسيمبليءَ ۾ وڃي وڌيڪ خدمت ڪري سگهين ٿو، پر پوءِ ڏٺو ته هن ملڪ ۾ اهو به ڪونه ٿو ٿئي سگهي، تنهن ڪري منهنجو جمهوريت ۽ قانون جي بالادستيءَ تان هاڻي ايمان ئي

هاڻي به جڏهن سرڪاري سڏ ٿيو ته سنڌ جو وڏو وزير ممتاز علي ڀٽو ۽ ٻيا ان جهڙا ماڻهو ٿيندا ۽ بدنام وري به جيئي سنڌ وارا ٿيندا. ان ڪري اسان کي اهڙن اتحادن ۾ شامل ٿيڻ نه گهرجي، جيڪي اڳي پوءِ اقتدار پرستيءَ واري سياست ڪرڻ گهرن ٿا. توهان جي نظرن ۾ جيئي سنڌ جي ڪارڪنن کي يو.اين.اي. ۾ شامل ٿي ڪم ڪرڻ گهرجي يا هو اهو صحيح ٿا چون؟

امداد محمد شاهه: اهڙيون شڪايتون مون به ٻڌيون هيون، ڪجهه قدر اهي ڳالهيون درست به آهن، چوٽه جيئي سنڌ جي پليٽ فارم تان وڙهي، ڪن وزارتون به وڃي ورتيون، اها به هڪ حقيقت آهي، ائون ڳالهه کي صرف هن نقطئ نگاهه کان توڙ ڏسان ته اسان جو تعداد ٿورو آهي، جيڪي ٻه چٽا قومي سوچ رکون ٿا ۽ سنڌ جي حقن جي ڳالهه ڪيون وينا، سي به جي هڪ ٻئي جا پير ڪينداسون، ته پوءِ ٺلهي هٿين اسان جو مخالف تعداد ۾ وڌو آهي، فوج به انهن وٽ آهي، مڪار به آهن ۽ جيڪي ٻاهريون بين الاقوامي طاقتون آهن، سي به هنن جو رايو رکنديون. انهن جي سياست کي سوٽ به هوئي ٿا ڪن. اهڙيءَ حالت ۾، جيڪڏهن ائون پنهنجي اڪيلي سر ڊيگري چاڙهيان، توهان پنهنجي چاڙهيو ۽ ٿيا وري اڃان پنهنجي چاڙهين، ته اها ڳالهه دشمنن جي هٿن ۾ ڪيڏڻ جي مترادف ٿيندي. ان ڪري جيترو وقت گڏجي هلي سگهجي ته ڪوشش ڪجي، ته پاڻ سان چار پائر وٺي هلجي. ائون انهيءَ راءِ جو آهيان.

حالانڪه مون جيئن توهان کي ٻڌايو ته ائون ڪنهن به پارٽيءَ ۾ ڪونه آهيان، پر هاڻي يو.اين.اي وارن ڪراچي ۾ جيڪي ڪنوينشن سڏائي هئي ان ۾ به مون چيو ته ائون توهان جو ڊيليگيٽ ٿي ڪونه ويهندس، پر توهان جو گيسٽ ٿي سگهان ٿو، ته جيئن خيالن جي ڏي وٺ ڪجي.

هاڻي مون کي سرائيڪين به دعوت ڏياري موڪلي آهي. مون کي منهنجي صحت اجازت نه ٿي ڏئي، جيڪو ماڻهو دعوت ڏيڻ آيو هو، تنهن کي به مون چيو هو ته جيڪڏهن منهنجي صحت مون کي اجازت ڏئي، ته ضرور ايندس، پر منهنجي موجوده صحت اهڙي آهي، جو مان رڳو ڪالهه حيدرآباد مان ٿي آيو آهيان، ته اچي ڪري پيو آهيان، ان ڪري ائون لاهور يا ملتان ۾ وڃي ڪنوينشن ۾ شامل ٿيان، اها ڳالهه مون لاءِ ٿوري ڏکي ٿيندي، پر

جيڪي ننڍيون ۽ مظلوم قوميتون آهن ۽ جيڪي هنن (پنجابين) جي تسلط هيٺ آهن، انهن سان گهٽ ۾ گهٽ شامل راءِ ته ٿي سگهون ٿا.

قرآن ۾ آهي ته پهرين ته ظلم جي خلاف تلوار کڻي جهاد ڪريو، جي توهان ۾ جهاد ڪرڻ جي توفيق نه آهي، ته ظلم جي خلاف اعلان ڪريو، ته اهو ظلم آهي، پر جي ايئن به نٿا ڪريو، ته گهٽ ۾ گهٽ انهن (مظلومن) سان زباني همدردي ڪريو، تنهنڪري اسان مظلوم، پاڻ ۾ رڳو همدردي به نه ڪنداسون، ته پوءِ اسان پنهنجا حق ڪٿان وٺي سگهنداسون.

پر اهو جيئن ته جيئي سنڌ وارن جي پارٽيءَ جو پنهنجو مسئلو آهي، تنهن ڪري آئون انهن تي پنهنجي راءِ زني ڪريان، اهو مون لاءِ مناسب ڪونه آهي. آئون ڪنهن به پارٽيءَ تي راءِ زني ڪرڻ کان گريز ڪندو آهيان، اهو جيئي سنڌ جي مختلف گروپن جو اندروني مسئلو آهي.

بيو ته جن وڏيرن وزارتون ورتيون هيون، اهي خود ظاهر ٿي پيا، چوڻ ته انهن جيئي سنڌ چئي ماڻهن کان ووٽ ورتا هئا، جن اهڙيون حرڪتون ڪيون، تن جو ڏاڍو برو حشر ٿيو آهي، ماڻهو هاڻي سوچين ٿا. اتي جو پاڻ ڪاٺين ٿا ۽ ان جو نتيجو نڪري ٿو، پر نظريو ته پنهنجيءَ جاءِ تي قائم آهي. توهان ڏسندا ته انهن ماڻهن مان هاڻي گهڻا ماڻهو ڪٽجي ويا آهن، چوڻ ته ماڻهو ڏسن ٿا، ته هي ماڻهو اهو آهي، جيڪو وڪاڻو آهي. هن وقت پ پ پ ۾ سنڌ ليل تي وڏي ۾ وڏي حيثيت عبدالله شاهه جي آهي، پر پوءِ به پ پ پ جي مڃڻ ۾ چيو وڃي ٿو، ته هو ڦري ويو آهي ۽ مجلس شوريٰ جو وڃي ميمبر ٿيو هو. ماڻهن جي وات کي ڪير روڪيندو. سو ماڻهو ڏسن پيا ته ڪهڙن ۾ مستقل مزاجي آهي، ڪهڙا وقت تي پڇي ويا هئا ۽ وري ڪهڙي وقت تي موٽي آيا آهن.

آئون سمجهان ٿو ته هونئن الف تي، بي تي يا فلاڻي شاهه تي يا فلاڻي پير تي، يا فلاڻي پروچ تي، ڪو آڱر کڻي ٿو ته اهو واجب آهي، پر يو.اين.اي جيڪو هڪ محاذ ٺهيو آهي، ان تي آڱر کڻڻ دشمن جي هٿن ۾ ڪيڏن جي برابر آهي.

ساجاهه، توهان جي خيال ۾، ملڪ ۾ ۽ خاص ڪري سنڌ ۾

قومپرست سياست جو مستقبل ڪهڙو آهي؟

امداد محمد شاه: مون کي انهيءَ سوال تي وري ٻي يادگيري ٿي اچي، جيڪا آئون توهان کي سائين جي اير سيد جي زباني ٻڌائيندس. قاضي فيض محمد وڪالت ۾ منهنجو استاد به هو ۽ آئون ان کان ٿورو ڪي گهڻو متاثر به هوس. ان مون کي ڏاڍو چيو ته، عوامي ليگ ۾ شامل ٿي. اها ۱۹۶۴ع کان پوءِ جي ڳالهه آهي. عوامي ليگ ۾ مون کي وٺي وڃڻ وارو جتي قاضي فيض محمد هو، اتي عوامي ليگ جو پروگرام به چڱو لڳندو هو، پر مون چيو ته سائين جي اير سيد کان ان لاءِ راءِ وٺان. مون اعلان ڪرڻ کان اڳي سائين جي اير سيد کي چيو، ته مون کي عوامي ليگ جو پروگرام متاثر ڪري ٿو، مون خيال ڪيو آهي، ته انهيءَ ۾ وڃان، جنهن تي سائين مون کي چيو ته، ”وڃي پوءِ پاڇ نه کائجان. انهن جو پنڌ ڏاڍو اٿانگو ۽ ڏکيو آهي. توکي قربانيون به ڏيڻيون پونديون ۽ تڪليفن سهڻ لاءِ تيار هجن ته پوءِ بسر الله ڀلي وڃ!“ تنهن ڪري هينئر قومپرستن جو پنڌ به ڏاڍو اٿانگو ۽ ڏکيو آهي. الله ڪامياب ڪري ۽ جي ٿي وڃي ته ڏاڍو چڱو آهي.

ساجاه: اير ڪيو اير بابت پ پ جي جيڪا موجوده پاليسي آهي،

توهان ان کان مطمئن آهيو يا نه؟

امداد محمد شاه: اير ڪيو اير جا نظريا ڪهڙا به آهن، انهن سان اسان اختلاف رکون ٿا، پر اير ڪيو اير اها پارٽي آهي، جنهن وٽ پنهنجي لاءِ پنهنجن ماڻهن لاءِ ڪجهه نه ڪجهه نظريو آهي، پر پ پ هڪ غير نظرياتي پارٽي آهي، جيڪا رڳو اقتدار جي پٺيان آهي. هو چون ٿا ته اسان هر ڪم ڪرڻ لاءِ تيار آهيون، اسان سان رڳو شامل راءِ ٿيو، ته اسان جي ڪرسي بچي.

مون شروع ۾ ئي چيو هو، ته اهو نظريو، مرحوم ذوالفقار علي ڀٽي جو هو، ته جائز ناجائز طريقي سان اقتدار حاصل ڪجي، پوءِ ان لاءِ هر ڪم ٻيڙو ڪم ڪيو، پر اهو حاصل ڪيو.

ڀٽو جيتوڻيڪ پاڻ انهيءَ نظريي جو ڪونه هو، ته پاڪستان ٽٽي يا نه ٽٽي، پر اهو فوج ۽ پنجاب جو موقف هو ته بنگال کي حق ڪونه ڏبا. اهو ٽٽي وڃي ته ڀلي وڃي، پر کين جمهوري حق ڪونه ڏبا، تنهن ۾ ذوالفقار علي

پتي کي رڳو استعمال ڪيو ويو، جنهن لاءِ هن چيو ته ”آدر تر، آدر هر“ اهو هن کان فوج چورايو هو. ماڻهو چوندا آهن ته فلاڻو يا فلاڻو ماڻهو مارشل لا جي پيداوار آهي، پر توهان پاڪستان جي تاريخ پڙهو، ته فوج جي پيداوار ذوالفقار علي ڀٽو ۽ پ پ پ به آهي.

ڀٽا سياست مان اهڙو ته ڪٽجي ويا هئا، جو سنڌ اسيمبليءَ ۾ توڙي مغربي پاڪستان جي اسيمبليءَ ۾ ڪوبه ڀٽو چونڊجي نه سگهندو هو. پوءِ اهو پئس جي سياست جي ڪري يا ٻين سببن جي ڪري، پر پاڪستان ٺهڻ کان پوءِ ڀٽا چونڊجي نٿي سگهيا، پوءِ جڏهن ايوب خان جي مارشل لا آئي ته ذوالفقار علي ڀٽو، ان ۾ انڊسٽري منسٽر ٿيو. پوءِ وزير خارجہ ٿيو ۽ پوءِ ته پاڻ ئي هوشيارِي ڪري ويو ۽ پاڪستان کان پوءِ اهو پهريون ڀيرو هو، جيڪو اسيمبليءَ تائين پهتو. پوءِ ان پنهنجا پير مضبوط ڪري پير بخش پتي کي چونڊايو ۽ ممتاز ڀٽي ۽ ٻين کي چونڊايو، پر اهو سڀ مارشل لا جي ذريعي ٿيو هو.

پوءِ جڏهن کيس اقتدار ملڻ جا امڪان گهٽ ٿيا، ته اڌ پاڪستان توڙائي، فوج جي معرفت اقتدار تي ويٺو. هڪ پاسي يون.اين.اي ۾ تقرير ڪيائين ته ”هزارون سال لڙينگي“ ٻئي پاسي جڏهن فوج سنڌ کيس ته موتي اڄ ته اسان توکي اقتدار ٿا ڏيون ته اقتدار وٺي ويهي رهيو.

اهڙيءَ طرح هو جڏهن ٻيو دفعو اقتدار ۾ آيو، تڏهن به فوج جي معرفت آيو، تنهن کان پوءِ جڏهن محمد خان جوڻيجي کي فوج لاٿو، جيڪو پڻ چونڊيل وزيراعظم هو ۽ ان کان پوءِ ۱۹۸۸ع ۾ بينظير کي جيڪا حڪومت ملي، سا به فوج جي ئي ذريعي ملي هئي، چوٽي پ پ کي اسيمبليءَ ۾ اڪثريت ڪانه هئي، پر ڏي وٺ ۽ جوڙ توڙ ڪرائي بينظير کي اقتدار ۾ آندو ويو. مطلب ته ڪو نظريو ڪونه آهي، ملڪ وڃي ته ڇا ۽ نه ٿئي ته ڇا، پر اقتدار ڪي ۽ ڪرسي ڪي، پر اير ڪيو اير وارا اهي ماڻهو آهن، جن کي ڪجهه نه ڪجهه پنهنجو نظريو آهي. جيتوڻيڪ اسان سندن نظريي سان متفق ڪونه آهيون، پر وٽن نظريو آهي، ان ڪري اير ڪيو اير ۽ هنن ۾ فرق اهو آهي، ته هي صرف اقتدار جا بکيا آهن، اير ڪيو اير به اقتدار ۾ ڀاڻيوار ٿيڻ گهري ٿي، پر پنهنجي نظريي ۽ اصول مطابق.

ساجاه: اير ڪيو اير جيڪو موجوده سنڌ جي ورهاڱي جو نعرو
ڏنو آهي، توهان ان کي ڪيئن ٿا ڏسو؟

امداد محمد شاه: آئون ان کي شوشو ۽ اسسٽنٽ ٿو سمجھان.
جڏهن پهرين ون يونٽ ٺهيو هو ۽ اسان جيڪي ون يونٽ کان متاثرين
هئاسون، سي مغربي پاڪستان ۾ تن قوميتن جا پرڳڻا سنڌ، سرحد ۽
بلوچستان هئا، ان وقت اينٽي ون يونٽ جو هڪ اڳواڻ رياض هاشمي
سرائيڪي هو. اينٽي ون يونٽ جي ٺهڻ کان پوءِ نيشنل پارٽي ٺهي هئي، تنهن
۾ رياض هاشمي به هو. اهو نيشنل پارٽيءَ ۾ هر وقت پيو منهن مٿو پٽيندو
هو، ته توهين ته پنهنجي قومي آزاديءَ جي گهر ڪريو ٿا، پر اسان
سرائيڪين ڪهڙو ڏوھ ڪيو آهي، جو اسان کي توهان اهميت ئي نٿا ڏيو،
جو چئو ٿا ته ون يونٽ ڊاهي وري به ساڳيا صوبا بحال ڪريو.

اهڙيءَ طرح هو ان وقت به سرائيڪي صوبي لاءِ آواز پيو اٿاريندو
هو ۽ هو اهو پارٽيءَ جي اندر اٿاريندو هو، چوندو هو ته جيڪو سرائيڪي
ڳالهائيندڙ علائقو آهي ۽ سرائيڪي ڳالهائيندڙ قوم آهي، سا توهان کان
وڌيڪ مظلوم آهي، نه ته به توهان جيتري ئي مظلوم آهي، تنهن ڪري
توهان کي ان تي شش و پنج ۾ نه پوڻ گهرجي، پر نيشنل پارٽيءَ ۾ ان وقت
جيڪي چار ترقي پسند ماڻهو هئاسون، تن ۾ ميان افتخار الدين، محمود علي
قصوري ۽ ٻيا ڪجهه پنجابي هئا، تنهن ڪري چيوسون ته اهي اسان کان ڀڄي
ويندا، تنهن ڪري سندن (سرائيڪين) آواز کي اها اهميت نه هئي، پر هاڻي
سرائيڪي علائقي ۾ تحريڪ زور وٺي وئي آهي. هاڻي هو (پنجابي) به ڏسن
ٿا ته هنن (سرائيڪين) جا فطري اتحادي پٺاڻ، بلوچ ۽ سنڌي آهن ۽ پنجاب
کان پوءِ وڏو صوبو سنڌ جو آهي، چوٽه سنڌ جي آواز کي ٿوري وڌيڪ
اهميت آهي، تنهن لاءِ هو (پنجاب وارا) اسان کي اڳواڻ اهو هڪڙو پوٽ ٿا
ٻڃين ته جي پنجاب جي ورهائڻ جي ڳالهه ٿا ڪريو، ته پوءِ سنڌ کي به
ورهايو.

توهان کي ته خبر آهي، ته اير ڪيو اير پيداوار، آرمي ۽ ايجنسين
جي آهي ۽ اها ڳالهه رڳو مان نه پر هرڪو ٿو ڪري. هنن کي ٻوٽي مان وڻ
ڪرڻ وارا به فوج ۽ ايجنسيون آهن. آءِ ايس آءِ جي بچ تي هي وڙهندا آهن،

کين پهرين پٺاڻن سان ويڙهايو ويو، پوءِ سنڌين سان ويڙهايو ويو، پوءِ جڏهن ايمر ڪيو ايمر وارن جي دل وڌي ته پنجابين سان به وڙهيا، ته کين هتي موجڙا به گروپ ڪري ڪمزور ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي وئي آهي. هاڻي هنن کان هي جيڪو مطالبو ڪرايو ويو آهي، سو به انهن ئي ڪرايو آهي، ته جيئن سنڌ کي پنهنجو خوف ورائي وڃي، ته هاڻي سنڌ به ٿي ورهائجي، ان ڪري هنن (سرائيڪين) سان هر خيالي نه ڪن.

توهان ڏٺو ته ننڍين قومن مان واحد ماڻهو مرتضيٰ ڀٽو آهي، جنهن کان لاهور ۾ تازو اعلان ڪرايو ويو آهي ته، ”نه اسان سرائيڪي صوبو ٺاهڻ ڏينداسون ۽ نه ڪراچي صوبو ٺاهڻ ڏينداسون.“ سرائيڪي علائقو ته تهذيبي، قومي ۽ ٻوليءَ جي لحاظ کان جدا هڪ قوم آهي، تنهن کي ڪراچيءَ جي شهر سان ڪيئن ٿو پيئي، پر هو نوجوان آهي، سمجهي ٿو ته آئون اها ڳالهه ڪندس، ته مالڪ راضي ٿيندا ۽ پنجاب به خوش ٿيندو، ته آئون سنڌ جي ورهاڱي جي به خلاف آهيان، ته پنجاب جي ورهاڱي جي به خلاف آهيان.

اصل ۾ هنن اسان کي ڪراچيءَ جي صوبي جو جيڪو پوت بچيو آهي، سو انهيءَ لاءِ آهي، ته اسان سرائيڪين سان همدردي ڪرڻ ڇڏي ڏيون، تنهن ڪري اهو هڪ شوشو آهي، پر حقيقت نه آهي. ڪهڙي به خيال کان ۽ ڪنهن به بين الاقوامي قانون مطابق ڪراچي صوبو ٿي نٿو سگهي. عارضي طرح ڪوبه ڌاڙيل ڪنهن به جاءِ تي قابض ٿي سگهي ٿو ۽ هو جيڪڏهن چاهيندا، ته ڪنهن به ڌاڙيل کي ٽيڪ ڏئي ايئن ڪرائي سگهن ٿا. باقي توهان جيڪڏهن هڪڙي توريل تڪيل سوچ مطابق ڏسندا ته پنجاب هنن کي ڪڏهن به صوبو ٿيڻ نه ڏيندو. اسان سنڌي ماڻهن جو اقتصادي حوالي سان ڪراچيءَ ۾ تضاد ٿئي ٿي ڪونه ٿو. نه ڪراچيءَ ۾ سنڌين جا ڪارخانا آهن، نه ڪراچيءَ ۾ سنڌين جون نوڪريون آهن، نه ڪراچيءَ ۾ سنڌي ماڻهن جو واپار آهي، هڪڙي طرح سان اسان جا ڏم ويهه چاليهه لک ماڻهو رهن برابر ٿا، جن جي ڪابه مڃيل حيثيت ڪانه آهي، نه واپار ۾ آهي نه نوڪرين ۾ آهي ۽ نه سياسي طرح جي آهي، جيڪو تضاد ۽ ٽڪراءُ ٿيندو سو وري به هنن جو پنجاب سان ئي ٿيندو.

اڳ ۾ ڪراچيءَ جي ڪارخانن تي خواجهن ۽ ميمڻن جو هولڊ هوندو هو، خواجهن جو ڪارخاني وارو جيڪو حصو هو، سو پاڪستان ڇڏي ويو ۽ وڃي ٻيءَ دنيا ۾ آباد ٿيو، پر ميمڻ اڃان ٿورا گهڻا چار آنا آهن. هن وقت انڊسٽريءَ تي ٻارنهن آنا قبضو چنيوٽ جي پنجابي شيخن جو آهي، جيڪڏهن ڪارخاني وارو ٽڪراءُ ٿئي ٿو، تڏهن به هنن پنجابين سان ٿيندو، جي ماڻهن جي آباديءَ جو ٿيندو، اهو به هنن سان ٿيندو، تنهن ڪري هو (پنجاب) هنن (مهاجرن) کي اهو ڪرڻ کونه ڏيندا. اهو سڀ ڪجهه رڳو سرائيڪي صوبي جي توڙ پيدا ڪرڻ لاءِ ڪيو پيو وڃي ۽ اسان کي پوت بچايو پيو وڃي ته متان اسان ۽ سرائيڪي گڏجي هڪ ٿي وڃون، پر حق جي ڳالهه اها آهي ته جيئن اسان پنهنجي لاءِ خودمختياري گهرون ٿا، تيئن سرائيڪين کي به پنهنجي مطالبي ڪرڻ جو پورو پورو حق آهي، جيڪو هنن جو بين الاقوامي قانون مطابق بنيادي حق آهي، تنهن ڪري اهو شوشو اٿاريو ويو آهي ته اڄ هتي ٿئي پيو، سياڻي هتي ٿيندو. ويندي سرحد جي اسپيشل ايريا ۾ به اهو شوشو اٿاريو ويو آهي، ته انهن کي به سرحد کان جدا ڪيو وڃي. اهڙيءَ طرح بلوچستان، جيڪي پختون ڳالهائيندڙ علائقا آهن، تن کي بلوچستان کان الڳ ڪرڻ جو مطالبو ڪرايو ويو آهي، اهو سڀ ان لاءِ آهي ته جيئن ٻيا صوبا سرائيڪين جي ويجهو نه وڃن ۽ سرائيڪين تي سندن ئي بالادستي قائم رهي.

ساجاهه؛ پ پ جي حڪومت ۾ اچڻ کان پوءِ به نوڪرين تان پابندي نه لائي وئي آهي، جنهن جي ڪري ملڪ جي اندر بيروزگاريءَ جو هڪ وڏو بحران پيدا ٿي رهيو آهي، توهان جي خيال ۾ اها صورتحال ڪٿي وڃي دنگ ڪندي؟

امداد محمد شاهه؛ نوڪرين تي ڪابه بندش ڪانهي، هو پنهنجن، پارٽيءَ جي ورڪرن ۽ پئسن ۽ رشوت تي نوڪريون ڏين پيا. پ پ ڏسي ٿي ته هينئر اسان کي اقتدار جو آخري موقعو مليو آهي ۽ هنن کي پئسي جو لوپ ۽ هوس تمام گهڻي آهي، هو چاهين ٿا، ته ان دوران گهڻي ۾ گهڻي ڦرمار ڪري وٺون.

آئون سمجهان ٿو ته نوڪرين جو ٽيون حصو ورڪرن، پارٽيءَ وارن، عزيزن ۽ ماڻهن کي ڏين پيا. باقي ٻيون سڀ پئسن تي وڪڻن پيا. پوءِ

اهي جايون ڪو اير اين اي ۽ اير بي اي ٿو ڪپائي، ڪو پ پ جو عهديدارن ٿو ڪپائي. ڪو وزير ٿو ڪپائي، ڪوبه اهي نوڪريون پئسن تي وٺي سگهي ٿو، تون آئون به وٺي سگهون ٿا.

تنهن کان سواءِ پ پ جي حڪومت جو گهڻي ڀر گهڻو زور ان تي به آهي، ته جيڪي سرڪاري جائدادون آهن، تن کي ڦٽل مٺ تي وڪڻي، پئسا ڪمائجن. ڪارخانا پيا وڪڻن، سرڪاري پلاٽ پيا وڪڻن، نوابشاهه ۾ ايريگيشن جو پلاٽ، ايس ڊي او جو بنگلو ۽ آفيس پهرين يارهين لکين ۾ وڪرو ڪيو ويو ۽ اهو الف، ب جي نالي تي وڪيو ويو، انهيءَ الف، ب اهو هاڻي ٻين کي ۴۸ لکن ۾ وڪڻي ڏنو آهي. ان لاءِ اسان جي معلومات مطابق، جنهن ماڻهوءَ جي نالي تي اهو پلاٽ پهرين وڪيو ويو هو، انهيءَ کي مورگو هڪ لک رپيا مليو آهي. ۴۷ لک رپيا وڏن صاحبن وٽ ويا آهن، اهڙيءَ طرح هاڻي سموري سرڪاري پراپرٽي وڪي پئي وڃي، چاهي لوڪل بورڊ هجي، چاهي ڊسٽرڪٽ ڪائونسل هجي، چاهي گورنمينٽ جا بنگلا هجن يا ادارا هجن، سڀني جا تفصيل ورتا ويا آهن، ته اهي نيڪال ڪري، انهن مان قرمار ڪجي.

توهان جو سوال نوڪرين بابت هو ته نوڪريون به اهڙيءَ طرح نيلام ڪيون پيون وڃن، رڳو ٽيون حصو پنهنجن ماڻهن ۽ پارٽيءَ جي ورڪرن کي ڏين ٿا باقي سنئون سڌو نيلام ٿي رهيون آهن، انهن پئسن مان وڏا صاحب پنهنجا پپ پيا پرين، جيڪي چند ماڻهو آهن ۽ چند خاندان آهن، پابندي تو ۽ مون لاءِ آهي، عام غريب لاءِ آهي، جيڪو پئسو پري نٿو سگهي، ٻيو جيڪو آزاد فضا ۾ گهر ڪري سگهي، ان کي به ڪانه ٿي ملي، ڪير ٿو چوي ته نوڪرين تي بندش آهي! ٻڌون پيا ته هيترا ڪي هيترا ڊي ايس پي ٿيا آهن، هيترا پيا ٿيا آهن، انهن چارجون به ورتيون آهن، جي بندش هجي ها، ته اهو ڪيئن ٿي سگهي ها. انهيءَ ۾ ٿورو حصو اسان جي سنڌي ڪاموري جو به آهي. سنڌي ڪامورو انهيءَ چوريءَ ڪرڻ ۾ هنن سان ٻٽ آهي، ماڻهن ۾ بيچيني ۽ گهٽ ضرور آهي، چوٽه آئون جو پڙهيو ويو آهيان ته چاهيندس ته مون کي نوڪري ملي، ته مون لاءِ دروازا بند آهن يا جيڪو ماڻهو ميرٿ تي چونڊجي آيو آهي، ته انهيءَ کي طاقت ٻي ڪانه آهي، جو

پئسو ڏئي نوڪري وٺي، ان لاءِ مونجھارو ضرور آهي.

ساجاهه؛ سوال آهي ته هي جيڪو ٿر مان ڪوئلو نڪتو آهي ۽ پيو تيل پيو نڪري، جيڪو ٻاهرين ڪمپنين کي ۽ خاص ڪري آمريڪا جي ڪمپنين کي نيڪن تي ڏنو پيو وڃي، ان تي ڳالهائيندا ته اهو معاملو ڇا آهي؟ امداد محمد شاهه؛ سنڌ جا سڀئي وسيلن هنن جي ڪنٽرول ۾ هئا، ۱۹۸۸ع ۾ جڏهن پ پ جي حڪومت هئي ۽ اُنون ان وقت مخالفت ۾ ليڊر هوس، ان وقت مرڪز جي ماتحت ڪوئلي جو هڪڙو بورڊ ٺاهيو ويو هو، مون انهيءَ مهل ئي موشن وڌو هو، ته سنڌ جو پيٽرول ته مرڪز وٽ آهي. سنڌ جي ڪراچيءَ جي بجلي پنجاب وٽ آهي، سنڌ جون زمينون فوجين کي ڏئي ڪالونائيزيشن ڪئي وئي آهي. قدرتي وسيلن ۾ هڪڙو ڪوئلو ئي اسان وٽ هو، چوٽه جنهن وقت اهو سنڌ جي حوالي ڪيو ويو، ته ان جي هڪ ٻه ڪاڻ مس هئي، تنهن جي ڪري ئي ڪوئلي کي سنڌ وٽ رهڻ ڏنو ويو هو. هاڻي جڏهن اهو گهڻو نڪتو آهي، ته انهيءَ تي ڏاڙي هڻڻ لاءِ هنن ”ڪول بورڊ“ ٺاهيو آهي. مون ان وقت ئي چيو هو ته توهان اهو جيڪو بورڊ ٺاهيو ٿا، اهو ته پنهنجي حق تان پاڻ پنهنجي هٿ سان دستبردار ٿيڻو آهي. اسيمبليءَ جي رڪارڊ تي آهي، ته مون ان جي مخالفت ڪئي هئي، پر پوءِ هنن پنهنجيءَ اڪثريت جي زور تي پاس ڪري ڇڏيو. هاڻي ان پروگرام تي رڳو عمل درآمد ٿي رهيو آهي.

دراصل هي ٿا ڪن ڦرمار، کين ڪير ٿو ذاتي طرح سان وڌيڪ فائدو ڏئي سگهي. هي ان کي سڀ ڪجهه وڪڻي ڏيڻ لاءِ تيار آهن. اڳي ته ٻه بلاڪ هئا، هاڻي سرمائيدار ملڪ هڪڙو ٿي وڃي رهيو آهي ۽ اهو آمريڪا ته ڇا، پر جي هونئن هنن جو هندوستان سان دشمنيءَ تي انحصار آهي، پر هندستان ايترا پئسا ڏئي سگهي، ته هي ان کي به ڏيڻ لاءِ تيار ٿيندا. هي جيڪو ڪجهه ڪيو پيو وڃي، اهو جيئن اسان جي ٻين وسيلن تي اهل پنجاب جو ڌاڙو آهي، تيئن هيءَ به اهل پنجاب جو هڪڙو ڌاڙو ٿي آهي. سنڌ صوبي وٽ اختيار رڳو هڪڙي ڪوئلي جو هو. سو به ڦري ورتو اٿن، پر اهو ۱۹۸۸ع ۾ پ پ جي حڪومت ۾ ئي ڦريو اٿن، هاڻي ڪونه ڦريو اٿن، رڳو ان کي نيلام هاڻي پيا ڪن.

ساجاهه: ڪشمير جي حوالي سان سوال آهي، ڪشمير ۾ هڪڙيون ڌريون ڪشمير جي مڪمل آزاديءَ جون حامي آهن ۽ ان لاءِ جدوجهد ڪري رهيون آهن، ٻيون ڪشمير جي پاڪستان سان الحاق جون حامي آهن. توهان جو پنهنجو ڪشمير بابت ڪهڙو موقف آهي؟

امداد محمد شاهه: جيڪو ڪشمير هندستان جي قبضي ۾ آهي، ان ۾ ڪهڙيون ڌريون آهن ۽ ڇا ٿيون چاهين، سا ته جدا ڳالهه آهي، پر آئون هن سال جي شروعات ۾ پشاور ويو هوس. مون کي ايبٽ آباد ڏسڻ جو شوق هو، جيتوڻيڪ ايبٽ آباد آئون اڳ به ويو آهيان، پر اتفاق سان رات جو ويو آهيان، تنهن ڪري شهر گهمي ڪونه سگهيو هوس، هينئر اسان چاهيون ٿا ته ايبٽ آباد کان ٿي پوءِ پشاور وينداسون. پشاور ويندي، پاڪستان جي قبضي ۾ آيل ڪشمير جي ٻن شهرن مظفرآباد ۽ ميرپور ۾ مون کي چاڪنگ ڏسڻ ۾ آئي ته ”اسان کي ڪشمير آزاد ڪبي،“ اسان کي نه پاڪستان ڪبي نه هندستان ڪبي، پر اسان کي آزاد ڪيو وڃي.

ڪشمير هڪڙو اهڙو خطو آهي، جنهن کي قومي وحدت به آهي، ته زمين به، ٻولي به آهي، تنهن ڪري جيڪڏهن اهي آزاديءَ جو حق گهرن ٿا ته هو ان لاءِ حق بجانب آهن. اها صورت حال هن پاسي ته هوندي، پر هن اسان واري پاسي به هئي، پر جي کين آزاد ڇڏيو وڃي، ته پوءِ خبر پوندي ته هو پاڪستان سان ٿا وڃن گهرن، يا هندستان سان ٿا وڃن گهرن، يا اڃان ئي آزاد ۽ خودمختيار رهڻ ٿا گهرن.

جڏهن هندستان ۽ پاڪستان آزاد ٿيا هئا، ته انگريزن جي طرفان رياستن کي آزاد ڇڏيو ويو هو. انهن کان ڪابه راءِ ڪانه ورتي وئي هئي، پوءِ اسان جي ۽ خاص ڪري پنجاب جي ماڻهن کي اهو ٿيو ته اسان ان (ڪشمير) تي قبضو ڪريون، جنهن ڪري هنن لياقت عليءَ جي زماني ۾ انهيءَ تي قبضو ڪرڻ لاءِ فوجون موڪليون. اها ڳالهه ڪا لڪل ڇپيل ڪانه آهي، جڏهن هنن هتان فوجون موڪليون ته هندستان وري هتان فوجون موڪليون، پوءِ جڏهن ويڙهه ٿي ۽ ٽڪراءُ ٿيو ته جنهن حصي تي پاڪستان وارا قبضو ڪري ويا، سو پاڪستان جي قبضي ۾ آيو ۽ جنهن حصي تي هندستان وارا قبضو ڪري ويا، سو هنن جي قبضي ۾ اچي ويو، ان وقت شيخ عبدالله جي حڪومت هئي.

هُن ان وقت ئي گهر ڪئي هئي ته اسان کي آزاد ڪشمير ڪي. هُن اهو ڪونه چيو هو ته اسان هندستان ۾ ويون يا پاڪستان ۾ ويون.

جيئن ته ماڻهن کان راءِ ڪانه ورتي وئي هئي، ان ڪري اتي جي ماڻهن جي اڪثريت ڇا ٿي چاهيو، ان جي خبر ڪانه هئي. باقي جذباتي نعرن ۾ اچي، جيڪي هندو هئا، تن ٿي چيو ته اسان هندستان سان گڏجون ۽ جيڪي مسلمان هئا، تن ٿي چيو ته اسان پاڪستان سان ويون؛ پر ان وقت به جيڪي قوم پرست ڪشميري هئا، تن چيو ٿي ته اسان کي ڪشمير آزاد ملڪ طور ڪپي، پر پوءِ هندستان وارا چوندا آيا ته ڪشمير اسان جو آئوٽ انگ آهي ۽ اسان ان کي نه ڇڏينداسون. ان ڪري اسان جو موقف آهي ته ڪشميرين کان راءِ ورتي وڃي ته هو ڇا ٿا چاهين.

ڪشمير جي باري ۾ هينئر هڪڙو مخفي معاهدو سامهون آيو آهي، جنهن ۾ پ پ پ جي حڪومت اهو طئي ڪيو آهي، ته ٻئي ڪشمير آزاد ڪرائي، پنجن سالن لاءِ اقوام متحده جي ماتحت ڏنا وڃن، ان کان پوءِ راءِ شماري ڪرائي وڃي، جيڪڏهن انهيءَ ڳالهه ۾ صداقت آهي، ته پوءِ آئون چوندس ته پ پ پ جي حڪومت اهو چڱو ڪم ڪيو آهي، جڏهن ته هنن هيستائين جيڪي به ڪم ڪيا آهن، سي سڀ ڪڏا ڪم ڪيا آهن. اهوئي هڪڙو چڱو ڪم ڪيو اٿن، ڇاڪاڻ ته ٻنهي ڪشميرن کي پنجن سالن لاءِ هڪڙيءَ غير جانبدار ڌر جي حوالي رکي، پوءِ راءِ شماري ڪرائي ويندي، ته پوءِ کين وٺي ته هندستان سان وڃن، وٺي ته پاڪستان سان اچن، وٺين ته آزاد رهن.

هڪ اهڙو طبقو، هندستان واري ڪشمير ۾ توڙي اسان واري ڪشمير ۾ موجود آهي، جيڪو چوي ٿو ته هن وقت ڪشمير تي ٻيون قوتون قابض آهن، سري نگر ۽ ڄمون ۽ واري ڪشمير تي هندستان قابض آهي، ۽ اسان وٽ جيڪو مظفر آباد ۽ ميرپور وارو ڪشمير جو علائقو آهي، تنهن تي پاڪستان قابض آهي. پهرين انهن ٻنهي جو قبضو ختم ڪرائجي، پوءِ اسان کان راءِ وٺجي. اهڙي طرح فيصلو ڪرڻ جو اختيار اتي جي عوام کي آهي، اسان کي ڪونه آهي.

هينئر هر ڳالهه ۾ نواز شريف تي موچڙو کنيو پيا آهن، هو پنهنجو

ڪو جلسو ٿا ڪن يا ڪا جمهوري طريقي سان تحريڪ ٿا هلائين، ته موچڙي جو ڦهڪو لڳو پيو آهي. گولين جو وسڪارو آهي، جيل ڀريا پيا آهن. ايم پي اي، ايم اين اي ۽ سينئر جيلن ۾ پيا آهن، پر پوءِ به پ پ جي حڪومت کي اوچتو عشق ٿي پيو آهي ته اقوام متحده ۾ ڪشمير جي مسئلي تي نواز شريف ليڊر ٿي وڃي. هاڻي هو اهو چو ٿا ڪن؟ انهيءَ جو بنيادي سبب اهو آهي، ته اهل پنجاب ۽ پنجاب جا ماڻهو ڪشمير جي معاملي تي ڏاڍا جذباتي آهن ۽ ٻئي پاسي پ پ وارن آمريڪا سان اندروني طور ۲هه ٺاهه ڪري ڇڏيو آهي ته ڪشمير ڀلي آزاد ٿئي، پر پنجاب جي فوج ۽ ماڻهو اهو نٿا چاهين، ان ڪري جيڪڏهن نواز شريف اقوام متحده ۾ وڃي ٿو ۽ اقوام متحده جي ميمبرن جي اڪثريت جيئن ته آمريڪا سان گڏ آهي، ان ڪري فيصلو اهو ئي ٿيندو، جيڪو آمريڪا چاهيندي، جنهن سان پ پ وارا مخفي معاهدو اڳ ڪري آيا آهن، پر هي چاهين ٿا ته اهو ڪارنهن جو ٽڪو نواز شريف تي ملجي ۽ هي پاڻ، ان کان بچي وڃن. نواز شريف، جيڪو جهجهڪي جهجهڪي ٿو وڃي، سو سمجهي ٿو ته طاقت ته هونئن به هنن جي هٿ ۾ آهي، تنهن ڪري هو اڃان ٻڌڻ ۾ آهي، پر جي نواز شريف اقوام متحده ۾ وڃي ٿو، ته اها ان جي سياسي خودڪشي هوندي، ڇا جي ڪري جو هن وقت هو اهل پنجاب جو چانيل ليڊر آهي ۽ جيڪڏهن هو ڪشمير جي معاملي تي وڃي هارائي ايندو، ته هي چوندا ته اسان وڃون ها ته وڃي کڻي اچون ها، اهو نواز شريف ويو، جيڪو هارائي آيو آهي.

پر اُنون توهان کي هڪڙي ڳالهه ٻڌائي ڇڏيان، ته جي ڪشمير جو مسئلو حل به ٿي وڃي ۽ هو آزاد ٿي وڃن يا هندستان سان وڃن ٿا يا پاڪستان سان شامل ٿين ٿا، پر پوءِ به اسان جي ملڪ جا هندستان سان تعلقات ڪونه سڌرندا، ڇاڄي ڪري جو مون کي ياد آهي ته ۱۹۶۰ع ۾ ايوب خان جي خلاف هڪڙو محاذ ٺهيو هو. جيتوڻيڪ سهرورديءَ وارن تي اڀڙو جون پابنديون هيون، پر پوءِ به اندروني طور بنگال وارا ليڊر ان ۾ ڪم ڪندا هئا. جلوسي ۾ اڃان سهروردي صاحب ڪونه پهتو هو، ان وقت مغربي پاڪستان جي هڪڙي ليڊر محمود الحق عثمانيءَ تقرير ڪندي چيو هو، جيڪا مون پنهنجي ڪنن سان ٻڌي هئي. (ان وقت نهروءَ، شيخ عبدالله

کي موکليو هو ته ٺاه ڪرائي اچي، جيڪو ٺاه هاڻي پ پ وارن آمريڪا سان ڪيو آهي، ته ڪشمير ڀلي پنجن سالن لاءِ اقوام متحده جي هٿ هيٺ رهي ۽ پوءِ راءِ شماري ڪرائي وڃي. جنهن تقرير ۾ هن چيو هو ته، ”اگر هندستان هر ڪو ڪشمير سوني ڪي ٽالهي ۾ رک ڪر ديگا، ڦر بهي هر هندستان سي دوستي نهين ڪرينگي.“ ان ڪري اسان وٽ پنجاب ۽ اردو ڳالهائيندڙن مان هڪڙو وڏو طبقو آهي، جيڪو پوءِ به تعلقات سڌارڻ ڪونه ڏيندو، چوٽه جي تعلقات سڌرن ٿا، ته اسان هڪ ٻئي وٽ آرام سان اينداسون وينداسون. نتيجي ۾ سڀ کان پهرين ته فوج گهٽي ۽ فوج جي گهٽجڻ سان پنجاب جي پيٽ تي لت ايندي. فوج ۾ تعداد جي لحاظ کان نڪو سنڌي آهي، نڪو بلوچ آهي ۽ نڪو مهاجر آهي. فوج ۾ آهي، ناهي ته هڪڙو پنجاب آهي، ۽ ٻيا پٺاڻ آهن. ان ڪري جيڪڏهن ڪشمير جو مسئلو حاصل ٿي ويو، تڏهن به هي انڊيا دشمنيءَ واري سياست هلائيندا ايندا، ويندي سون جي ٽالهيءَ ۾ رکي ڪشمير ڏنو ويندو، تڏهن به تعلقات ڪونه سڌاريندا.

پر هاڻي ڏسجي ٿو ڪشمير جو مسئلو حل ٿيڻ واري منزل ڏانهن وڌي رهيو آهي ۽ جيڪڏهن اهو واقعي پنج سال اقوام متحده وٽ رهي ٿو ۽ پوءِ راءِ شماري ٿئي ٿي، ته اها ڳالهه تمام سٺي ٿيندي ۽ جيڪڏهن واقعي پ پ وارن جو آمريڪا سان اهڙو مخفي ٺاه ٿيو آهي ۽ اهو رڳو پاڻ کي بچائڻ لاءِ ٿيو آهي، تڏهن به ائون چوان ٿو، ته پ پ جيڪڏهن ڪو چڱو ڪم ڪيو آهي، ته اهو ئي آهي ۽ هي جيڪو نواز شريف کي چيو پيو وڃي ته تون اسان جو ليڊر آهين ۽ وڃي ڪشمير جو ڪيس ڳاه، سو رڳو ان لاءِ آهي ته، ”ٻچڙو ڪم ڪرائجي ڏيڍ کان.“

باقي ڪشمير جي باري ۾ اسان ويهي فيصلو ڪريون يا پاڪستان ويهي فيصلو ڪري يا هندستان، ڪشميرين جو فيصلو ڪري. اهو ٻنهي ڌرين کي حق ڪونهي. اهو حق ڪشمير جي عوام کي آهي. ڪشمير جي باري ۾ منهنجي راءِ اها آهي، جيڪي هي چالبازيون يا سازشون ٿين پيون. سي به اهي آهن، جيڪي مون بيان ڪيون، پر جيڪڏهن نواز شريف ڪشمير جي باري ۾ اقوام متحده ۾ وڃي ٿو، ته اها ان جي سياسي خودڪشي ٿيندي ۽ پوءِ هو

پنجاب جي عوام کان ڪٽجي ويندو، چو ته ان لاءِ آمريڪا اڳ ئي پنهنجي لابي تيار ڪري ڇڏي آهي، سو خوشيءَ سان يا رنج سان، ٺهراءُ پاس ڪرائيندو، پوءِ ڪٿي پاڪستان يا پنجاب ڪيترو به اعتراض ڪندو، پر هو زوريءَ فوجون موڪلي ڏيندا، جيئن هينئر هيتيءَ ۽ ٻين ملڪن ۾ ڪرايو پيو وڃي. طاقت هنن وٽ آهي ۽ يورپ وغيره جي ملڪن جي اڪثريت به هنن جي مدد ڪندي، جيڪي هو چاهيندا، سو ڪندا، فوجون موڪليندا ته هنن کي روڪيندو ڪوبه ڪونه، نه هندستان ۾ اهڙي طاقت آهي ۽ نه پاڪستان ۾ آهي، جو اهي اقوام متحده جي ڪم بابت فوج سان آڏو اچن.

انٿروپو وِلنڊز، خاڪي جويو
(ماموار ”ساڃام“ جي
شماري ۲-۳، ۱۹۹۳ع
تان ورتل)

■ سڄي سنڌي قوم ڪرپٽ ٿي چڪي آهي

مئڪ، ۱۹۹۰ع ۽ ۱۹۹۳ع واري چونڊن ۾ حصي نه وٺڻ جا ڪهڙا

سبب هئا؟

امداد محمد شاه؛ آءِ بنيادي طرح سان سماجي ورڪر ۽ ڪارڪن
آهيان، سياست ۾ ۷۰ع تائين رهيو آهيان. توهان کي خبر هوندي، ته شيخ
مجيپ الرحمان، آل پاڪستان عوامي ليگ جو سربراھ هو. آئون انهيءَ
پارٽيءَ ۾ صوبي سنڌ جو نائب صدر ۽ آل پاڪستان عوامي ليگ، ليبر جو
سيڪريٽري ۽ مرڪزي ايگزيڪيوٽو جو ميمبر رھي چڪو آھيان. مون ان
وقت ڏٺو ته واضح اڪثريت وارو صوبو بنگال، تنهن کي اسان جي بيورو
ڪريسي ۽ فوج، جمهوريت بحال ڪرائڻ لاءِ تيار نه هئي. انهن هتي بنگالين
کي ماري ڪٽي فوجي آپريشن ذريعي ۳۰ لک بنگالي مسلمانن کي، شهيد
ڪري ڌڪاري ڪڍيو ويو، پر انهن کي جمهوري سياسي حق نه ڏنا ويا. ان
وقت ئي منهنجو هن ملڪ ۾ جمهوريت تان ايمان ڪڇي ويو. تنهن کان پوءِ
آئون ڪنهن به سياسي پارٽيءَ ۾ شامل نه ٿيس. پوءِ مون ڪوشش ڪئي ته
هاڻ پنهنجون جيڪي به صلاحيتون آهن، انهن کي سماجي خدمتن ۾ گذاريان

سماجي خدمت ۾ بنياد وري تعليم چونڊيم، تنهن کانپوءِ سنڌ جا بهراڙيءَ جا سڌارا، اهڙي سماجي خدمت آئون ۷۰ع کان وٺي ۷۹ع تائين ڪندو رهيس. اڄ ڏينهن تائين منهنجو اهو ايمان آهي، ته هن ملڪ ۾ نه ته جمهوريت ايندي ۽ نه قانون جي بالادستي رهندي. ڪجهه دوستن مون کي چيو ته ضلعي ڪائونسل ۾ به تون سماجي خدمت ٿو ڪرين، ته چوڻ ۾ پنهنجي سماجي خدمت اسيمبليءَ جي ذريعي ڪرين، ان ڪري آئون ۸۵ع ۾ اسيمبلي ۾ ويس ۽ پنهنجي وس آهر سياست نه، ڇاڃي ڪري ته توهان کي بخوبي خبر هوندي، ته وزارتون جون آڇون به ڪيون ويون، پر مون چيو ته مون کي سماجي خدمت ڪرڻي آهي، اصل ڪم اهو آهي، پر ڇا ڪجي جو آئون سياسي سوچ رکڻ ٿو، تنهن جي ڪري سياسي نقطو نظر، سياسي گفتگو مون ضرور اسيمبليءَ ۾ ڪئي آهي. يا پاڪستان جي ائين تي مون پنهنجو نقطو نظر پيش ڪيو. اها سماجي خدمت نه رڳو سڪرنڊ ۾ پر ڪوٽڙيءَ هالا ۽ سنڌ جي ٻين ڳوٺن ۽ شهرن جي مون خدمت ڪئي آهي. ويندي اسيمبليءَ ۾ رڪارڊ ڏسندو ته ٿر، بدين ۽ سنڌ جي ٻين علائقن جا ماڻهو پنهنجا مسئلا مون کي لکي موڪليندا هئا. هاڻ توهان جي اصل سوال تي ٿو اڃان ته ۹۰ع ۽ ۹۲ع جي چونڊن ۾ مون حصو چوڻ ورتو. اسيمبلين جي ٽرم ۾ آئون به ڀيرا چونڊجي آيس. جتي مون کي به تجربا ٿيا. هڪڙو هي ته اسيمبلي صرف ڊپٽنگ سوسائٽيون وڃي رهيون آهن، جنهن ۾ گفتگو ۽ ڪم جي ڪابه اهميت ڪانهي، مون ڏٺو ته پنهنجو وقت وڃائجي ٿو ۽ ڪجهه حاصل به ٿيڻو نه هو. خاص طرح سان جڏهن پ پ پ ۸۸ع ۾ چونڊجي آئي، ته انهن مڪمل طرح سان مون جيڪا سماجي خدمت ڪئي ٿي، ڊولپمينٽ جي باري ۾ هر ڪنهن ڳالهه ۾ بضد ٿي، منهنجون ترقياتي اسڪيمون مڪمل طرح سان بند ڪري ڇڏيون ۽ آئون ڪوبه مسئلو حل ڪرائي نه سگهيس. اسيمبليءَ جي رڪارڊ تي اها به ڳالهه آهي ته بابا! آئون مخالفت ۾ ويٺو آهيان ۽ حق جي ڳالهه ڪريان ٿو، پر سڪرنڊ جي ماڻهن ته ڏوهه ڪونه ڪيو، اتي به ته آدمشماري رهي ٿي، اتي به سنڌ ۽ پاڪستان جا شهري رهن ٿا. انهن جي توهان ترقيات تي ڇو ٿا لت هڻو. پوءِ مون ڏٺو ته آئون فائڊو ته ڪونه ٿو ڏئي سگهان. پاڻ منهنجي ڪري نقصان ٿو ٿئي ۽

مون سوچيو ته آئون وچ مان نڪري وڃان، جي ڪنهن کي ڏٺي نه سگهان ته ڏکيو ٿي ته نه، ۽ پنهنجي علائقي کي نقصان ته نه پهچايان. ان ڪري مون فيصلو ڪيو ته اسيمبليءَ ۾ وڃڻ، وقت جو زيان آهي، ٻي ڳالهه ته ووٽ جو اسان وٽ قدر يا عزت اها وڃي رهي آهي، ته ۸۵ع ۾ چونڊ ٿي، جيڪا غير سياسي بنيادن تي هئي، پر ان کي به اسان جي بيوروڪريسيءَ قبول نه ڪيو. اها تڏي ٻي چونڊ ڪرائي. وري ۸۸ع ۾ چونڊ ٿي. اها به قبول نه ٿي. مون کي ياد آهي، جڏهن ۸۸ع ۾ آئون چونڊجي ويس، ته ڪجهه دوست ۽ اخبار نويس، نوابشاهه ۾ منهنجي جاءِ تي مون کي مبارڪ ڏيڻ آيا ۽ مون کي چيائون ته سائين! ڪا خاص خبر، مون چيو ته خاص خبر آهي، ته ۸۵ع ۾ چونڊيل اسيمبليءَ جو Tenure هو، ۹۰ تائين، اهو ته پورو ٿيڻ ڪونه ڏنائون. ۸۸ع ۾ ٻي اليڪشن ٿي آهي. خاص خبر ۸۸ع جي اها اٿو ته ۹۰ع کان اڳ ۾ هي اسيمبليون به ڊزالو ٿي وينديون، جيڪو صحيح ثابت ٿيو ۽ ۹۰ع جو ٽينيوئر يعني پهرين ٽينيوئر ۾ منهنجو ٻيو ٽينيوئر به پورو ٿي ويو، تنهن جي ڪري مون کي اها پڪ هئي، ته هيءَ جيڪا ۹۰ واري اليڪشن ٿي پئي، تنهن جي به سال ٻن کان وڌيڪ عمر ڪانه ٿيندي. ان ڪري هروڀرو رڳو انهن تجربن ۾ وقت وڃائڻ هو، وري به منهنجي اها راءِ آهي ته جيڪا هنيئر ۹۳ع ۾ چونڊ ٿي آهي، انهيءَ کي به فوج ۽ ڪامورا شاهيءَ لڪل طاقتون پنهنجو مدو پورو ڪرڻ نه ڏينديون، جنهن کي انگريزيءَ ۾ چوندا آهن، ويسٽ آف ٽائيمر ويسٽ آف مني ويسٽ آف انرجي.”

ماتڪ: سائين جي ايمر سيد ۱۹۷۰ع جي چونڊن کانپوءِ پارلياماني سياست کي خدا حافظ چيو، ڪٿي ائين ته ناهي جو توهان به سائين واري ئي نتيجي تي پهتا آهيو ته اسان جي مسئلن جو حل اليڪشن ۾ ناهي؟

امداد محمد شاه: آئون اڳ ۾ به چئي آيس ته آئون اليڪشن ۾ ۸۵ع ۾ جيڪو بينس، سو پنهنجي سماجي خدمتن کي جاري رکڻ لاءِ، پوءِ سماجي خدمت جا دروازا بند ٿي ويا. پارلياماني ۽ قانوني حڪومت هن ملڪ ۾ ايندي ئي ڪانه. سماجي خدمت ۽ سماجي سڌارن جا دروازا جڏهن بند ڪيا، ويا تڏهن اهڙين اسيمبلين تان منهنجو ويساهه ڪڍي ويو ۽ مون بس ڪٿي.

مائنڪ: سائين جي ايمر سيد سان هڪ پٽ جي وابستگيءَ کان علاوه سياسي طور ڪيتري وابستگي رکي ٿا؟

امداد محمد شاه: سائين نظرياتي طرح سياستدان آهي ۽ ائون نظرياتي جي پيٽ ۾ پريڪٽيڪل سياست ۾ وڌيڪ ويساهه رکڻ ٿو. ڪهڙن سببن جي ڪري هي ملڪ وجود ۾ آيو. اهي اسان کان اڳئين جنريشن وارا، ان جا ذميوار آهن، پر جيئن ته هن ملڪ ۾ ائون رهائڻ ٿو موجوده آئين، موجوده قانون ۽ موجوده نظام جي نظرياتي سان ائون رهائڻ ٿو، تنهن جي ڪري، توهان ڏسندو ته ڪافي عرصي کان وٺي، سائين جي ايمر سيد، آل پاڪستان، ڪنهن پارٽيءَ جو ميمبر ۸۵ع کان پوءِ نه رهيو آهي. ۸۵ع تائين هو، ان کان پوءِ سائين سنڌ سطح تي پنهنجي پارٽي ٺاهي آهي، ائون پنهنجي سڄي زندگيءَ ۾ هڪ پارٽيءَ ۾ شريڪ رهيس. اها آل پاڪستان عوامي ليگ هئي، تنهن جي ڪري فرق ڪيترو آهي، اهو اوهين پاڻ ڏسو ته ڇا آهي.

مائنڪ: پ پ هڪ سنڌ بيسڪ پارٽي آهي. ڇا ان کي ڪنهن به

حوالي سان قومپرست سڏي سگهجي ٿو؟

امداد محمد شاه (ڪلندي) ۾ چار سال اڳي، جڏهن ائون ۱۹۷۰ع کان واندو آهيان ته ٻن پارٽين مون کي ڏاڍو چڪيو ۽ چاهيو. هڪڙي مسلم ليگ ۽ ٻي پيپلز پارٽي. پ پ جا ڀتي جا، مون وٽ اڃا خط به رکيا آهن. ڀتي خط به لکيا، روبرو به گفتگو ڪئي. هينئر هنن مون سان مابن نه ڳالهائيو، پر مابن جي نمائندن به تي دفعا اچي مون سان ڳالهائيو ته تون ماڻ ڪريو ويٺو آهين، اسان سان سياست ۾ چونڊ ٿو اچين. تون سائين جي ايمر سيد واري سياست ۾ جيڪا صوبائي سياست آهي، تنهن ۾ به نٿو شامل ٿين. تون اسان سان اچ، مون چيو ته بابا! اسين ٿورو نظرياتي خيال رکون ٿا، نظرياتي خيال ۾ هڪڙو ته اڳ عوامي ليگ هئي، اوهان سڀ انهيءَ کي مارڻ ۾ شريڪ آهيو، تنهن ڪري توهان جا هٿ خون ۾ ڀريل آهن. ٻيو ته ائون نااميد آهيان ته هتي جمهوريت، يا قانون جي ڪا حڪومت ايندي، ٽين ڳالهه ته برصغير جو ورهائڻ هن ملڪ جي سڀني سياسي بيمارين جي جڙ آهي مسلم ليگ. ۽ مسلم ليگ جنهن جو ڪردار بد ڪردار عورت وارو رهيو آهي. ريپبليڪن پارٽي ۽ پيپلز پارٽيءَ ان جا بي نڪاحا ڄاول حرامي ٻار آهن، چوٽه هي سڀ اقتدار جا

بکيا آهن ۽ موقعي پرستي واريون پارٽيون رهيون آهن، تنهن ڪري انهن ۾ نظرياتي ماڻهو ڪيئن ٿو اچي سگهي، تنهن ڪري اهي جيڪي پارٽيون مسلم ليگ ۽ پيپلز پارٽي آهن، مون کي ۹۰ع ڌاري ڪجهه دوستن چيو ته تنهنجا لاڙا، ٿورا پيپلز پارٽيءَ ڏي وڌيڪ آهن، بنسبت مسلم ليگ جي، تنهن جو سبب ڪهڙو آهي. مون وري انهن کي چيو ته ٻه شيون هڪڙيون توهان جي سامهون آهن. هڪڙي آهي بد ڪوردار عورت، جيڪا حرامي ٻار ڄڻندي ٿي وڃي، ٻيو آهي حرامي ٻار. هاڻ توهان ٽڙي دل سان سوچيو، ته حرامي ٻار جو ڏوهه ڪوبه ڪونهي. ڏوهه ته ان عورت جو آهي ۽ جنهن بد ڪرداري ڪئي، جنهن جي ڪري حرامي ٻار ڄائو. انهيءَ کي ورثي ۾ پنهنجو حرامپائيءَ وارو لقب مليو، پر گناهه جي آهي ته انهيءَ مرد ۽ عورت ڪيو آهي، جنهن جي نتيجي ۾ حرامي ٻار ڄائو، تنهن ڪري آئون سمجهان ٿو، ته تڪو پيسو اهو سبب آهي ۽ ڪو خاص به نه آهي.

ماتڪ: سنڌ ۾ قوم پرستن کي گذريل ڪنهن به اليڪشن ۾ ووٽرن پنهنجو نه ڪيو، جڏهن ته سرحد ۽ بلوچستان ۾ بهرحال قومپرستن جي ڪانه ڪا پارلياماني حيثيت آهي، ڇا ان کي سنڌ ۾ قومپرستيءَ جي ناکامي چئي سگهجي ٿو؟

امداد محمد شاه: آئون پنهنجي راءِ کي حرف آخر نه چوندس، باقي هڪڙي ڳالهه ضرور چوندس، ته سرحد ۽ بلوچستان واري قومپرستي، جيڪا جيتري قدر آهي ته قبائلي بنيادن تي هنن جون چونڊون ٿين ٿيون، اتفاق سان هنن جا ڪي سردار ۽ نوجوان قومپرستيءَ جو جذبو رکن ٿا، تنهن جي ڪري هو چونڊجي آيا آهن، پر هنن جون چونڊون پنهنجي قبائلي جوڙجڪ جي بنيادن تي ٿين ٿيون. سرحد ۾ چاهي ته تمام پراڻي جدوجهد، ترقي پسند ۽ قومپرستيءَ جي هلندڙ آهي، جنهن جو پايو وجهندڙ خان عبدالغفار خان، عبدالصمد اڄڪڙي، غوث بخش بزنجو هئا. انهن ۾ مستقل مزاجي رهي آهي. تڪڙا فيصلو ڪونه ٿا ڪن. روز اڃ هڪڙو محاذ، سياڻي ٻيو محاذ، پر هيئن ٽيون محاذ ڪونه ٿا جوڙين، انهن برداشت جيڪو ڪيو آهي، سنڌ صوبي ان جي پائيءَ جيترو به نه ڪيو آهي. اسان چند جانيون ضايع ڪيون هونديون. سرحد صوبي ۾ سياسي تحريڪ ۾ ارباب خاندان،

خاندان، عبدالصمد اچڪڙي جو خاندان، گهڻن خاندانن جون، انهن مان ڏسندو ته ٽي ٽي دفعا ملڪيتون ضبط ۽ نيلاڙ ٿي ويون ۽ هنن کي وري نئين سر شروع ڪرڻو پيو. اسان وٽ هينئر المرتضيٰ هائوس تي سياسي اختلافن جي بنياد تي گوليون هليون. هڪڙو به شهيد ٿيا ٻيا زخمي ٿيا، پر اهڙا واقعا جهڙا بلوچستان ۽ سرحد ۾ ٿيا، جيئن جناح صاحب جي وقت ۾ لياقت علي خان جي هٿان سون جي تعداد ۾ گوليون هلائي ۽ انهن جا لاش درياهن ۾ لوڙهيا ويا. ماڻهن ۽ وارثن کي هي لاش به ڪونه ڏنا ويا، جنهن کي بابر فائرنگ ڪري سڏيو ٿو وڃي. بابر ۾ هنن جي سياسي عدم تشدد جي ميٽر تي گوليون هلائي، انهن جا لاش لوڙهائي ڇڏيا. اتي سياسي ڪارڪنن جو ڪارو منهن ڪري، گڏهه تي چاڙهي، سرگس ڪرايا ويا، اسان وٽ اڃا ڪجهه به ڪونه ٿيو آهي، تنهن جي ڪري جيترو برداشت ڪبو، اوترو ئي سهڻو جو مادو به پيدا ٿيندو ۽ پاڻ ۾ ايڪو ۽ ٻڏي پيدا ٿيندي. ٻي ڳالهه اٽون ٿوري ڪندو هلاڻ ته هنن وٽ هڪڙي يا ٻه قومون آهن، تنهن ڪري قومپرستيءَ جو جذبو به آهي. هڪ قوم به آهي. اسان وٽ چون چون جو مربو آهي، ان کانسواءِ سنڌ هڪ بين الاقوامي شاهراهه آهي، بقول علي محمد راشديءَ جي، تنهن ڪري اسان وٽ ڪنهن هڪڙي قوم جي سوچ هجڻ جو خيال تمام گهٽ آهي. اهوئي سبب آهي ته قومي ٻڏي اسان ۾ گهٽ ٿي آهي. اسان وٽ گاڏڙ قصو گهڻو آهي، تنهن ڪري سنڌ جي قومپرستيءَ جي انهن (سرحد ۽ بلوچستان) سان پيٽ ڪرڻ يا اسان جو قومپرستيءَ جي حوالي سان پوئتي هڻڻ وارو سبب اهوئي آهي.

ماڻڪ، توهان جو چوڻ آهي ته سرحد، بلوچستان بنسبت سنڌ جي قومپرستن وڌيڪ عذاب پوڳيو آهي؟ تنهن جي ڪري آهي اسان کان اڳتي آهن، پر پ پ سنڌ ۾ ڪهڙو عذاب پوڳيو آهي، جو ماڻهو ان کي وڌيڪ پنهنجو ڪن ٿا؟

امداد محمد شاهه: پ پ لاءِ عام هڪڙو تاثر اهو آهي، ته سنڌيت جي ڪري ماڻهو کيس ووٽ ڪن ٿا، پر ڇاهي ته سندس جي سياست هميشه موقعي پرستيءَ واري رهي آهي. ڀٽو مرحوم جڏهن پهرين مسلم ليگ مان نڪري ايوب خان جي مخالفت ۾ نڪتو، ته توهان کي خبر آهي ته حيدرآباد،

نوابشاھ ۾ منهنجي جاء تي، سن ۾ دادو شهر ۾ اسين ساڻس گڏ هئاسون. سنڌ جي مسئلي تي ڪڏهن به گفتگو ڪرڻ لاءِ تيار ڪونه هو. چوندو هو ته مون کي فوج ڪيئن برداشت ڪندي. مون کي پاور حاصل ڪرڻو آهي، پوءِ پاور وٺي آئون پنهنجو عملي جامو پارائيندس، ته هو پاور تي هلندو هو ۽ پوءِ جڏهن کيس عملي پاور مليس، ته هن سنڌ سان ۽ سنڌ وارن سان ڪهڙا ڪلور ڪيا، سا به تاريخ شاهد آهي، ته اسان وٽ هميشه موقعي پرستيءَ واري سياست رهي آهي ۽ هينئر به ماڻهو باشعور گهٽ ۽ اڪثريت جاهل ماڻهن جي آهي. تعليم گهٽ آهي، هو ڏسي ٿو ته پاور ملندو پي پيءُ کي، ڪاموري سان به سازگار ماحول رکيو ويٺا آهن. ڀلي چونڊجي ڪير به اچي، پر پاور هنن کي ئي ملندو. پاور هنن کي ملندو، ته اسان جا جيڪي ذاتي مسئلا ۽ خود غرضي ۽ وارا مسئلا، اتان حل ٿيندا، تنهن جي ڪري ئي، هو پ پ کي ووٽ ڏين ٿا، نه ئي ڪنهن شعور جي ماتحت.

مائڪ؛ توهان ان ڳالهه سان متفق ٿيندا، ته سنڌ جي قومپرست سياست کي، نئين سر ڏسڻ ۽ ان کي نئين رخ ڏيڻ جي ضرورت آهي؟
 امداد محمد شاھ؛ رُخ ته اسان وٽ قومپرست سياست کي گهڻائي ڏنا ويا آهن، آئون رڳو ايترو عرض ڪندس، ته تجربا گهٽ ٿين. اسين تجربن ۾ وقت پيا وڃايون، پر ڪنهن هڪڙي گس کي وٺي هلائڻ لاءِ تيار نه آهيون ۽ سنڌ ۾ مون محسوس ڪيو آهي، ته سياسي سجاڳي اسان وٽ ٻين صوبن کان وڌيڪ آهي، پر اسين رڳو بي عمل آهيون. اسان جو وڏيرو ملڪ کي وڪڻڻ لاءِ تيار آهي، قوم کي وڪڻڻ لاءِ تيار آهي. قومي اقتصادي مفادن کي به پنهنجي ذاتي لالچ تي وڪڻڻ لاءِ تيار آهي، انهيءَ سان جيڪڏهن گفتگو ڪبي ته انهيءَ جي سوچ اهڙي ته سالر آهي، هر مسئلي تي صحيح گفتگو ڪري ٻڌائيندو، پر عمل جو جڏهن وقت ايندو، ته سندس عمل وري صحيح سوچ ۽ حقيقت بجاءِ سندس ذاتي مفادن طرف وڌيڪ وهي ويندو ۽ اسان کي سندس عملي ڪارڪردگي بڙي ڏسڻ ۾ ايندي، ان ڪري سياسي سجاڳي ضرور آهي، پر انهيءَ تي پختي عمل جي ضرورت آهي.

مائڪ؛ سنڌي قومپرست تنظيم ۾ ڏوهن، اخلاقي ڪرپشن يا سياسي ڪرپشن کي توهان ڪيئن ٿا ڏسو؟

امداد محمد شاه: آئون ٿو چوان، ته سڄي قوم ڪرپٽ ٿي چڪي آهي. قومپرست به انهيءَ قوم جو جزو آهن، ته اسان کي اجتماعي طرح سان اهي ڪمزوريون سنڌي قوم ۾ ڏسڻ ۾ اينديون، جيڪي آهن، اهي ڪمزوريون اسان ۾ اجتماعي طور تي آهن، آئون پاڻ کي ڪٿي ڪهڙو به سمجهان، اوهين پاڻ کي ڪٿي ڪهڙو به سمجهو، پر سنڌي قوم جو جزو ته آهيو، اهي ڪمزوريون جيڪي سنڌي قوم ۾ آهن، ته اسين به ته سنڌي قوم جو هڪڙو حصو آهيون، ته اها جيڪي بيماري آهي، سا قومي بيماري آهي، نه ئي قومپرستن جي بيماري آهي، اوهان ٿورو ڪرپشن ڏسو، ڏوهه ڏسو، آئون نالا نه وٺان ته بهتر آهي. چاڄي ڪري ته انهن سان آئون هر خيالي نٿو رکان، جيڪي به سياسي پارٽيون آهن، انهن ۾ ڏوهه به ملندو، ڦرمار به ملندي، قوم ته هڪڙي آهيون، تنهن ڪري، اهو مرض، جڏهن هڪڙي گهر ۾ پاڻ ٻئي رهون ٿا، ته ڪا منهنجي بيماري توڙي رڙهي ايندي، ڪو وري تنهنجي بيماريءَ جو مون تي اثر ٿيندو، تنهن ڪري رڳو قومپرستن ۾ اهي ڪمزوريون ڪونه آهن، پر اهي سنڌي قوم ۾ ڪمزوريون آهن.

ماتڪ: اسان جي قوم انهن بيمارين کان ڪهڙي ريت چوٽڪارو حاصل ڪري سگهي ٿي؟

امداد محمد شاه: ان لاءِ بنيادي تعليم جي ضرورت آهي، تنهن ڪري توهان ڏٺو هوندو، ته منهنجي سماجي ڪمن ۾ زور جنهن ڳالهه تي آهي، سو تعليم تي آهي، پر هيءَ ڪاپي ڪلچر، ڪلاشنڪوف ڪلچر واري تعليم نه هجي. صحيح معنيٰ ۾ تعليم هجي ۽ تعليم سان گڏ محنت جي به ضرورت آهي. هتي اسان وٽ تعليمي ماحول خراب ڪيو پيو وڃي. اسان وٽان هڪڙي محنت ۽ ٻيو هنر ڇڏائي ويو آهي.

ماتڪ: سنڌ جي ماڻهو وٽ ڪشي پ پ ڪي ڏنا، پر نه سندن مسئلا ٿا حل ٿين ۽ نه ئي وري پ پ جا اسيمبلي ميمبر ڪو رول ٿا ادا ڪن. ڇا ان تي ماڻ ڪري ويهي رهڻ گهرجي؟

امداد محمد شاه: انهن کي ايڪسپوز ڪجي، ته بابا! هي ته توهان جا مسئلا حل ڪندائي ڪونه. مسئلا حل ڪرڻ لاءِ هو وڃن ئي ڪونه ٿا. هو وڃن ٿا پنهنجا پ پ ڀرڻ ۽ کيسا ڀرڻ لاءِ، رڳو ماڻهن کي ٿا چون ته اسان

مسئلا حل ڪرڻ لاءِ وڃون ٿا. ها پر ماڻهن کي وقت بوقت نشاندهي ڪرڻ گهرجي. مثال طور هتان جو ڪو چونڊيل ميمبر آهي، ان کي چئجي، اسان جا مسئلا حل ڇو نه ٿا ڪريو، ته انهيءَ سان هڪڙي انهن ميمبرن جي ڪن مهت ٿيندي، ايندا وري به آهي ئي، پر ائين ڪرڻ سان ڪجهه نه ڪجهه سڌاري جا امڪان ڏسڻ ۾ ايندا ۽ ان لاءِ اسان ماڻهن ۾ جڏهن سياسي تعليم جو رجحان آڻينداسين ته پنهنجو آواز صحيح طرح اٿاري سگهنداسين.

ماڻڪ: توهان سمجهو ٿا ته گذريل ڪجهه وقت کان ملڪ ۾ ٻن سياسي پارٽين واري نظام کي جوڙيو پيو وڃي. پراڻيون پارٽيون نئون پيون، ماڻهن وٽ متبادل به ڪونهي، اهڙي صورت ۾ قومپرست بنيادن تي ڪنهن نئين ۽ وڏي پارٽيءَ جي گنجائش ته نٿا ڏسو؟

امداد محمد شاه: آئون وري به هتي پنهنجي ذاتي راءِ ڏيڻ گهرندس، ته جڏهن ڪابه ڳالهه مٿين ليول / سطح تي ٺاهي ۽ جوڙي ويندي آهي، ان جو اثر دير يا نه رهندو آهي. اسان وٽ اڄ تائين جيڪي به تجربا ۽ Exercises رهيو آهن سي سڀ بي بنياد رهيو آهن. مٿان کان جوڙي پوءِ هيٺ اٿڻ ۽ جيئن آهي تڪڙيون ترقي ڪنديون ٿين انهن جو تنزل به تڪڙو ٿيندو. پوءِ آهي پارٽيون هجن، تنظيمون هجن يا سماجي جماعتون هجن. هر ڪا ڳالهه ٿيڻي آهي. بنياد سان، بنياد هيٺان زمين کان جيڪڏهن توهان ان جو ٺاهيندؤ ته پوءِ ان جي ترقي تمام Slow هوندي، پر اها شيءِ ترقي ڪري ڪري مضبوط ٿي ويندي. اهو وڻ به مضبوط ٿيندو ۽ ان جي پاڙ به مضبوط ٿي ويندي، پر جيڪي فيصلا ۽ بنياد مٿان نافذ ڪيا ٿا وڃن، انهن جي تڪڙي جوڙجڪ جي ڪري، ان جا بهتر نتيجا نٿا نڪرن ۽ ڊگهي منزل ۾ ناڪاره ثابت ٿين ٿا.

ماڻڪ: بهاري، پاڻي وارو ٺاهه، مالياتي ڪميشن ايوارڊ ڇا آهن، انهن جي اصل حقيقت ڪيتري آهي ۽ ان کي ڪڏهن ڪڏهن بي وقت ڇو ۽ ڪيئن اٿاريو ويندو آهي؟

امداد محمد شاه: اهو اصل ۾ پنهنجا جيڪي حقيقي مسئلا آهن، انهن تان پنهنجو ڌيان هٽائڻ لاءِ خوف پڇيو ويندو آهي، تنهن جي ڪري بهارين کي گهرائڻ ۽ ڪالاباغ ڊئم جهڙا مسئلا، اسان جو دشمن وقت به

وقت اٿاريندو رهيو آهي. مالياتي ڪميشن لاءِ به اهو آهي ته گفتگو ته هميشه ٿي آهي، فيصلو به ڪجهه غلط يا صحيح ٿيا آهن، پر عمل درآمد هڪڙي تي به نه ٿيو آهي. منهنجو اهوئي چيل آهي ته بابا! جيڪو وڻيو سو ڪريو، پر پاڻ به ڀائر آهيون ۽ انهيءَ ۾ مائٽائي ورثي جي ڪا پاڻ وٽ زمين، ملڪيت هجي ۽ پاڻ انهيءَ تي مسلسل ۴۵ سال پيا وڙهون، پر آئون ننڍو آهيان، اوهان وڏا آهيو، مون کي اوهين ڀلي چار آنا، هونئن ٻن ڀائرن جي حيثيت ۾ مون کي اٺ آنا حصو ملي ٿو، پر چار آنا ئي ڏيو، پر چار آنا به ڏيو ڪونه ٿا، رڳو آچيو ٿا، به آنا به ڏيو ڪونه ٿا، رڳو آچيو ٿا، تنهن جي ڪري آئون ذاتي طرح انهيءَ راءِ جو آهيان ته بابا! جيڪي هجي سو به طئي ٿئي. گهٽ ۾ گهٽ پوءِ، ته وڃي توهين پنهنجي ڪاروبار کي لڳو ۽ آئون پنهنجي ڪاروبار کي، نه ته اسان جي Energy ۽ اسان جي طاقت رڳو ڌيان پئي ٿيندي. هڪٻئي جي رساڪشيءَ ۾. ان ڪري مالياتي ۽ پاڻيءَ جو توهان ڏسندو ته ۱۹۳۵ع کان وٺي پاڻيءَ وارو مسئلو طئي ٿي نٿي ٿيو. ائين ئي ڪونه ڪو بهانو ۽ اعتراض ڪڙو ڪيو پئي ويو. تان جو انگريز هليو ويو ۽ پاڻيءَ وارو مسئلو رهجي ويو. وري هي هيتريون حڪومتون آيون ۽ ويون، پر اهو پاڻيءَ وارو مسئلو اتي ئي رهجي ويو. سو مالياتي ڪميشن جو به اهوئي حال آهي. اوهان کي هڪڙي ٻي ڳالهه به ٻڌايان، ته جڏهن پاڪستان ۽ انڊيا پارٽيشن ٿي، ته اثائن جي ورڇ تي هندوستان اهائي تال متول ڪئي، جيڪا پنجاب اڃا تائين اسان سان ڪندو ٿو اچي. پئسن ڏيڻ کان آڱوڻو، اهو مهاتما گانڌي ئي هو، جنهن مرڻ گهڙيءَ تائين بک هڙتال ڪئي، تڏهن هنن پئسا ڏنا، چيائين ته هاڻ غلط يا صحيح، هو اسان کان جدا ٿي ويا، اسان انهيءَ کي قبول ڪيو آهي، انهن جو حصو آهي، ته ڇو نه ٿو، انهن کي حق ڏنو وڃي. هو طاقتور ماڻهو هو ۽ ڪانگريس ۾ هو. ڪانگريس ۾ مسئلو ڪٿي ويو. ڪانگريس به هن جي ڳالهه مڃي. نتيجو اهو ٿيو، ته مهاتما گانڌيءَ بک هڙتال ڪئي ته بابا! حق آهي، گانڌيءَ جي جڏهن حالت خراب ٿي، ته اوهان پڙهيو هوندو، ته پئسا ئي پاڪستان کي تڏهن مليا، نه ته اسان وٽ پگهار لاءِ پئسو ڪونه هوندو هو ۽ ائين گانڌي پئسا ڏيارائي، هنن کي تاتيو ۽ پوءِ جڏهن گانڌيءَ کي ماريو ويو، ته انهيءَ وقت اهي به ڳالهيون هليون هيون، ته مسلمانن کي پئسا

ڏيارائڻ جي ڪري، گانڌيءَ کي پٽيل ئي ماريو هو. خود مهاتما گانڌيءَ جي قاتل به، ڪورٽ ۾ چيو ته هو هندن جو دشمن هو ۽ مسلمانن جو ساٿي بڻجي ويو هو. هن کي ڪو وڏو وهڙو ڏنو هو، ته گانڌي ڪو مسلمان ٿي پيو آهي. سو پاڻيءَ وارو مسئلو هجي، مالياتي ڪميشن جو، اهو سڀ ڪجهه ڪوڙ ۽ دوکي تي مبني، اکين ۾ ڌوڙ وجهڻ جهڙو مسئلو آهي. بهرحال منهنجو پنج ڪلاڪ ۽ توهان جو اٺ ڪلاڪ پاڻي آهي، پر جي مسئلو حل نه ٿو ٿئي، ته جيڪو ڪمزور هوندو، ان کي ته هڙ حاصل ڪجهه ڪونه ٿيندو، پر جي پنهنجو ٻنهي ڌرين جو ٺاهه ٿي وڃي، پنجن، اٺن ڪلاڪن تي ته پنج ڪلاڪن جي به، آئون حاصلات سان ڪجهه نه، ڪجهه آباد ته ڪري سگهندس، پر اڻ نبريل ڳالهه اها هميشه نقصانڪار آهي، انهيءَ کي آئون ائين سمجهان ٿو ۽ بهارين وارو مسئلو آهي، ته بهاري دنيا جي ڪنهن به قانون موجب، هو اسان جا شهري، نٿا ٿي سگهن، نه ئي اچي سگهن ٿا.

مائڪ: سنڌ ۾ امن امان جي صورتحال کي توهان ڪيئن ٿا ڏسو.

جڏهن ته آپريشن تي وڏو خرچ ڪرڻ بعد به قرون ڌاڙا ختم نه ٿيا آهن؟

امداد محمد شاه: انهيءَ سوال تي به، منهنجي مفصل تقرير، سنڌ

اسيمبليءَ ۾ ڪيل آهي، جنهن ۾ مون چيو آهي ته هي ايترا سارا ارب رپيا سيڙائي، جيڪو اوهين فوجين کي پيا هلايو، انهن مان رڳو ايترا ماڻهو نوڪريءَ ۾ رکيو، ته اهي ايترا هزار يا لک ماڻهو اسان جا روزگار سان لڳي ويندا، جتي ڏهه سپاهي چوڪيدار هوندا، اتي سؤ چوڪيدار هوندا، ته اهي وڌيڪ اثرائتا به ٿيندا ۽ اتي اسان جا ماڻهو به هوندا، پر هنن کي اها ڳالهه هضم ڪيئن ٿئي، چوٽه مائڪ هوندو، هن ڳوٺ يا ٿر جو، ته ان کي هن نفعي نقصان جو صدمو ايندو. بهارين ماڻهن کي ته رڳو الاؤنس ڪمائڻا آهن، ڪن ماڻهن جو رايو آهي، ته امن امان جو مسئلو ايجنسين جو پيدا ڪيل آهي، ته اهي ايجنسيون چاهين ٿيون، ته اهو مسئلو رهي، توهان کي خبر آهي ته جڏهن اهي جهنگلن ۾ يا ٻئي هنڌ وڃن ٿيون، ته انهن کي پگهار کان به وڌيڪ الاؤنس ملي ٿو، ته هينئر جيڪو نالو آپريشن جو آهي ان ۾ نالو آپريشن جو آهي ۽ ويٺا ٿا عياشيون ڪن ان کان الاؤنس پيا وٺن، تنهن ڪري اهو فوجي آپريشن انتهائي غلط آهي، جنهن تي مون سنڌ اسيمبليءَ ۾

به ڳالهايو آهي، جيڪا تقرير به آئون توهان کي گهرائي ڏيندس. سو منهنجو اهو ئي رايو آهي.

مائيڪ: توهان اڄ جي بلوچ ۽ پختون قومپرستيءَ کي ڪيئن ٿا ڏسو. خاص ڪري ان حوالي سان جو ڊگهي، سخت ۽ ريڊيڪل سياست ڪرڻ بعد اها سينٽرلسٽ ٿيندي پئي وڃي؟

امداد محمد شاه: هو تجربتي مان نڪتا آهن. ريڊيڪل سياست واري تجربتي مان نڪري چڪا آهن. هن موجوده نظام ۾ جيڪا دنيا جي جوڙجڪ آهي، تنهن ۾ اڳ ملڪن ۽ قومن ۾ پنهنجي سياست، پنهنجي خطي جي سياست، سڀ ڪو ڪري سگهيو ٿي. هينئر جيستائين ٻاهرين هوا جيڪا آهي، ان سان به مطابقت رکي، جيڪر نٿو هلجي ته هلي نه سگهيو. مون کي تجربو آهي ته اسان جي درياھ تي اسان ٻيڙين تي سير ڪندا آهيون، انهيءَ ٻيڙيءَ کي به جي هوا جي رخ سان نه هلايو، ته منزل تي نٿو پهچي سگهجي. اهڙي نموني سان هينئر جيڪي ننڍن ملڪن ۾ جيڪي سياستون هلن ٿيون، انهن کي به دنيا جي سياسي رخ ۾ نٿو هلائي، ته اهي صحيح نه رهنديون، تنهن ڪري هينئر اها سياست سينٽرلسٽ يا مرڪزيت واري ڪانه ٿي ٿئي، پر بين الاقوامي سياست جي روشنيءَ ۾ اڳتي وڌي ٿي، جيڪو بين الاقوامي سياست جي وهڪري سان نٿو هلي ۽ پنهنجي الڳ سوچ رکي ٿو. پر دنيا جي وهڪري سان نه هليو، ته ڪاميابي جي منزل نه مائيندو.

مائيڪ: توهان ڇا صلاح ڏيندا، ته سنڌ پنجاب سان ٺهي هلي، يا مهاجرن سان؟

امداد محمد شاه: پنجاب هڪڙو ملڪ آهي، هڪڙو خطو آهي، هڪڙي قوم آهي. مهاجر نه ته ڪا قوم آهي، نه ئي ڪو ملڪ آهي، نه خطو آهي، اهي تاريخ ۾ هڪ حادثي جي بنياد تي اسان وٽ آيا آهن. هنن جي سوچ ٿوري غلط آهي. هنن کي اڳي يا پوءِ هتي سنڌي ٿي رهڻو پوندو.

مائيڪ: سنڌ بابت نواز شريف جي پاليسين کي اوهان ڪيئن ٿا ڏسو؟

امداد محمد شاه: نواز شريف لاءِ جيئن چيو ٿو وڃي، ان راءِ سان آئون متفق آهيان، ته نواز شريف جنرل ضياءَ جي باقيات ۽ تربيت يافتہ آهي.

ان مڪتبہء فڪر جو، جيڪي سوچين ٿا ته گهڻي ڦري ماري اسان ڇيهه ڪيو ۽ پنجاب جو پيپ ڀريوسين. هاڻي ٻين صوبن سان ڪجهه پائپي ۽ ڳرائي پائڻ وارو تعلق اختيار نه رکيوسين، ته ملڪ نه هلي سگهندو، توهان ڏٺو هوندو ته ضياءُ الحق، محمد خان جوڻيجي جي معرفت سنڌ ۾ ڊيولپمينٽ تمام گهڻي ڪرائي. سياسي حق ڪونه ڏنائين پر رڳو ڊيولپمينٽ ڪرايائين. هي نواز شريف به انهيءَ راءِ جو آهي، ته ڊيولپمينٽ ڪرائجي ته ان طريقي سان صوبو سرحد، سنڌ ۽ بلوچستان اسان سان رهي سگهندا، نه ته تنگ آيد جنگ آيد، ڪري وڙهي اسان کان جدا ٿي ويندا. هو انهيءَ راءِ جو آهي ته ڪجهه سياسي ۽ اقتصادي رعايتون ڏئي، اسين هنن کي پاڻ سان هلايون، نه ته جهيڙي جي منزل ويجهي اچي ويندي.

ماتڪ: چيو وڃي ٿو ته چار صادق حڪومت ۾، سنڌ جا قومپرست

اتحادي هئا؟

امداد محمد شاه: چار صادق خود محتاج هوندو هو، نواز شريف جو. هنن جي ڪوشش هئي، ته سنڌ کي ساڻ ڪشي هلون، چوٽه آئون توکي جڏهن ڇهنڊڙي ٿي ڪونه هئندس، ته تون منهنجي مخالفت ڇو ڪندين، ۽ ٻئي طرف چار صادق ۽ نواز شريف جي مخالفت ۾ پيپلز پارٽي هئي، جنهن کي اقتدار حاصل ڪرڻو هو ۽ هنن جي ڪوشش هئي، ته پيپلز پارٽي کي اقتدار کان ٻاهر رکجي، ان ڪري اها ٻن اقتدار جي بکين پارٽين جي وچ ۾ ڪرسي جي ويڙهه هئي. هنن جي وچ ۾ قوم پرستن جو اتحاد ڪنهن سان به ڪونه هو. اهي غير جانبدار هئا، مهاتما گانڌي کي انگريزن جنگ عظيم ۾ ساٿ ڏيڻ لاءِ ڪانگريس کي چيو هو، پر مهاتما گانڌيءَ چيو ته، ”غلام کي مالڪ پاران غلام رکندڙ پاران، وڙهڻ نه اخلاقي زمري ۾ اچي ٿو ۽ نه ئي بين الاقوامي قانون ۽ مذهبي طرح جائز آهي.“ اسلام ۾ غلام کي جڏهن آزاد ڪيو، پوءِ جنگ ۾ شريڪ ٿيندو، جهاد ڪندو نه ته ڪونه ڪندو. مهاتما گانڌيءَ چيو ته ”اسين انگريزن جا غلام آهيون.“ ته قومپرست ڌر جيڪا هئي، سا اتحادي ڪانه هئي، چوٽه چار صادق ۽ ٻي ٻي جي وچ ۾ يا نواز شريف ۽ ٻي ٻي جي وچ ۾ جيڪا جنگ هلندڙ هئي، سا اقتدار ۽ ڪرسيءَ جي هئي. اصول ۽ نظريي جو تضاد نه هو، تنهن ڪري ان ۾ قومپرستن جي اتحاد

ڪرڻ جي ڳالهه جيڪا آهي سا غلط آهي.

ماڻڪ: نئين سماجي ٺاهه واري نعري کي توهان ڪيئن ٿا ڏسو؟

امداد محمد شاهه: نئون سماجي ٺاهه ڪهڙو، ڪنهن جو، بين

الاقوامي يا پاڪستان جو؟

ماڻڪ: بين الاقوامي؟

امداد محمد شاهه: بين الاقوامي نيو ورلڊ آرڊر اڳي اهو هوندو هو،

ته اڳي چٽا پيٽي هوندي هئي، مختلف قومن ۽ قرين ۾، پوءِ ڪي علائقا ڪنهن جي مدد ڪندا هئا، ڪي پنهنجي مفادن لاءِ مدد ڪندا هئا. هينئر مغرب وارا آمريڪا جي سرپرستي ۾ سمجهن ٿا، ته اسين آهيون Might is right تنهن ڪري، نيو ورلڊ آرڊر جو نالو ڏنو اٿن، جيڪي اسان جي چوڻ ۾ اچن، ته نڪ. باقي ٻين کي ماري نيست ۽ نابود ڪري پادر هئي، پنهنجو همناو بڻايون. نيو ورلڊ آرڊر اهو آهي، ٻي ڳالهه وري اقتصاديات تي ان نيو ورلڊ آرڊر ۾ آمريڪا جي، ڪجهه منهنجي سمجهه ۾ ته چڱي آهي، ته آخر هي لڪير جا فقير ڪري ٺپائي، ڪيترو وقت اسين هنن کي هلايون، تنهن جي ڪري هنن کي موچڙا هئي، انهن ۾ جيڪي ڪمزوريون آهن يا غلطيون جيڪي آهن اهي منجهائن ڪڍايون، ته هي جيڪي اسان کي پتين پيا، قرين پيا، چئورن ۽ جيوڙن وانگر، جيڪو رت پيا پين، اسين رت پيارڻ ڇڏيون، چوٽه هنن کي به، هاڻي پنهنجو اقتصادي طرح سان ڪمزوريءَ مجبور ڪيو آهي، ته اسان کي پادر هئي، پنهنجي جند آزاد ڪرائين. اڳي جڏهن پاڻي جي ڍنڍن ۾ ويڃو هو، ته چئورون چنڀڙي وينديون هيون. پوءِ رت پيون چوسينديون ۽ پٽينديون هيون، انهن کي پوءِ پتي اچلبو هو. سو هي قصو به ان طرح جو آهي، جنهن سان هو سمجهن ٿا ته مار موچڙو به رهندو ۽ ترقي به ٿيندي.

ماڻڪ: پيپلز پارٽيءَ جي پاران ضلعي حڪومتون قائم ڪرڻ واري

پروگرام کي توهان ڪيئن ٿا ڏسو؟

امداد محمد شاهه: تجربا يورپ ۾ اڳي ٿيا آهن، يورپ ۾ جيڪي

ڪميونسٽ ملڪ آهن، انهن ۾ اهي تجربا ڪيا ويا آهن ته ماڻهن کي قومي

وهڪري کان پري رکڻ لاءِ ننڍين ننڍين انتظاميائن اندر منجهائي ۽ الجھائي

رکيو وڃي، ته جيئن انهن جو قومي سوچ رکڻ واري رجحان ۽ لاڙي تان ڌيان هٽيل هجي. هينئر سنڌ ۾ يا ٻين صوبن ۾ به، پر خاص ڪري سنڌ اندر ضلعي حڪومتن جي اها پروپيگنڊا ڪئي پئي وڃي، پيپلز پارٽي جي پاران ظاهري طرح سان اها هڪڙي بکين کي، هڏي ڏيکارڻ جي برابر ڳالهه آهي. هي ننڍيون ننڍيون ڳالهيون توهان جي هٿ ۾ ڏنيون وڃن، ته جيئن ماڻهو قومي حق نه گهرن. قومي مسئلن کي نه ڇيڙين، تنهن ڪري اها اسان لاءِ تمام هاجيڪار آهي. سو اها هڪ سنڌي قوم کي پنهنجي قومي حقن کان هٽائڻ لاءِ وڏي سازش رٿي وئي آهي.

مائنڪ: سياسي حلقن ۾ اها ڳالهه عام آهي، ته سنڌ جي سياست تي سيد مافيا“ چانيل آهي، پارٽيءَ کي ڪهڙي ڪٿي، پر وڏو وزارت سيدن جي کاتي ۾ ايندي. توهان هن الزام کي ڪيئن ٿا ڏسو؟

امداد محمد شاهه: پهرين ڳالهه ته سنڌ ۾ بدقسمتي سان سيدن کي هڪ عاجوج ماجوج مخلوق تصور ڪري پيش ڪيو ٿو وڃي ۽ وڪامجڻ ۾ به سيد تمام تڪڙو آهي. جيئن پنجاب وارا اسان سنڌين کي ڪڏهن محمد خان کي، ڪڏهن ذوالفقار کي ته ڪڏهن بينظير ڀٽو کي، چونڊي استعمال ڪن ٿا، اهڙي طرح هنن کي اسان جا سيد صاحبان به استعمال ڪرڻ لاءِ، تمام سستا ڪتب اچن ٿا. ان ڪري اوهان جڏهن به ڪو پگهاردار مقرر ڪندؤ، ته ان ۾ اوهان جي اها ڪوشش هوندي، ته فرمانبردار به هجي، حاضري به سٺي پري، آئون سمجهان ٿو، ته هي حاضري سٺي پرين ٿا، تنهن جي ڪري کنيا وڃن ٿا. ان ڪري سيد هنن تي حاوي ناهن، پر هي حڪمران ڌر اڪثر سيدن تي حاوي رهي آهي. اهي غلام ٿي رهن، ٻيو ته اهو هڪڙو تاثر اقتدار جي بکين پيدا ڪيو آهي. هڪڙو اعتراف ڪرڻ کان آئون نه ڪيپائيندس، ته سيد جڏهن عربستان مان مارجي پئجي هتي پهتا هئا، ته هنن کي عزت پرين نگاهن سان مظلوم جي نگاهن سان هتي پناهه ڏني وئي ۽ هنن سرپرستي ڪئي. حد کان وڌيڪ سرپرستي جو نتيجو اهو نڪتو، ته هو مفلوج ٿي ويا ۽ سڄو پنهنجو گذر سفر ٻن ۽ مفتخوريءَ تي ڪيائون، جيڪو هڪڙو وڏو عيب هو، جيڪو هينئر به هنن ۾ موقعي پرستي جا ڪجهه جز رهيل آهن، جنهن ڪري هو آسانيءَ سان استعمال ٿين پيا. ان

لاءِ آئون ايترو چونڊس، ته سيد آسانيءَ سان استعمال ٿي رهيو آهي. منهنجي نظر ۾ اها سندن وڏي ۾ وڏي ڪمزوري به آهي ۽ حقارت ۽ هيٺ ڪرڻ جي هڪ منزل آهي، تنهن جي ڪري ڪريل ماڻهو هر قوم ۾ ملندو. حقيقت ۾ صحيح طرح سيد جي عظمت انهيءَ ۾ آهي، ته پنهنجن شرطن تي نظرين تي ۽ پنهنجن اصولن تي سياست ۾ پنهنجو مقام پيدا ڪري، پر هتي توهان ڏٺو ته، اهي اسان جا جيڪي ٽي چار سيد آيل آهن، جيئن ڪتو پڇ لٽڪائي ايندو آهي، ائين اقتدار، حڪومت ۽ صاحب اقتدار لاءِ هنن به اهو ڪردار ادا ڪيو آهي. هاڻي انهن کي عظمت يا وقار واري ڳالهه ڪير چونڊو، اهو ته اوهين پاڻ سوچيو ٿا.

مائيڪ: تازو پي پي جي موجوده حڪومت سنڌ جي ڪراچيءَ واري علائقي ۾ نئين ملير ضلعي جو اعلان ڪيو آهي، جنهن تي اير ڪيو اير سخت ناراضگي ڏيکاري آهي ۽ ملير ضلعي کي ختم ڪرڻ لاءِ پنهنجي سخت احتجاجي پيش قدمي پڻ شروع ڪري ڏني آهي، توهان انهيءَ نئين ضلعي ملير بابت ڪهڙي راءِ ڏيندا؟

امداد محمد شاه: ملير ضلعي جي پس منظر ۾ وڃڻ کان اڳ ۾، آئون هن ملڪ جي تاريخي پس منظر ۾ توهان کي ٻڌايان ٿو: جڏهن محمد علي بوگرا وزيراعظم هو، پاڪستان جو تخت گاهه ڪراچيءَ ۾ هوندو هو. گڏيل پاڪستان جي قومي اسيمبليءَ جا اجلاس موجود سنڌ اسيمبلي بلڊنگ، جيڪا انهيءَ وقت ۾ سنڌ اسيمبليءَ جي هئي، سا سنڌ گورنمينٽ کان ڦري انهيءَ ۾ ڪيا ويندا ويندا هئا ۽ نئين سنڌ اسيمبلي بلڊنگ بندر روڊ تي سعيد منزل جي ڀر ۾ ٺهرائي وئي، جنهن ۾ هيئر (اين جي وي) اسڪول ۽ ڪاليج ۽ ڊائريڪٽر اسڪول ايجوڪيشن جون آفيسون آهن، انهيءَ ۾ اجلاس ٿيندا هئا. محمد علي بوگرا جي ڏينهن ۾ ۱۹۵۶ع وارو پاڪستان جو آئين ٺهي رهيو هو، جنهن ۾ بنگالي ۽ اردو زبان کي قومي زبانون ڪري تسليم ڪيو ويو هو، جنهن ۾ اهو پڻ چيو ويو هو، ته ٻين صوبن جون اسيمبليون ٺهراءَ پاس ڪنديون، ته سندن زبانون به قومي زبانون ڪري تسليم ڪيون وڃن، ته اهڙي ترميم آئين ۾ ڪئي ويندي. انهيءَ وقت خاص ڪري ڪراچي ۾ رهندڙ اردو ڳالهائيندڙن بنگالي ٻولي جي

خلاف رد عمل جو اظهار ڪيو ۽ وڏو جلوس ڪڍي پاڪستان اسيمبلي بلڊنگ جو گهيرو ڪيو، جنهن تي وزيراعظم محمد علي بوگرا گئلري ۾ نڪري ماڻهن کي خطاب ڪيو ۽ سمجهاڻن جي ڪوشش ڪئي ته مختلف قوميتون رهندڙ آهن، انهن گڏجي پاڪستان ٺاهيو، تنهن جي ڪري هر خطي جي قومن کي پنهنجي ٻولي کي قومي ٻولي ڪري تسليم ڪرائڻ جو حق آهي، جيئن ته پاڪستان جي عوام جي اڪثريت بنگالي آهي ۽ انهن جي صوبائي اسيمبلي ۾ متفق طرح سان بنگالي زبان کي قومي ٻولي تسليم ڪرائڻ جو ٺهراءُ پاس ڪرايو آهي، انهيءَ ڪري بنگاليءَ کي اردو سان گڏ قومي زبان تسليم ڪيو اٿئون ۽ اوهان کي انهيءَ آئيني شق تي اعتراض ڪرڻ نه گهرجي، اردو زبان ڳالهائيندڙن هيٺان پترن ۽ موچڙن جو وزيراعظم تي وسڪارو ڪيو، پوليس ماڻهن تي لائي چارج ڪئي ۽ انهن کي منتشر ڪيو. ان وقت جي اخبارن اها خبر هلائي، ته ڇهه هزار جتيون قومي اسيمبليءَ جي گئلري تي، جيڪي وزيراعظم تي اڇلايون ويون، صبح جو پينگين ميڙي گڏ ڪري ٻاهر اڇلايون. مٿي ڄاڻايل واقعي کي پاڪستان جي اصل حاڪمن يعني فوج ۽ سول بيوروڪريسيءَ محسوس ڪندي، پهرئين موقعي ملڻ تي ايوب خان جي مارشل لا دور ۾ پاڪستان جو تخت گاهه ڪراچيءَ مان، منتقل ڪري راولپنڊيءَ جي فوجي ڇانوڻيءَ جي ڀرسان اسلام آباد ۾ رکيائون، ته جيئن چونڊيل اسيمبليءَ تي، دٻاءُ جيڪو ناجائز ۽ غير قانوني طور هڪ مخصوص ٽولي طرفان رکيو ويو، ان کان هميشه لاءِ آڃا ٿي ويا، جنهن جي نتيجي ۾ اردو ڳالهائڻ وارن جي قومي اسيمبلي تي داداگيري هميشه لاءِ ختم ٿي وئي. هن وقت موجوده دؤر ۾ جڏهن ون يونٽ ٽٽي صوبا بحال ٿيا ۽ صوبائي اسيمبليون ٻيهر ڪم ڪرڻ لڳيون، ته هن ملڪ جي اصل حڪمرانن ايم ڪيو ايم جو وجود عمل ۾ آندو، سنڌ ۾ رهندڙ ٻوليون ڳالهائيندڙ يعني سنڌي ۽ اردو ڳالهائيندڙن وچ ۾ ساڳي روايت جيڪا پهرين اردو ۽ بنگالي جي وچ ۾ اختلاف هئا، اهي وري سنڌي ۽ اردو وچ ۾ وڌايا ويا ۽ سنڌ اسيمبليءَ ۾ سنڌي ٻولي کي سنڌ صوبي جي سرڪاري ٻولي ڪري پاس ڪيو ويو، جنهن اسيمبليءَ جي خودمختياري ۾ دخل اندازي ڪري انهيءَ وقت ذوالفقار علي ڀٽي اردو کي به سنڌي قوم جي مٿان مڙهيائين

حالانڪه پاڪستان جي وحدتن قومي ٻولي به اردو هئي، رابطي جي زبان به اردو هئي، مگر مٿئين طبقي جي داداگيريءَ ۾ اچي، غير آئيني طرح سان سنڌ ۾ دفتر جي زبان ۾ اردو کي مڙهيو ويو، پاڪستان ۾ اردو جي اهميت ۽ رابطو نه پاڪستان ۾ آهي، پر اردو هينئر بين الاقوامي رابطي جي زبان طور استعمال ٿي رهي آهي. مٿي ڄاڻايل سنڌي ۽ اردو جي وچ ۾ نفاق، جيڪو اصل حاڪمن پيدا ڪيو، انهيءَ مان اهو به عملي طرح ثابت ٿيو، ته پاڪستان جو داداگير اردو ڳالهائيندڙ ٿولو ڪراچي ۾، جنهن مهل به چاهيندو ته سنڌين کي ڪراچيءَ مان لوڌي ڪڍي سگهي ٿو، مگر انهيءَ تجربي ۾ اهو ثابت ٿيو، ته سنڌي ڳالهائڻ وارن کان سواءِ پنجابي ۽ پشتو ڳالهائڻ وارن کي لساني هنگامن ۾ مجبور ڪيائون، ته ڪجهه عرصي لاءِ هو پنهنجي علائقن ڏي لڏي ويا. باوجود انهيءَ جي ته فوج ۾ پنجابي ۽ پشتو ڳالهائيندڙن جو مڪمل ڪنٽرول آهي، سنڌي ۽ اردو ڳالهائيندڙن جي اختلافن ۾ هينئر تڏاڻي اچي رهي آهي تن کي نئين سر وري مڃائڻ لاءِ سنڌين کي اهو باور ڪرايو ويو، ته ڪراچيءَ جا ٻيا ضلعا انهن ۾ توهان جو ڪوبه وجود ناهي ۽ انهيءَ ۾ سنڌي غير محفوظ آهن، تنهن ڪري ملير ضلعو ٺاهيو وڃي، جنهن ۾ ڪجهه ٻين ضلعن جي ڀيٽ ۾ سنڌين جو تعداد وڌيڪ ٿيندو مگر اصل راند اها آهي ته صوبائي آفيسون، جن تان سنڌي ڳالهائيندڙن جو ته قبضو اڳ ئي ختم آهي، مگر سنڌي ۽ اردو ڳالهائيندڙن جي ٺاهه واري صورت اصل حاڪمن کي ناپسند آهي، تنهن ڪري هينئر ئي سنڌي ۽ اردو ڳالهائيندڙن جي نفاق جو فائدو وٺندي، هو سنڌ جون صوبائي آفيسون منتقل ڪري ملير ڇاوڻي جي ويجهو رکڻ چاهين ٿا، ته جيئن ڪهڙي به وقت سنڌي ۽ مهاجر جيڪڏهن حڪمرانن جي خلاف گڏجي وڃن، تڏهن به اهي بي اثر هجن، ائين پهرين ملير ضلعو ٺاهي پوءِ سنڌ صوبائي حڪومت جون آفيسون ملير منتقل ڪري، صوبائي حڪومت جو ڪنٽرول پنهنجي هٿ ۾ رکڻ چاهين ٿا، ٻئي طرف سنڌي ۽ مهاجر نفاق واري صورتحال ۾ اير ڪيو اير وارا حاڪمن جي خلاف کلي طرح ٻاهر نڪري اچن ته هو ان موڊ ۾ آهن ته انهن کي سبق سيکاريو وڃي، پر جيئن ته مهاجر لڏو وڌيڪ هوشيار ۽ تجربڪار آهي، تنهن ڪري هو اڪيلو هئڻ جي ڪري کلي طرح ميدان تي نڪري اچڻ کان

لنوائی رهيو آهي، تنهن ڪري هن ضلعي ٺهڻ تي سنڌين کي خوش فهمي ٿيڻ نه گهرجي. چوٽ اهڙي خوش فهمي وڃي ان مثل رهندي، ته هڪڙي ماڻهوءَ جي گهر کي باهه لڳي، انهيءَ جو الهه تلهه سڙي ويو، ان جي هڪڙي ڀاتي انهيءَ ڳالهه جو اظهار ڪيو، ته چڱو ٿيو جو باهه لڳي، ڪوئا ته سڙي ويا، سو چڱو ٿيو جو ملير ضلعو ٺهيو، مهاجرن جو زور گهٽيو ۽ هميشه لاءِ جيڪو قبضو سنڌين کان ڪسجي مهاجرن وٽ ويو هو، سو هميشه لاءِ اڃا وري پنجابي ملازمت پيشي ۽ پشتو پٺاڻن ۽ دائمي طرح هميشه لاءِ اسلام آباد وانگر، اصل حاڪمن جي ماتحت مضبوط ٿيندو. سو آئون انهيءَ ملير ضلعي کي ائين ڏسان ٿو، پ پ دور ۾ رني ڪوٽ ضلعو ٺهڻ جو به مقصد ساڳيو ئي آهي. نئين آبادڪاري جيڪا اتي لاکڙا ڪول مائنس لاکڙا پاور هائوس جي نالن جي ماتحت ٿي رهي آهي، تنهن جي موجود صورتحال به گڏيل اردو، بلوچي ۽ سنڌ جي ڳالهائيندڙن جي پيٽ ۾ لاکڙا ۽ ڪاٺو ۾ آدمشماري پنجابن ۽ پٺاڻن جي وڌيڪ آهي. سنڌين ۽ مهاجرن کان ڪوٽڙي ۽ ڄامشورو جو قبضو هٿ مان ڇڏائجي ويندو. نيئن آدمشماريءَ ماتحت رهندو، تنهن ڪري انهن ضلعن جي، هيڊ ڪوارٽرن جي، شفتنگ ۾ اسان کي خوش فهميون نه هئڻ گهرجن.

ماتڪ: اڄڪلهه اخباري دنيا ۾ مرتضيٰ ۽ بينظير ڀٽو جا هڪ ٻئي خلاف سخت بيان اچي رهيا آهن، ڇا واقعي اهو نظرياتي تضاد آهي توهان هن ظاهري طرح سياسي ويڙهه کي ڪيئن ٿا ڏسو؟

امداد محمد شاهه: اوهان اخبارن ۾ پڙهيو هوندو، ته دنيا جي مختلف ملڪن ۾ مصر، هندوستان، پاڪستان ۽ جپان جي دفاعي اخراجاتن ۾ حڪمرانن تي وڏيون ڪميشنون حاصل ڪرڻ جون تهمتون لڳيون آهن. اوهان کي اها به خبر آهي، ته مسلمان بادشاهن ۾ شاهه فاروق مصر جو، رضا شاهه پهلوئي ايران جو، وزيراعظم تناکا جپان جو، ذوالفقار علي ڀٽو ۽ انور شميرو پاڪستان جو، انهن تي پنهنجي ملڪ جي دفاعي خريدارين ۾ ڪميشنون ۽ گهوڙين هٿن جا الزام مڙهيل آهن، ڪافي ٻاهرين ايجنسين پڻ تصديق ڪئي آهي. راون جو چوڻ آهي ته ذوالفقار علي ڀٽو پهرين صدر ۽ پوءِ سولين مارشل لا ايڊمنسٽريٽر هو ته انهيءَ وقت دفاعي خريدارين ۾ وڏيون

ڪميشنون حاصل ڪري، سوئيزرلينڊ جي بئنڪن ۾ جمع ڪرايائين، جنهن ۾ گڏيل اڪائونٽ پنهنجي گهر واريءَ ۽ ڌيءَ جي هلائڻ جو اختيار ڏنائين. ذوالفقار علي ڀٽي جي قاسمي چڙهڻ کانپوءِ ٻئي ڏيڄاڻيون پاڻ ۾ متفق نٿيون ٿين ۽ اهو ئي سبب سندن خانداني نااتفاقيءَ جو آهي، جيڪو هينئر جنگ جي صورت اختيار ڪري چڪو آهي. هاڻي باوجود جنگ جي صورت جي مرتضيٰ پتو جيل مان اهو چوي ٿو، ته آئون پي پي جو آهيان. منهنجي پيڻ کي مسلم ليگ وارن گهيرو ڪيو آهي. ان مان ظاهر ٿو ٿئي، ته نظرياتي ۽ سياسي اختلاف ته هنن جو آهي ڪونه، مگر اها ڳالهه ثابت ٿي ٿئي، ته ذاتي نوعيت جو ملڪيت ۽ اقتدار جي سياست تي جهيڙو آهي. مٿي مختلف حڪمرانن جن پنهنجن پنهنجن ملڪن سان بيوفائين ڪيون، انهن جي باري ۾ قدرت جا فيصلو به ڏاڍا نرالا ٿيا. شاهه فاروق ڪميشن جي ڪري بدنام ٿيو. سندس خلاف بغاوت ٿي. جلاوطني جي حالت ۾ اتليءَ جي هٽلن ۾ ڌڪا کائي فوت ٿيو. رضا شاهه جي خلاف اسيمبليءَ ۽ انهيءَ وقت جي وزيراعظم ڊاڪٽر مصدق بغاوت ڪئي، جنهن کي فوج جي ذريعي ڪچليو ويو. مگر سندس ڪارستانين اهڙو رنگ لاتو جو، باوجود انهن ڪميشن ۽ پئسن جي کيس پنهنجي وطن ۾ قبر جي جاءِ به نه ملي، پاڻ ته ويو، پر سندس فوجي جنرل تن کي به عوام قاسيون ڏنيون، جنهن لاءِ طنز به طور اهو مشهور ٿيو، ته امام خميني صبح جو رزائو نيرن تي ٻن جنرلن جو مغز پچرائي ناشتو ڪري ٿو، انهيءَ مان اندازو لڳائيندا، ته عوام جي نفرت حڪمرانن ۽ سندن حواري فوجين کي نيسٽ ۽ نابود ڪري ڇڏيو. وزيراعظم تناکا، چيان جي وزير اعظمي ڇڏي ڀڄي جند ڇڏائي ۽ عوام کيس ۽ سندس پارٽيءَ کي هميشه لاءِ رد ڪري ڇڏيو. ذوالفقار علي ڀٽي کي جيئن ته ملڪ جي اعليٰ عدالت قاسيءَ جي سزا ڏني، انهيءَ تي تبصرو ڪرڻ بي مقصد ۽ ملڪي قانون جي خلاف ٿيندو.

مائنڪ: توهان مٿي هڪ هنڌ ذڪر ڪري آيا آهيو ته هن ملڪ ۾ نه قانون جي بالادستي رهندي ۽ نه جمهوريت رهندي ته پوءِ سپريم ڪورٽ جي فيصلي کي ڪيئن ٿا مڃيو؟

امداد محمد شاهه: جيئن ته آئون قانون پڙهيل آهيان، آئين پڙهيل

آهيان، ملڪ جي شهريءَ جي حيثيت ۾ پنهنجو فرض ٿو سمجھان، سندن
حواري ايجنسيون ته قانون ۽ آئين جون وقت به وقت ڀڃڪڙيون ڪنديون
رهنديون آهن، پر آئون انهن جو احترام ڪريان ٿو.

مائيڪ؛ /جوڪي پيپلز پارٽيءَ جي حڪومت ڪيڏانهن پئي وڃي؟

امداد محمد شاهه؛ آئون پيپلز پارٽيءَ کي جنهن ڏينهن کان ڄاڻي
آهي، ان کان واقف آهيان. پهرين ڏينهن کان وٺي مرحوم ذوالفقار علي ڀٽو،
اقتدار جي لالچ ۾ هر دلالي ڪرڻ لاءِ تيار هو، پر اقتدار ملي. سو هي به ان
جي ڏنل نقش قدم تي هلي رهيا آهن. اسان جي محترم صاحب اهو به اعلان
ڪيو هو، ته آئون پني عاقل واري فوجي چانوٿيءَ کي يونيورسٽي ڪنڊيس،
پوءِ جڏهن کيس ۱۹۸۸ع ۾ اقتدار مليو، ته اها پني عاقل واري چانوٿيءَ جي
جاء تي يونيورسٽيءَ ته ڪانه ٺهرايائين، پر ان چانوٿيءَ جو افتتاح ڪيائين ۽
چيائين ته ٻيون به فوجي چانوٿيون، سنڌ جي هر ضلعي ۾ ٺهرائيندس. اهڙي
طرح اسڪيمن ته پراڻيون هيون، پر نواز شريف ته انهن تي عمل ڪونه
ڪيو، پر هينئر بينظير جي حڪومت سڪرنڊ، دادو، ڪشمور ۽ ٻين هنڌن
تي ٺهندڙ فوجي چانوٿين لاءِ پئسا منظور ڪيا آهن. محمد خان ۽ ضياءُ الحق،
ڪالاباغ ڊيم لاءِ پئسا ڪونه رکيا، پر ۱۹۸۸ع ۾ بينظير آئي، ته ان
ڪالاباغ ڊيم جي ٺهرائڻ لاءِ بجيٽ مان خاص طور پئسا رکيا، تنهن جي
ڪري هي هاڻي جا ڏند کائڻ جا هڪڙا ۽ ڏيکارڻ لاءِ بيا. روز اول کان اڄ
ڏينهن تائين پيپلز پارٽيءَ جو قبلو ساڳيو آهي، ته اقتدار هجي، پوءِ جيڪو
ڪم به چون، ان حڪم جو فرمانبردار ٿي رهجي.

انٽرويو وٺندڙ، مائيڪ ملاح
هفتيوار ”آرسي“ مارچ ۱۹۹۳ع
۾ ڏنل انٽرويو



بيٺل شهنشاه حسين، سيد امداد محمد شاه، رشيد حيدر ۽ ويٺل
سيد جلال محمود شاه ۽ سائين جي. ايمر سيد، شيرٽن هوٽل
ڪراچي؛ 1986ع

■ قومي تحريڪ لاءِ دروازا بند نہ ڪبا-

س س: سنڌي ماڻهن جي قومي هلچل ڏانهن بي ڌيانيءَ تي سائين جي اير سيد ڪهڙو رايو رکندو هو، اوهان سندس پٽ جي حيثيت ۾ کيس ان حقيقت کان واقف رکڻ جي ڪيتري ڪوشش ڪئي.

امداد محمد شاهه: سنڌي ماڻهن جي قومي هلچل ڏانهن گهٽ توجهه ڏيڻ بابت سندس رويي متعلق آءٌ پنهنجي بابا (سائين جي اير سيد) کي ٻڌائيندو هوس، ته سنڌ جا ماڻهو اوهان جي قومي فڪر واري هلچل ڏانهن گهٽ توجهه ڏين ٿا، جنهن تي سائين جي اير سيد چوندو هو ته نظريي ۽ پروگرام کي سمجهڻ وارن ماڻهن جو انگ تمام ٿورو هوندو آهي، انهن ٿورن ماڻهن مان جيڪي به عملي ڪم ڪندا آهن، تن کي ڏسي ٻيا به انهيءَ سفر ۾ شامل ٿي اڳتي وڌندا آهن، ان جو دليل ڏيندي سائين جي اير سيد چوندو هو ته، ”حضرت عيسيٰ نبي هوندي به پنهنجي نظريي/ پروگرام جي پرچار ڪيائين، پر سڄي عمر ۾ ۱۲-۱۴ جڻا پنهنجي پيروڪار پيدا ڪيا. ان وقت جي حڪومت حضرت عيسيٰ جي نظريي ۽ پروگرام جدوجهد کان ڊڄي ان وقت جي انقلابي حضرت عيسيٰ کي هڪ حڪم وسيلي صليب تي چاڙهي

سندس انت آندو ۽ حضرت عيسيٰ جو لاش ڪڍڻ لاءِ ۱۴ ڀيرو ڪارن مان به صرف هڪ چٽو پنهنجي رهبر جو لاش ڪڍڻ پهتو. ”ان جي پيٽ ۾ سائين جي اير سيد پاڻ بابت چوندو هو، ته منهنجي ڏنل قومي فڪر جي پرچار ڪرڻ وارن ڪارڪنن، همدردن جو تعداد گهڻو آهي، جيڪي پنهنجي قومي آزاديءَ لاءِ جدوجهد ڪري رهيا آهن، تن کان آءٌ پراميد آهيان.

س س؛ سائين جي اير سيد جو شاگردن متعلق رايو ڪهڙو هوندو

هو؟

امداد محمد شاه؛ سائين جي اير سيد شاگردن جي جدوجهد کان هميشه مطمئن رهيو، پاڪستان ٺهڻ کانپوءِ ۱۹۴۸ع جي زماني ۾ سائين جي اير سيد شاگردن جي پرچار، عمل ۽ جدوجهد کي اهميت ڏيندو هو. مون کي ياد آهي ته پاڪستان جي اوائلي دور ۾ خانبهادر ڪهڙو کي جناح صاحب ۽ لياقت عليءَ خان ٻنهي زور رکيو ته ڪراچي شهر کي مرڪز حوالي ڪيو وڃي، جنهن تي خانبهادر ڪهڙي، سائين جي اير سيد جي مشهوري تي سنڌ مسلم ليگ پارٽي گڏجاڻي ٺهراءَ مطابق، جڏهن ڪراچي شهر وفاق کي، ڏيڻ کان انڪار ڪيو، ته ان تي وفاقي حڪومت خانبهادر ڪهڙي کي هڪدم ڊسمس ڪري پير الاهي بخش کي وزيراعليٰ ڪيو، ته ان وقت ڪراچيءَ ۾ پڙهندڙ سنڌي شاگرد ٺي هئا، جن حڪومت جي ان فيصلي خلاف جلوس ڪڍيا. گورنر، جنرل، جناح صاحب، جي بنگلي سامهون مظاهرو ڪيو ۽ ڪراچي شهر مرڪز حوالي ڪرڻ واري عمل جي سختيءَ سان مخالفت ڪئي، جنهن دوران ڪنهن به مسلم ليگي اسيمبلي ميمبر کي اها جرئت نه ٿي جو سندن فيصلي جي خلاف ورزي ڪندڙ شاگردن لاءِ ڪا ڳالهه ڪن. ان وقت ان جدوجهد ۾ جيڪي شاگرد شريڪ هئا، تن ۾ محمد شفيع جوڻيجو رٿابرد چيف انجنيئر ضلعي دادو، عبدالستار شيخ ميرپورخاص، (هينئر آمريڪا ۾ رهائش پذير آهي) قاضي غلام هادي (قاضي فيض محمد جو ننڍو ڀاءُ) ۽ ڪجهه ٻيا جيڪي ان وقت جدوجهد ۾ پيش پيش هئا.

س س؛ سيد پاڪستان جي قيام ۾ سڀ کان وڌيڪ رول ادا ڪيو.

انهيءَ دوران سائينءَ جو تعلق قائداعظم محمد علي جناح سان به رهيو، پاڪستان جي قيام ۾ قائداعظم محمد علي جناح جو ڪهڙو ڪردار هو.

سائين ان متعلق اوهان کي باخبر رکڻ لاءِ ڪيترو واقف ڪيو؟

امداد محمد شاهه: جناح صاحب جي باري ۾ سائين جو چوڻ هو ته هو بنيادي طور ايماندار ماڻهو هو، مغرور طبيعت، نڪتہ چيني نه سهڻ، سٺي وڪيل جي حيثيت ۾ وٽس پيش ٿيندڙ ڪيس جي سٺي نموني ڪيس جي تشريح ڪندو هو، مغرور طبيعت جي باوجود جناح صاحب وقت تي ڪافي حد تائين هيٺ لهي دوستن جي راءِ جو احترام ڪندو هو. سائين جي اير سيد جو احترام ڪندو هو. سائين جي اير سيد اسان کي ٻڌائيندو هو ته جناح صاحب جي ايمانداري جو اندازو هن واقعي مان سمجهو، ته ڪراچيءَ ۾ مسلم ليگ جي سياسي جلسي جي هلندڙ ڪارروائيءَ دوران اڏان اچي وئي جلسي جي ڪارروائي ۱۰ منٽن لاءِ وقفي طور روڪي وئي. مسلمان ڪارڪنن نماز لاءِ تياري پئي ڪئي، ته ڪنهن دوست اچي چيو ته، سيد تون قائداعظم جناح سان ويجهو آهين، تون ڪيس چئو ته هن وقت نماز پڙهي ته ڪارڪنن تي سٺو اثر پوندو، انهيءَ وقت جناح صاحب پنهنجو چروٽ (سگار) پي رهيو هو ته، ماڻهن جي اسرار تي (سائين جي اير سيد ٻڌايو هو) سائينءَ ڪيس مشورو ڏنو ته نماز پڙهجي، ڪارڪنن تي سٺو اثر پوندو، ان جي جواب ۾ جناح صاحب، سائين جي اير سيد کي موٽ ۾ چيو ”سيد، آءٌ سياسي ليڊر آهيان، نه ڪي مذهبي ليڊر، اوهان پاڻ ڪارڪن سان نماز پڙهو، مان پنهنجو چروٽ پيئندس.“ انهيءَ تي بابا ٻڌايو ته جناح صاحب جي ٺهه ٻه سڌي ڳالهه ڪرڻ تي ڪراچيءَ ۾ جمعيت الهند وارن ۽ ٻين چيو ته جناح مسلمان ئي نه آهي، جنهن بعد جناح صاحب کي راضي ڪري سنڌ مدرسي ۾ جمعي نماز پڙهڻ لاءِ وٺي وياسين، جتي صرف فرض پڙهي روانو ٿي ويو، انهيءَ مان سندس ايمانداري ۽ راءِ جو احترام ڪرڻ ثابت ٿي ويو. مغرور طبيعت بابت بابا ٻڌائيندو هو، ته پارٽي گڏجاڻيءَ دوران ڪوبه ساٿي سندس پيش ٿيل رٿ جي ڪو مخالفت ڪندو هو، يا تجويز ترميم پيش ڪندو هو، ته جناح صاحب تجويز ڏيندڙ کي چڙپ ڏئي ڪيندو هو، جيڪا نوبت سندس ذاتي زندگيءَ ۾ به آخر تائين رهي.

هڪ ڀيري جناح صاحب مسلم ليگ جي گڏجاڻيءَ ۾، هڪ رٿ پيش ڪئي، جنهن تي مسلم ليگ جي سينيئر ميمبرن مولوي اي. ڪي فضل

حق، خواجا ناظم الدين، نواب اسماعيل خان ميرئي، راجا صاحب محمود آباد، ايمر اين اصفهاني، خانبهادر كهڙو ۽ سائين جي ايمر سيد جيڪي ناراض هئا، بابا (سائين جي ايمر سيد) کي مٿين ميمبرن چيو ته جناح صاحب کي توهان ويجهو آهيو، جناح صاحب هونءَ به طبيعت جو تيز ۽ ڏنگو آهي، اسان سندس مخالفت ڪنداسين ته هو ناراض به ٿيندو ۽ اسان جي بي عزتي به ڪندو. تون (جي ايمر سيد) منجهس وڌيڪ حجت به رکين ٿو، تنهن لاءِ مخالفت تون ڪر اسان تائيد ڪنداسين، جنهن تي سائين رت ۾ ترميم جي تجويز پيش ڪئي، ته جناح صاحب ڪاوڙ ۾ ڳاڙهو ٿي ويو ۽ کيس چيائين ته ”ڏسان ته تنهنجي تائيد ڪير ٿو ڪري.“ ان تي نواب اسماعيل خان ميرئيءَ، خانبهادر كهڙي اتي بابا جي تائيد ڪئي ته جناح صاحب جو رنگ ڏونهائجي ويو. اتي ئي راجا صاحب محمود آباد اتي تجويز ۽ ترميم تي ڳالهائڻ جي اجازت گهري. راجا صاحب محمود آباد جناح صاحب جي ويجهي دوست جو پٽ هو ۽ جناح کي چاچو سڏيندو هو، تنهن ڪري جناح سندس پيءُ جي دوست هئڻ وارو حق استعمال ڪندي، راجا صاحب محمود آباد کي چڙب ڏيندي چيو ته توکي ڳالهائڻ ڪونه ڏيندس، اجازت نه ملڻ تي نوجوان راجا صاحب محمود آباد چڙ ۾ اٿي چيو ته: سائين اوهان جو اهو رويو آهي ته پارٽيءَ ۾ ڪنهن کي ڳالهائڻ نه ڏنو وڃي ته آءُ احتجاجاً واک آئو ڪري وڃان ٿو، جنهن بعد ميٽنگ ۾ بدمزگي پيدا ٿي وئي، انهيءَ صورتحال کي ڏسندي، جناح صاحب ميٽنگ ختم ڪندي چيو ته وڌيڪ غور سڀاڻي ڪنداسين. مگر شام جو ميٽنگ جي حوالي سان اخبارن کي خبر ڏنائين، ته ميٽنگ ۾ اڪثريت سان ترميم واري فيصلو کي قبول ڪيو ويو، جنهن مان جناح صاحب جي برداشت کي پرکي سگهجي ٿو.

س س، سائين جي ايمر سيد پاڪستان جي قيام ۾ پنهنجي سائين سميت پريور ڪوشش ڪئي، پر قيام پاڪستان کان پوءِ سائين جا ڪن ڳالهين تان قائد جناح سان اختلاف ٿي پيا، جنهن سبب هڪٻئي کان پري ٿي ويا انهن اختلافن جو پس منظر ڪهڙو هو؟

امداد محمد شاه: سائين جي ايمر سيد جناح صاحب کي تمام ويجهو هو، هونءَ به جناح صاحب نوجوانن تي مهربان هو، مسلم ليگ جا

سيئي ميمبر جناح صاحب سان ڳالهائڻ کان لنوائيندا هئا ۽ هر مسئلي تي سائينءَ کي آڏو ڪندا هئا. نتيجو اهو نڪتو جو جناح صاحب کي لياقت علي خان دماغ ۾ اها ڳالهه وڌي ته تنهنجي مخالفت ۾ جي اير سيد وڌيڪ سرگرميءَ سان ڪم ڪري رهيو آهي. اتان ذاتي رنجش نظرياتي اختلافن جو سبب بڻي. سائين جي اير سيد خلافت ڪانفرنس، ڇاڪسار ۽ آل انڊيا يا ڪانگريس ۾ رهي چڪو هو، ڊاڪٽر اينبيٽ سينٽ جي سربراهيءَ ۾ هوم ليگ جماعت جو ميمبر ۽ ٿياسافيڪل سوسائٽيءَ جو ميمبر رهي چڪو هو، ان لاءِ سندس سوچ، فڪر عمل جمهوري قدرن ۽ فيصلن تي ٻڌل هو. جناح صاحب جيئن ته مغرور ۽ هٽيلو ماڻهو هو، تنهن ڪري پنهنجي سوچ ۽ گفتگو ۾ پاڻ تائين محدود رکندو هو، جنهن جو ثبوت ان ڳالهه مان ملي ٿو ته هڪ دفعي جناح صاحب ۽ مهاتما گانڌيءَ جي وچ ۾ هندستان جي مستقبل متعلق سياسي فيصلن تي گفتگو ۽ غور ويچار ٿيو. موڪلائڻ وقت مهاتما گانڌي کيس چيو پاڻ جيڪي ڳالهيون طئي ڪيون آهن، آءُ اهي ڳالهيون آل انڊيا ڪانگريس ۾ پيش ڪندس، اميد اٿم ته ڪارنگريس فيصلن کي اهميت ڏيندي ۽ تون به مسلم ليگ جي ميٽنگ ڪوٺائي، انهن فيصلن جي تائيد حاصل ڪر. موٽ ۾ جناح کيس چيو ته مسلم ليگ ڇا ٿيندي آهي؟ مسلم ليگ معنيٰ آءُ ۽ منهنجو ٽائيپ رائٽر، ان ڪري مون کي مسلم ليگ جي گڏجاڻيءَ ڪرڻ جي ضرورت ڪانهي. بابا ٻڌايو هو ته، جناح صاحب پنهنجا فيصلا هميسه مسلم ليگ جي ميمبرن تي مڙهندو هو ۽ سائين جي اير سيد انهن فيصلن سبب ساڻس اختلاف ڪندو هو، جيڪي وڏي وڻ ٿيا ۽ سنڌ ۾ ۱۹۴۶ع ڌاري مسلم ليگ جي ٽڪيٽ جي ورهاست تان به اختلاف وڌيڪ شديد ٿيا. بعد جي صورتحال اها بيٺي جو ان وقت سنڌ مسلم ليگ جي جنرل سيڪريٽري غلام حيدر شاهه (اڳوڻي وزيراعليٰ سيد مظفر حسين شاهه جو والد) کي ٽڪيٽ نه ڏني وئي ۽ خان بهادر غلام محمد خان وسان جيڪو وڏو زميندار هو، ان کي ٽڪيٽ ڏني وئي، جنهن تي ليگ جي ورڪر لڏي کي نظرانداز ٿيڻ جو ڏک ٿيو، انهيءَ عمل تي مرڪز جي فيصلي سان بغاوت ڪندي، ۱۹۴۶ع واري اليڪشن ۾ مسلم ليگ مرڪز هڪڙن کي ۽ سنڌ مسلم ليگ، سائين جي اير سيد گروپ الڳ ٽڪيٽون ورهايون. اتفاقن

اليڪشن ۾ ٻنهي گروپن جا هڪ جيترا اميدوار چونڊجي آيا. ان صورتحال ۾ ڪابه ڌر حڪومت ناهن جي پوزيشن ۾ نه هئي. جناح صاحب سرفرانسز مودي (ان وقت سنڌ جو گورنر جنرل) سان ساز باز ڪري ٿيل اليڪشن جي نتيجن کي رد ڪري ٻن مهينن بعد وري اليڪشن ڪرائي، جنهن ۾ سرڪاري هٿ چراند، پوليس تشدد، مداخلت ۽ بدعنوانيون ڪيون ويون. سنڌ مسلم ليگ جي ٽڪيٽ يافتا کي زوريءَ شڪست ڏياري وئي، جنهن جو فيصلو اليڪشن ٽربيونل، سائين جي ايمر سيد جي درخواست تي انصاف ڀريو فيصلو ڏيندي، ڏاندلين ٽين جا انڪشاف ڪيا ۽ فيصلي تحت سنڌ جي اڳوڻي وزيراعليٰ پير الاهي بخش، قاضي محمد اڪبر، گل محمد شاهه (سيوهڻ) کي سندن ميمبريءَ تان ستن سالن تائين نااهل قرار ڏئي ڇڏيو.

س س؛ سائين جي ايمر سيد ڪهڙن سببن ڪري سنڌوديش جو نعرو هنيو ۽ ان جي ڪاميابيءَ لاءِ سندن سنڌي ماڻهن ڏانهن ڪهڙي رويي جي اميد هئي، ان بابت سائين جي ايمر سيد پاران ٻڌايل حقيقتن کان واقف ڪيو؟ امداد محمد شاهه؛ سائين جي ايمر سيد اڪثر ٻڌائيندو هو ته، امداد ۶۰ سال جي عمر ۽ تجربي ۾ آءُ اهو پرڪي ۽ پروڙي ورتو ته هاڻوڪي پاڪستان ۾ سنڌي ماڻهن جي حيثيت هڪ غلام کان وڌيڪ نه آهي. ان ڪري سنڌ خطو جنهن کي پنهنجي ثقافت، ٻولي، اقتصادي قوت، معدنيات جي ملڪيت، رستا، زرعي زرخيز زمين ۽ ٻيون ضرورتون ميسر آهن ته پوءِ ان کي وڌيڪ غلام ڪيئن ٿو رکي سگهجي. جڏهن ته اردن جهڙو ملڪ جيڪو ڪوٽڙيءَ جيترو مس آهي، اهو آزاد ٿي اقوام متحده جو ميمبر ٿي سگهي ٿو، ته پوءِ سنڌ خودمختيار ڇو ڪونه ٿي سگهي. رهي ڳالهه سنڌي ماڻهن جي رويي جي، ته انهن کي حالتون سجاڳ ڪنديون، جڏهن کين احساس ٿيندو ته سندن ڪمائڻ ۽ سندن ڌرتيءَ جي سموري ملڪيت قابض ماڻهو ڪيئن ٿا وڃن، ته کين معاشي مسئلو مجبور ڪندو ۽ پنهنجي ڌرتيءَ جي خودمختياريءَ لاءِ عملي جدوجهد ڪندا. هونءَ به بابا (سائين جي ايمر سيد) پنهنجي سنڌي قوم کي هڪ عاشق وانگر محبت ڪندو هو.

س س؛ سائين جي ايمر سيد جي زندگيءَ جا مختلف رخ آهن، پر سائين هڪ ٻيءَ جي حيثيت ۾ اوهان اولاد لاءِ ڪيئن هو، ان ۾ اوهان کيس

اليڪشن ۾ ٻنهي گروپن جا هڪ جيترا اميدوار چونڊجي آيا. ان صورتحال ۾ ڪابه ڌر حڪومت ٺاهڻ جي پوزيشن ۾ نه هئي. جناح صاحب سرفرانسز موڊي (ان وقت سنڌ جو گورنر جنرل) سان ساز باز ڪري ٿيل اليڪشن جي نتيجن کي رد ڪري ٻن مهينن بعد وري اليڪشن ڪرائي، جنهن ۾ سرڪاري هٿ چراند، پوليس تشدد، مداخلت ۽ بدعنوانيون ڪيون ويون. سنڌ مسلم ليگ جي ٽڪيٽ يافتا کي زوريءَ شڪست ڏياري وئي، جنهن جو فيصلو اليڪشن ٽربيونل، سائين جي ايمر سيد جي درخواست تي انصاف ڀريو فيصلو ڏيندي، ڏاندلين ٿيڻ جا انڪشاف ڪيا ۽ فيصلي تحت سنڌ جي اڳوڻي وزيراعليٰ پير الاهي بخش، قاضي محمد اڪبر، گل محمد شاهه (سيوهڻ) کي سندن ميمبريءَ تان ستن سالن تائين نااهل قرار ڏئي ڇڏيو.

س س؛ سائين جي ايمر سيد ڪهڙن سببن ڪري سنڌوديش جو نعرو هنيو ۽ ان جي ڪاميابيءَ لاءِ سندن سنڌي ماڻهن ڏانهن ڪهڙي رويي جي اميد هئي، ان بابت سائين جي ايمر سيد پاران ٻڌايل حقيقتن کان واقف ڪيو؟ امداد محمد شاهه: سائين جي ايمر سيد اڪثر ٻڌائيندو هو ته، امداد ۶۰ سال جي عمر ۽ تجربي ۾ آءُ اهو پرڪي ۽ پروڙي ورتو ته هاڻوڪي پاڪستان ۾ سنڌي ماڻهن جي حيثيت هڪ غلام کان وڌيڪ نه آهي. ان ڪري سنڌ خطو جنهن کي پنهنجي ثقافت، ٻولي، اقتصادي قوت، معدنيات جي ملڪيت، رستا، زرعي زرخير زمين ۽ ٻيون ضرورتون ميسر آهن ته پوءِ ان کي وڌيڪ غلام ڪيئن ٿو رکي سگهجي. جڏهن ته اردن جهڙو ملڪ جيڪو ڪوٽڙيءَ جيترو مس آهي، اهو آزاد ٿي اقوام متحده جو ميمبر ٿي سگهي ٿو، ته پوءِ سنڌ خودمختيار ڇو ڪونه ٿي ٿي سگهي. رهي ڳالهه سنڌي ماڻهن جي رويي جي، ته انهن کي حالتون سجاڳ ڪنديون، جڏهن کين احساس ٿيندو ته سندن ڪمائڻ ۽ سندن ڌرتيءَ جي سموري ملڪيت قابض ماڻهو کنيو ٿا وڃن، ته کين معاشي مسئلو مجبور ڪندو ۽ پنهنجي ڌرتيءَ جي خودمختياريءَ لاءِ عملي جدوجهد ڪندا. هونءَ به بابا (سائين جي ايمر سيد) پنهنجي سنڌي قوم کي هڪ عاشق وانگر محبت ڪندو هو.

س س؛ سائين جي ايمر سيد جي زندگيءَ جا مختلف رخ آهن، پر سائين هڪ ٻيءَ جي حيثيت ۾ اوهان اولاد لاءِ ڪيئن هو، ان ۾ اوهان کيس

سيد امداد محمد شاهه: بابا (سائين جي اير سيد) هڪ ٻيءَ جي حيثيت ۾ اسان اولاد لاءِ تمام شفيق، ڪڏهن به اسان کي دڙڪو نه ڏنائين ۽ مون کي ته اهو به ياد ڪونهي، ته ڪو بابا ڪڏهن مون کي چمات هنئي هجي. آزاديءَ ۾ ايمان رکندڙ هو، تنهن ڪري هر فرد سمان گڏ اولاد کي فرد جي آزادي ۽ سوچ جو حق ڏيندڙ هو. آءٌ شعوري عرصو ساڻس گڏ رهيس، پر ڪڏهن به مون کي سياسي حڪم نه ڏنائين، ڪو تون قومي ڌاري ۾ شامل ٿي، جڏهن ته دوستن جو اسرار هو ته محاذ ۾ شامل ٿيان. بابي کان هڪ دفعي سوال ڪير ته توهان جي پراڻي رفيق ڪار قاضي فيض محمد سان گڏجي وڪالت ٿو ڪيان، ان ڪري مشورو ڏيو ته ڪهڙي سياسي پارٽيءَ ۾ ويان، چوڻ قاضي فيض محمد چوي ٿو ته شيخ مجيب الرحمان جي صوبائي خومختياريءَ واري پروگرام تي سياست ڪر، جنهن تي بابا چيو ته پڙهيل لکيل آهين، پنهنجي سوچ سمجهه مطابق فيصلو ڪر، پر هڪڙي ڳالهه ياد رک ته شيخ مجيب الرحمان جو پروگرام ڏاڍو ڏکيو ۽ اڙانگو آهي ۽ قومي حق وڏي تڪليف ۽ قربانيءَ سان حاصل ٿيندا آهن. اهڙي جدوجهد ۾ شامل ٿيڻ کان اڳ واپسيءَ جا سڀ دروازا بند ڪري ڇڏ. هڪ ٻيو واقعو ياد ٿو اچي جڏهن ڇهين درجي ۾ پڙهندو هئس بابا سائين ڪراچيءَ آيو واپس ڳوٺ اچڻ وقت، مون کي ماهوار خرچ کان سواءِ سئو رپيا وڌيڪ خرچيءَ لاءِ ڏنو، جنهن تي مون کين چيو بابا سئو ۱۰۰ نه پر پنج سئو ۵۰۰ گهرجن، جنهن تي پاڻ چيائون ته هينئر آءٌ ڳوٺ ويان پيو، بئنڪون بند ٿي ويون آهن، پئسا جيڪي بچت ۾ هئا، تن مان به ريلوي ٽڪيٽون خريد ڪيون اٿم، ان لاءِ ڳوٺ وڃي، سياڻي توکي پئسا موڪليندس يا وري چيڪ ڏيان ۽ صبح جو بئنڪ مان پئسا ڪڍرائجان، پر پارائي عقل مطابق مان ڪنهن به ڳالهه تي راضي ڪونه ٿيس، نيٺ بابا مجبور ٿي، پنهنجي ملازم وسيلي پنج سئو جو چيڪ هڪ دوست ڏانهن ڏياري موڪليو ۽ پنج سئو گهرائي ورتا ۽ مون کي سڏ ڪري ٻانهن مان جهلي، نصيحت ڪئي ته جهڙي پریشاني مون کي ڏني اٿئي، اهڙي پریشاني توکي تنهنجي اولاد کان ملي، ته ڪاوڙ نه ڪجان ۽ مون واري ڳالهه ياد رکجان.

س س؛ سنڌ جو خودمختياريءَ بابت سائين جي اير سيد پنهنجي قومي فڪر ذريعي قومي هلچل جي سرواڻي ڪئي پر هينئر سائين جي اير سيد اسان وٽ نه هئڻ ڪري قومي هلچل جي قيادت سنڀالڻ جو مسئلو سنڌي ماڻهن سامهون آهي، جنهن لاءِ ماڻهن جون نظرون سائينءَ جي اولاد ڏانهن آهن، انهيءَ سلسلي ۾ اوهان ڪهڙو عملي مظاهرو ڪندؤ؟

امداد محمد شاه؛ خانداني سياسي ورهاست جو سائين جي اير سيد هميشه مخالف رهيو. سائين پيرائي گادي حيدر شاه سنائي جو سجاده نشين هئڻ جي باوجود، ڪنهن کي به اهو نه ٻڌايو ته آءٌ حيدر شاه سنائي جو سجاده نشين آهيان. پاڻ حيدر شاه سنائي جي عقيدت مند ۽ مريدن کان ڪڏهن به ڪو غلط ڪم نه ورتائون، پر سائين جي اير سيد جي ان عمل جي آءٌ نفى نٿو ڪري سگهان. هڪ فرد جي حيثيت ۾ قومي تحريڪ ۾ هر وقت حاضر آهيون. سائين جي اير سيد جي موڪلائڻ/وفات ڪرڻ بعد سندس نظريي جي آءٌ نفى نٿو ڪري سگهان. قومي هلچل جي اڳواڻي ڪرڻ لاءِ سائين جا ڪيترائي ڪارڪن آهن، جيڪي قومي هلچل ۾ رهيا آهن. آءٌ ته ميمبر به نه آهيان، جڏهن ميمبر جي حيثيت نه آهي ته پوءِ آءٌ اڳواڻي سنڀالڻ جي حق ۾ نه آهيان، باقي سائينءَ جي قومي فڪر جي پرچار ڪندڙ ڪارڪنن مان قومي هلچل جي ڪنهن به اڳواڻي سنڀالي ته اهو بهتر ٿيندو. سن جا دروازا هميشه جيان هاڻي به کليل رهندا، ان سلسلي ۾ اسان کي جيترو سهڪار ٿيندو اهو ساڻ ڏينداسين.

سائين جي اير سيد جي اولاد ۽ هڪ سنڌيءَ جي ناتي سان سنڌوديش جي نظريي جو حامي هئس ۽ آهيان، ڇاڪاڻ جو هن خطي جي وڏي بدنصيب جو ڪارڻ به قومي نظريو رهيو آهي، جنهن مطابق هن خطي جي ورهاست مذهب جي بنياد تي ٿي، واضح رهي ته دنيا ۾ به ملڪ اهڙا آهن، جيڪي مذهب جي بنياد تي تقسيم ٿيا، هڪ اسرائيل، ٻيو هندستان، پاڪستان. سائين جي اير سيد جي چواڻي ياد رکڻ گهرجي ته قومي رشتا مذهب کان مٿاهن ڪونه ٿيندا آهن، جيئن اڄوڪو سنڌي هندو سياڻي سنڌي مسلمان ٿي پئي، اڄوڪو سنڌي مسلمان سياڻي عيسائي ٿي پئي ته ڇا آهي مذهب جي تبديلي ڪرڻ سان زبانون به تبديل ڪري ويندا. يقينن ائين هرگز

ڪونه ٿيندو، سبب صاف ظاهر آهي ته قوميت وڌيڪ اهميت رکي ٿي. ٻي ڳالهه ته هڪڙا نقصان ٿورڙي عرصي لاءِ ٿيندا آهن، جنهن کي اسين گناهه صغيره چئي سگهون ٿا. ڪي غلطيون ڪي خطائون جيڪي انسانن کان ٿين ٿيون، سي گناهه ڪبيره به شامل ٿين ٿيون. سائين جي اير سيد هميشه انهن مٿين ڳالهين تي پنهنجي غلطي تسليم ڪندي چوندو هو، ته واقعي به قومي نظريي جي پرچار ۾ مون جيڪو ڪردار ادا ڪيو اهو غلط هو، جنهن جي سزا مان ڪاٽي رهيو آهيان، جيڪڏهن منهنجي هٿان ڪو خون ٿئي ها ته ان ڏوهه ۾ به مان سزا ۲۰ سال ڪاٽيان ها، پر مان (جي اير سيد) ان مٿئين ڏوهه ۾ خون جي ڪيس ۾ ۲۰ سال کان به مٿي سزا ڪاٽي چڪو آهيان. هاڻي ان سزا جو خاتمو ٿيڻ گهرجي، پر ان جي جواب ۾ مان (امداد شاهه) ڪيس کلي چوندو هئس، ته سائين اوهان جيڪا غلطي ڪئي اها گناهه ڪبيره به شامل ٿئي ٿي، ان ڪري ان جو اثر قوم ۽ نسل تي پوندو.

س س، غلام قومن جا فرد پنهنجا اجتماعي حق حاصل ڪرڻ لاءِ ڪهڙي نموني جدوجهد تيز ڪن سنڌي قوم ان حوالي سان ڪٿي بيٺي آهي؟

امداد محمد شاهه: سنڌي قومي طرح سان غلام آهن. اسان تي ڌاريون قوتون قبضو ڪيون ويئيون آهن، مون کي اڪثر ماڻهو چوندا آهن ته اسيمبليءَ اندر تون اڪيلو ماڻهو هئين، جو قومي حقن تي ڳالهائيندو هئين، تن کي آءُ چوندو آهيان ته حق آزاد قومن جا ٿيندا آهن. غلام قوم جا حق ٿيندا ئي نه آهن، ڇاڪاڻ جو غلام قوم جي حقن کي غضب ڪيو ويندو آهي. يا وري ٻي واٽ اها آهي ته سنڌي قوم سائين جي اير سيد جي ڏنل فڪر تي عمل ڪري جدوجهد جي تيز ڪري ته قومي حق حاصل ڪرڻ لاءِ عملي مظاهرو ڪن، ته ان ڏس ۾ ڪامياب ٿي سگهي ٿي، جنهن لاءِ سائينءَ جو ڏنل قومي فڪر ۽ نظريو ان ۾ رهبري ڪري سگهي ٿو.

س س، قومي هلچل جي قيادت سنڀالڻ لاءِ اخبارن ۾ آيو آهي ته قومي هلچل جي سرواڻي ڪرڻ لاءِ جيڪي ڊاڪٽر در شهوار سيد جو نالو تجويز ٿيو آهي، اگر ائين ٿئي ۽ اها راءِ اوهان آڏو اچي ته اوهان جو ردعمل ڪهڙو هوندو؟

امداد محمد شاه: پهرين، پهرين اهو حق والد صاحب (سائين جي
 ايمر سيد) پنهنجي ملڪيت ورهائي، جنهن ۾ پتن جيترو حصو نياڻين کي به
 ڏنو. مون کي تعليم پاڪستان ۾ ۽ سائين امير حيدر شاه ۽ جي جي ڊاڪٽر
 صاحب کي تعليم انگلينڊ ۾ ڏياري، جي جي کي تعليم ڏيارڻ واري عمل ۾
 ڪنهن قدر مون به جي جيءَ جي همت افزائي ڪئي، تنهن ڪري آءُ ان ۾
 واضح آهيان.

ماهوار ”سند سجاڳ“ ڪراچي
 جي جلد ۳ شماري ۱ مئي ۱۹۹۵ع
 ۾ شايع ٿيل



سائين جي. ايمر سيد، سيد امداد محمد شاه هڪ بنگالي سياسي اڳواڻ سان گڏ.

■ موجوده پاڪستان جو باني نه شيخ مجيب ۽ نه وري جي ايم سيد ئي هو

مائڪ: سائين جي ايم سيد، پاڪستان جو باني هو. هڪدم پاڪستان جو مخالف چوڻو، ان جا ڪارڻ ڪهڙا آهن؟

سيد امداد شاهه: هي جيڪو موجوده پاڪستان آهي، تنهن جو باني نه شيخ مجيب الرحمان هو ۽ نه وري جي ايم سيد ئي هو. هنن ته چاهيو ٿي ته جيڪي به قوميتون ۽ علائقا آهن، انهن جي خودمختياري ٿئي ۽ ٻئي ڪنهن جي ڏاڍ ۽ تسلط کان آجا هجن. انگريزن، پنجاب، يو پي، سي پي ۽ بنگال کي فتح ڪرڻ کان پوءِ، جڏهن سنڌ کي فتح ڪيو ته انهن قابض ٿي ڪيتريون لالچون به آڇيون، پر سنڌ تڏهن به پنهنجي تاريخي مزاج مطابق انگريزن سان پنهنجي تعاون جو سهڪار نه ڪيو، پوءِ انگريزن وري سازش ڪئي، ته سنڌين کي ٻين جي هيٺان ڪري ڇڏيائون، ته جيئن اهي اسان جا غلام ٿي رهن. اهڙيءَ طرح انگريزن پنهنجي اقليتي حيثيت جي بجاءِ، پر سنڌ پرڳڻي کي بمبئيءَ سان ملايو، ته هندن جي اڪثريت ٿئي، ته جيئن هندو ۽ مسلمان پاڻ ۾ وڙهندا رهن ۽ انگريزن تان سندن توجهه ۽ ڌيان هٽيل رهي. انگريزن ڏٺو ته اسان هتان هليا وينداسين، ته هي پراڻا علائقا ۽ ملڪ آزاد ٿي ويندا. ڪانگريس يا جناح وٽ جيڪي ۱۴ پوائنٽ هئا، تن ۾ به اهو ئي هو، ته انگريزن کي نيڪالي ڏئي. علائقا خالي ڪري انهن کي آزاد ۽ پنهنجي

پنهنجي خودمختياريءَ سان رياستون ڪيو وڃي ۽ جيڪو پاڪستان جو ٺهراءُ آهي، تنهن ۾ به اهو آهي ته ”آزاد ۽ خودمختيار رياستن جو وفاق هوندو.“ جنهن ۾ هندن ۽ مسلمانن جي هڪٻئي جي مٿان ڪابه بالادستي نه هوندي ۽ پوءِ جيڪا مسلم ليگ جي، جنرل ڪائونسل جي چاليهن واري قرارداد پاس ڪيل هئي، اها آخري ڪائونسل جي ميٽنگ هئي، جنهن اها قرارداد پاس ڪئي، پر پوءِ ٺڳي ڪري، يو پي ۽ سي پي وارن، ۱۹۴۷ع ۾ وري دهليءَ ۾ مسلم ليگ جو ڪنوينشن سڏايو، جهڙيءَ طرح ايوب خان، مڇلي ڪهر ڪراچي ۾ ڪنوينشن ڪري مسلم ليگ ٺاهي، اهڙيءَ طرح هنن وري ڪنوينشن سڏائي، لياقت علي جي معرفت جناح کان پڇڙو ڪم ڪرايو، جنهن تي سڀ اختلاف ڪري ويا، جنهن ۾ سائين جي ايم سيد، شيخ مجيب الرحمان، نواب اسماعيل خان ميرٺ وارو، مولانا حسرت موهاني، سر ناظم الدين وارا ۽ ٻيا هندوستان وارا به اختلاف ڪري ويا، ته ”اسان جيڪو اصل ٺهراءُ پاس ڪيو هو، سو هو ته ”آزاد خودمختيار رياستون هجن.“ توهان هاڻي وري صرف ”رياست“ جو اکر ٽنبيو آهي، تنهن جي معنيٰ ته اسان ٻئي ڪنهن جي ماتحت ۽ محتاج هجون، جيڪو اسان کي هرگز قبول ڪونهي. ايتري تائين جو نواب اسماعيل خان ۽ مولانا حسرت موهاني، ته مورگو پاڪستان ۾ ئي ڪونه آيا، تن چيو ته اسان نه ته اهڙو پاڪستان گهريو ۽ نه ڪي انهيءَ ۾ اينداسين. اسان ته پاڪستان اهو چاهيو ۽ گهريو، جنهن ۾ خودمختياري ۽ آزاد هُجون، پر توهان ايئن ڪريو ڪونه ٿا ۽ وڃي ٿا ٻين جي غلامي ڪريو، جيڪا اسان کي قبول ناهي، پر هاڻي ڇا هي ته بدقسمتيءَ سان اسين هن خطي ۾ اچي وياسون، جيڪو مسلم اڪثريتي علائقو هو، تنهن ڪري سموريون فتواون به سنڌ تي ڪريون ۽ جيڪي ڏنبا وسايا ويا، سي به هتي وسايا ويا، تنهن ڪري سائين جي ايم سيد، شروع کان جيڪو پاڪستان چاهيو ٿي، تنهن جو ته حامي هو ۽ حامي رهيو، پر هن موجوده پاڪستان جو ڪونه هو.

مٿڪ: سيد، ذوالفقار ڀٽي جو مخالف ڇو رهيو، چيو پيو وڃي ته سيد جي تحريڪ کي ڀٽي جي سياسي حمايت هاڃو رسايو، تنهنڪري مخالف رهيو.

سيد امداد محمد شاه: ذوالفقار علي ڀٽو، ڪڏهن به عوامي ۽ جمهوري قدرن جو پوئلڳ ڪونه هو. ڀٽو جڏهن نوابشاهه ۾ اسان وٽ آيو هو ته مون کيس چيو ته اڄ تون رڳو هن چؤياريءَ ۾ چڻ ۽ زباني واعدو ڪر ته ”ون يونٽ جي آئون مخالفت ڪندس“، ته چيائين: ”مون کي ڪپي ڪرسي ۽ ڪرسي ڏيندو پنجاب، تنهن جي ڪري آئون اهڙو واعدو ڪونه ڪندس.“ رڳو عوام کي روٽي، ڪپڙو، مڪان واري نمري سان دوکو ڏئي ووٽ ورتائين، تنهن جي ڪري ڀٽو پنجاب جو ماڻهو هو. سنڌ ۾ ڪميونزم جو لاڙو گهڻو هو، تنهن ڪري هن پنجاب جي ماڻهن کي پاڻ ڏي متوجهه ڪرائي، اهو سڀ ڪجهه ڪيو. ڀٽو شروع کان وٺي آخر تائين ڪڏهن به عوامي ووٽ تي چونڊجي ڪونه آيو. ۱۹۷۰ع واري اليڪشن ۾ ڀٽي کي شڪست آئي هئي ۽ شيخ مجيب الرحمان اڪثريت سان کٽيو هو، پر ڀٽي فوج سان سازباز ڪري، پنهنجي اڪثريت ڏيکاري، ڀٽو ۽ بينظير فوج جي پيداوار آهن، ڇا جي ڪري جو فوج جڏهن بنگالين کي ماري جدا ڪري ڇڏيو، ته پوءِ وري ڀٽي کي وٺي اچي اقتدار ڏنائون ۽ ڀٽي نئين سر اليڪشن ڪانه ڪرائي. ايران ۾ ٿي دفعا انقلاب آيا، اسيمبليون اڏامي ويون اسپيڪر مري ويا پرائمينسٽر مري ويا، ته وري به خمينيءَ اليڪشن ڪرائي. جمهوريت اها آهي، ڀٽي ته اليڪشن ئي ڪانه ڪرائي. ڀٽي کي فوج ڀڄ ٻڌي مهري ڪيو ۽ هن انهن جو ايجنٽ ٿي ڪم ڪيو.

مائيڪ: ڇا سنڌو ديش جي آزاديءَ واري ڳالهه ۽ خيال سيد جي ذهن ۾ شروع کان ئي رهندڙ هو؟

سيد امداد محمد شاهه: مون ذاتي طرح سان، سائين (جي اڊر سيد) کان سوال ڪيو هو ته ”سنڌو ديش جي آزاديءَ جو خيال توهان کي اصل کان ئي هو؟“ ته سائين چيو ته اصل ڳالهه هي هئي، ته اسين هن وفاق ۾ رهي آزاد ۽ خودمختار رياستن ۾ سنڌي قوم پنهنجي خودمختياري حاصل ڪري ۽ مائي. پوءِ جڏهن اسان ڏٺو ته پاڪستان لاءِ گهڻي ڀڃ پڳ ۽ بنگالين ۽ سنڌين، جدوجهد ڪئي، پر بنگالين کي خودمختياري ڏيڻ عيوض، هنن (پنجابين) انهن کي پاڻ کان لڏي ڪڍي ڇڏيائون، پر کين خودمختياري ڪانه ڏنائون، پوءِ جڏهن اسان ڏٺو ته بنگالي آزاد ٿي سگهن ٿا، ته پوءِ

سنڌي به چونه آزاد ديس جي جدوجهد ڪن. اهڙيءَ طرح پوءِ سائين کي اها آئيڊيا آئي. شروع ۾ آزاد سنڌو ديش واري ته ڳالهه ئي ڪانه هئي.

ماتڪ: سائين پاڪستان جي قيام جو وڏو مخالف ٿي ويو ۽ توهان اسيمبليءَ ۾ پاڪستان سان وفاداريءَ جو حلف ڪئي، پنهنجي پيءُ جي نظريي جي انحرافي ته نه ڪئي آهي؟

سيد امداد محمد شاه: يونين ڪائونسل کان وٺي ضلعي ڪائونسل تائين ۽ سنڌ اسيمبليءَ تائين، مون جيڪو حلف ڪيو آهي، ڪير اهو پنو ڪشي ۽ ڪڍي پڙهي ڏسي، ته ان ۾ اکر ڪهڙا آهن؟ ان ۾ آهي ته ۴۰ چاليهن واري قرارداد مطابق جيڪي خودمختياري آهي ۽ ان ۾ ڄاڻايل جيڪو پاڪستان جو نظريو آهي، ان تي ايمان رکڻ ٿو ۽ انهيءَ سان منهنجي وفاداري رهندي.

ماتڪ: سنڌ جي موجوده صورتحال اندر، سنڌي قومپرستن کي ڪيئن ٿا ڏسو؟

سيد امداد محمد شاه: سنڌي قومپرست، سنڌ جي آزاديءَ واري ڳالهه سچائيءَ سان ڪرڻ عيوض، رڳو فيشن طور ڪن ٿا. فيشني قومپرستن ئي سنڌ جي تباهيءَ جو سامان گڏ ڪيو آهي ۽ ٻيڙو ٻوڙيو آهي، سڀڪو پنهنجي شهرت حاصل ڪرڻ لاءِ جدا ڊيگري چاڙهيو ويٺا آهن. آئون سندن اهڙا پلڻ ڏسڻ کان پوءِ، سڀني سنڌي قومپرست ڌرين کان نااميد آهيان ته ڪو هي به ٻوٽو ٻاريندا.

ماتڪ: سيد جي تحريڪ جي سچن ڪارڪنن جو اڪثريت رايو ۽ خواهش آهي ته سنڌ جي آزاديءَ واري تحريڪ جي قيادت سيد جي لاڏاڻي کان پوءِ سندن خاندان جي ڪنهن فرد کي ڪرڻ گهرجي ها، ائين چونه ڪيو ويو؟

سيد امداد محمد شاه: انهيءَ جي خلاف سائين پاڻ به هوندو هو. سائين جو اهو عقيدو هوندو هو، ته مسلمانن ۾ گهڻي ۾ گهڻو خون خرابو فساد ۽ فتنو پيدا ٿي انهيءَ ڪري ٿيو، ته هڪڙا چون ته رسول ٽيڙ جي اولاد مان سربراهي ٿئي. ٻيا چون ته نه سندن سائين مان ٿئي. سو خلفاءِ راشدين بابت شيمن ۽ سني ۾ بنيادي ٽڪر ۽ تفرقو به اتائين شروع ٿيو. سائين جي

اير سيد چونڊو هو، ته مذهب ۽ روحانيت جدا شئي آهي ۽ سياست ۽ انتظاميا جدا شئي آهي. مذهب ۽ روحانيت کي ڪڏهن به سياست ۾ ملوث نه ڪريو. روحانيت کي سياست ۾ ملوث ڪيو، ته معنيٰ انهيءَ کي سياست جو غلام ڪيو. اسان مسلمانن جي تاريخ ۾ ان جا ٻه مثال پيا آهن. سائين چونڊو هو، ته علي رضه سائينءَ کي جيڪا رسول ڪري بيٺو تربيت ڏني، اها رڳو روحانيت ۽ مذهب جي هئي. هن کي انتظار جي تربيت ڪانه ڏني هئائين. هو ته گهر جو ڀاتي هو، پوءِ تو مون نعره هڻي، هن هن چيو ته نه علي سائين خليفو ٿئي. هيءُ ٿئي، هو ٿئي. ائين ئي پوءِ اختلاف پيدا ٿيو. انهيءَ وقت رسول ڪريم بيٺو جن بيمار هئا ۽ هي ٻيا سڀ پئي وڙهيا ته سندن جاءِ نشين ڪير ٿئي. ان وقت ڪو ماڻهو ويو ۽ چيائين ته بابا! رسول ڪريم بيٺو جن لاڏاڻو ڪري ويا آهن. اچو ته سندن ڪفن دفن جو بندوبست ڪريون ۽ جنازي نماز پڙهون، پر اهي اهڙا ته فتني خور ماڻهو هئا، جو ٽي ڏينهن ڪونه آيا، ۽ پاڻ ۾ پئي وڙهيا. اها آهي مسلمانن جي تاريخ، جيڪا غلطي سڀ کان اول ۾ ٿي آهي. تنهن کان پوءِ شاه جهان بادشاهه جيڪو اهل دل صوفي منش ماڻهو هو، جنهن کي چار پٽ هئا، هڪڙن کي فوجين جو سپهر سالار ڪري ڇڏيائين ۽ وڏو پٽ داراشڪوه جيڪو تاريخ ۾ فلسفي تي عبور رکندڙ هو، تنهن کي دهليءَ ۾ ويهاري ڇڏيائين. هن سوچيو ته داراشڪوه تخت تي ويهندو ته ڀائر سندس ٻانهن ٻيلي ٿيندا، پر داراشڪوه کي ايترو ته مذهب ۽ روحانيت ۾ وڌائين جو ان کي اها به خبر ڪانه هئي، ته تلوار ڪيئن کڻي ۽ وڙهيو ڪيئن ۽ فوج کي ڪيئن خطاب ڪبو آهي، جڏهن ته هن جو خيال هو، ته منهنجا ٻيا ننڍا پٽ پاڻهي پنهنجي وڏي ڀاءُ جا ٻانهن ٻيلي ٿيندا. نتيجو اهو نڪتو جو اورنگزيب جهڙو تهجد گذار ۽ نمازي ۽ پرهيزگار ماڻهو، تنهن جيئن ٻڪريون ڪهجن، تيئن ڀائرن کي ڪٺائين ۽ پنهنجي ٻيءَ شاه جهان بادشاهه کي ۱۴ سال جيل ۾ وجهي ڇڏيائين. اسان جي اسلامي تاريخ ۾ اهڙا ڪيترائي واقعا آهن، جنهن ۾ سياست ۽ مذهب کي پاڻ ۾ گڏيو ۽ ملايو ويو آهي ته خونريزي ٿي آهي. ائين انگريزن ۾ به مذهبي بناء تي چرچ ۽ عيسائين ۾ اهو ٽڪراءُ ٿيو ته انهن ۾ به گهڻي ۾ گهڻي خونريزي ٿي، جيڪا پڻ عيسائين ۾ پروٽيسٽنٽ (Protestant) ۽ ڪيٿولڪ

(Catholic) جي بنياد تي ٿي آهي.

مائڪ: پاڪستان پنهنجي اندروني سياسي رسا ڪشيءَ سبب هن وقت جيڪڏهن ٽڪرا ٿي وڃي ٿو ته سنڌ ڪهڙي حيثيت ۾ رهندي، ڇا انهيءَ سنڌ کي آزاد سنڌ چئي سگهجي ٿو؟

سيد امداد شاهه: اسين سنڌي ذهني طرح سان، آزاد نه هونداسين ته اها آزادي ڪهڙي چئبي. سوال آهي، ته اسين سنڌي ذهني طرح سان سنڌ کي آزاد ڪرائڻ لاءِ نيار ئي ڪونه آهيون. اهڙيءَ صورتحال ۾، سنڌ هڪڙي غلاميءَ مان نڪري ٻي غلاميءَ ۾ پوندي. حضرت ايوب لاءِ چون ٿا ته سندس جسم ۾ ڪيٿان پڄي ويا هئا، پوءِ هلندو هو ته اهي ڪيٿان ڪري پوندا هئا، سندس لاءِ روايت آهي، ته هو ڪريل ڪيٿان ڪڍي وري جسم ۾ چنبڙائيندو هو، ته اهي ڀلي جسم کي ڪاٽين، پوءِ ڪي چوندا هئس، ته ايوب! اهو ڇا ٿو ڪرين؟ تنهن تي چوندو هو، ته ادا هيءَ جاءِ خالي هوندي، ته وري ٻيو بکيون ڪيئون اچي ويهندو، تنهن ڪري هي وري به ڏايل آهي، ٻيو بکيو ڪيئون اچي پتي ۽ ڪاٺي تنهن کان اهو ڀلي ٻيو ڪاٺي، سو اسان سنڌين ۽ سنڌ جي حالت به اها ٿيندي پئي وڃي. سائين جي اير سيد، سنڌ يونيورسٽيءَ واري خطبي ۾ هوشيار ڪندي چيو هو ته: ”ڊچو انهيءَ ڏينهن کان جڏهن هي نوان آيل ماڻهو سنڌي ٿي ويندا ۽ سنڌيءَ جي حيثيت ۾ سڀ حق حاصل ڪندا ۽ اوهين غلامن واري حيثيت ۾ هوندؤ.“ ۽ حفيظ قريشي مرحوم به پڇاڙيءَ تائين ائين چوندو هو، ته سنڌ آزاد ٿيندي، پر اها ڪهڙي ڪم جي اسين سنڌي جي ان ۾ نه هونداسون.“

مائڪ: ڇا آمريڪا ڪمزوري طرف وڃي رهيو آهي؟

سيد امداد محمد شاهه: آمريڪا ۾ لکين ماڻهو هينئر بيروزگار آهن، اقتصادي ڪمزوري آهي، جنهن ملڪ ۾ عوام بيروزگار هجي، اهو وري ٻئي ڪنهن کي ڪٿان ڪارائيندو ۽ هينئر جيڪي ٻيا ملڪ ۽ ماڻهو آمريڪا تي بوجھ پيل آهن، تن کي پادر هڻي ٺهراءُ پيو ڪرائي، ته جيئن سندس خرچ کان جان اچي ٿئي. آئون اهو به ڏسي رهيو آهيان ته ٿوري عرصي اندر ئي پاڪستان ۽ هندوستان ٻنهي کي آمريڪا هڻي ڪشمير واري مسئلي تي ٺاه ڪرائيندو، ته جيئن اسان (آمريڪا) جي ته جند چٽي آمريڪا جو ته

خرج نہ وصول ڪن. سياست ڪن پنهنجي، وڙهن پنهنجا پاڻ پر ۽ ”چتي پئي چاڪر تي پر وتايا تون“. پري پئي آمريڪا، سو هاڻي ته آمريڪا جو ڊالر ئي ڪمزور ٿي ويو آهي. بيروزگاري ڏينهن ڏينهن وڌندي پئي وڃي. اها ئي ته ڪمزوريءَ جي نشاني آهي.

مائيڪ: سيد ۽ شيخ مجيب جي ويجهو رهڻ ڪري، توهان ٻنهي (سياستدانن) جي سياسي نظرياتي زندگيءَ تي ڪجهه روشني وجهندا؟

سيد امداد محمد شاه: سائين جي اير سيد نظرياتي سياستدان هو. هو نتيجي لاءِ ڪو به انتظار نه ڪندو هو. حق سچ جي ڳالهه منهن تي چئي ڏيڻ وارو هو، پر آئون سائين جي اير سيد جي پارٽيءَ ۾ ڪونه رهيس. مون سياست جو وڏو حصو شيخ مجيب الرحمان جي پارٽيءَ ۾ گذاريو. شيخ مجيب الرحمان نئين دور جي پيداوار هو ۽ پريڪٽيڪل سياستدان هوندو هو. چونڊو هو ته بابا! هاڻ اسين غلط يا صحيح جنهن ڪفرستان (پاڪستان) ۾ ڦاٿا آهيون، ته سياست به انهن حالتن مطابق ڪرڻي آهي، تنهن ڪري هن صوبائي خودمختياريءَ به گهري ٿي، پر اها وفاق جي حدن اندر گهري ٿي، هن ڪڏهن به آزاديءَ جي ڳالهه ڪانه ٿي ڪئي، پر پوءِ هن کي جيل ۾ وڌائون ۽ هنن (پنجابين) بنگالين کي ماري ۽ بنگال کي جدا ڪري ڇڏيو. ”سائين جي اير سيد آئيڊيلسٽ نظرياتي سياستدان ۽ شيخ مجيب الرحمان پريڪٽيڪل سياستدان هو.“

مائيڪ: توهان سياسي طور سيد کان وڌيڪ شيخ مجيب الرحمان سان سياسي ويجهڙائي رکي ۽ سندس پارٽي عوامي ليگ ۾ به رهيا. شيخ صاحب جي ڪهڙي ڳالهه توهان کي متاثر ڪيو؟

سيد امداد محمد شاه: سائين جي اير سيد جيئن ته نظرياتي هو ۽ شيخ مجيب پريڪٽيڪل سياستدان هو، مجيب نتيجو به پاڻ ماڻڻ ۽ ڏسڻ تي چاهيو. سائين جو سنڌوديش وارو نعرو ته تمام پوءِ ٿيو. سائين جو پهريون نظريو هو. ته ون يونٽ ٽوڙيو ۽ سنڌ کي خودمختياري ملي، پر مجيب جو پروگرام واضح هو ته ڇهن پوائنٽن جي لحاظ کان خزانو، لشڪر ۽ خارج پاليسي گڏيل هجي ۽ ٻيا سڀ صوبن وٽ اختيار هجن، ته سٺي وضاحت مجيب وٽ هئي. باقي مبهر ڳالهه هئي، ته پاڪستان پاڪستان ڪري وڃي

ٻاڻ سر وڃايون، جنهن جا اڃان تائين پيا پادر ڪاٺون. مون سائين کي چيو هو ته سائين قاضي فيض محمد چڪي پيو ۽ زور پيو پري ۽ شيخ مجيب تي اگرتلا سازش جو ڪوڙو ڪيس ٿيو آهي، سو جيل ۾ پيو آهي، پروگرام به مون کي هنن جو ڏاڍو واضح ٿو ڏسن ۾ اچي. آئون ڀانيان ته عوامي ليگ ۾ وڃان، توهان جو ڪهڙو رايو آهي؟ سائينءَ مون کي چيو ته شيخ مجيب جو پنڌ ڏاڍو اٿانگو اٿئي. ائين نه ڪجان، جو تون اڌ مان ڀڄي اچين ۽ پاڙي تي پئين. جي توکي خدا همت ڏئي، ته اهڙي بي ڪا ڳالهه آهي ئي ڪانه. معنيٰ ته شيخ مجيب الرحمان جي پروگرام کي هن غلط ڪونه ٿي سمجهيو. توهان کي ياد هوندو ۽ پڙهيو هوندو، ته مغربي پاڪستان جي جملي سياستدانن مان صرف سائين جي اير سيد ئي هو، جنهن شيخ مجيب الرحمان جي ڇهن ئي پوائنٽن جي حمايت ڪئي. باقي ولي خان وغيره ڪنهن نه ڪنهن نقطي تي اعتراض ڪيو. شيخ صاحب جي وضاحت وڌيڪ صاف هئي. پيو ته هن جي تنظيم پڪل پيئل هئي. اسان وٽ چڙواڳ لڏو گهڻو هو. سنڌي ماڻهو ڪڏهن به ڊسپلين ۾ نه رهيو آهي، آئون ”ان ڊسپلين“ جي سخت خلاف آهيان، جنهن به قوم ۾ ڊسپلين نه هوندو آهي اها ڪابه منزل طئي ڪري يا ماڻهي ڪانه سگهندي. اڃان تائين اسان جي حالت اها آهي جو سنڌي قوم اجتماعي طرح سان، ”ان ڊسپلين“ قوم آهي.

ماتڪ: مذهبي حلقن پاران سائين جي اير سيد تي الزام آهن ته سائين مذهبي تعليمات جو ڪتر مخالف هوندو هو؟

سيد امداد محمد شاه: اهڙي غلط پروپيگنڊا ملان ڪن ٿا. ملان واري مذهب ۽ ملائيت جي خلاف سائين ضرور رهيو ۽ اسين به آهيون. هونئن سائين جي اير سيد نه رڳو نمازون پڙهيون، پر ٻين ماڻهن کي به نمازون زوريءَ پڙهايون ۽ مدرسه پڻ ٺهرايا ۽ سائين جيترا چلا ڪڍيا، اهڙو مثال ٻئي ڪنهن زميندار يا سياستدان ۾ نٿو ملي.

ماتڪ: ڪجهه حلقن جو چوڻ آهي ته قائداعظم، سيدن کي انتخابي ٽڪيٽ ڪانه ڏني، جنهن ڪري سائين جي اير سيد جا جناح سان اختلاف ٿيا؟
سيد امداد محمد شاه: اها ڳالهه غلط آهي. ۱۹۴۲ع ۾ ٿيل ڪنوينشن ۾، ٿيل ٺهراءَ ۾ ”رياست“ واري جاءِ تي ”رياست“ اکر وجهڻ

وارو بنيادي اختلاف هو. ٽڪيٽ واري اليڪشن ته سال ۱۹۴۶ع ۾ ٿي، تنهن ڪري اختلاف اڳ ۾ ٿي چڪا هئا. صوبائي خودمختياري، جمهوري قدر هر سياسي پارٽيءَ ۽ سياست جا بنياد هئا. سنڌ اسيمبليءَ جي ميمبرن لاءِ صوبائي مسلم ليگ پارٽيءَ هڪڙن اميدوارن کي ٽڪيٽ ڏيڻ جي سفارش ڪئي هئي، ته جناح صاحب وري صوبائي اختيارن ۾ دست اندازي ڪري، جملي ٽڪيٽون مسلم ليگ صوبائي پارٽيءَ جي سفارشين جي مخالف ماڻهن کي ڏنيون. ايتري قدر جو مسلم ليگ سنڌ جي جنرل سيڪريٽري سيد غلام حيدر شاهه (مظفر شاهه جو والد) جي ٽڪيٽ به رد ڪري هڪ وڏيري کي ڏني وئي. اهو دست اندازيءَ وارو عمل دخل ئي هو، جنهن جي خلاف اها بغاوت هئي، جنهن جو ذڪر سائين جي اير سيد پنهنجي ان وقت جي لکيل ڪتاب ”مسلم ليگ جي مخالفت ڇو ۽ ڇا لاءِ“ ۾ تفصيلي طرح سان ڪيو آهي.“

ماڻڪ: اسپيڪر الاهي بخش سومري پنهنجي اخباري بيان ۾ چيو آهي ته جي اير سيد ضدي طبيعت جو ماڻهو هوندو هو. انهيءَ ڪري هن پاڪستان جي مخالفت واري ضد کي ترڪ نه ڪيو. ڇا اهو صحيح آهي؟

سيد امداد محمد شاهه: سائين جي اير سيد اصول ۽ قانون جي خلاف ورزيءَ تي انتهائي ضد ڪندو هو، جيڪو اصولن صحيح آهي. الاهي بخش سومرو جيڪو پاڻ موقعي پرست آفيسر آهي ۽ بعد ۾ سياستدان رهيو آهي، ان جو والد محترم حاجي مولا بخش سومرو اصول تي حليم طبيعت جي مالڪ هجڻ جي باوجود انتهائي ضد ۽ اصول پرستيءَ کان ڪم ورتو. جڏهن شيخ عبدالمجيد سنڌي، سائين جي اير سيد ۽ غلام مصطفيٰ ڀرڳڙي، مسلم ليگ کان علحدگي اختيار ڪئي، ته حاجي مولا بخش سومري پڻ مسلم ليگ کان علحدگي اختيار ڪري، هڪ مسلم ليگ جو نئون گروپ قائم ڪيو ۽ جڏهن ايوب خان، مسلم ليگ جي موقعي پرست ميمبرن کي، پنهنجي مڇي-گهر ڪراچيءَ ۾ گڏ ڪيو ۽ ڪنوينشن مسلم ليگ قائم ڪري، پنهنجي سياسي مفادن لاءِ استعمال ڪرڻ شروع ڪي، و ته حاجي مولا بخش سومري پهرين ڪنوينشنل مسلم ليگ جي خلاف رهيو، بعد ۾ پيپلز پارٽي جي وجود ۾ اچڻ کان پوءِ، پيپلز پارٽي جنهن کيس هزارين تڪليفون ڏنيون، تڏهن به نه جهڪيو ۽ حڪومت جي مخالف بڻجڻ تي ويٺو. هر با اصول،

با اصول، با ڪردار ۽ با اخلاق سياستدان انتهائي ضد جو مظاهرو ڪندا آهن، جنهن جي مثال طور حاجي مولا بخش سومري جو نالو به پيش ڪري سگهجي ٿو.

ماڻڪ، ڇا پاڪستان تڻ تي آهي؟

سيد امداد محمد شاهه: مون سنڌ جي هڪ وڏي ڏاهي سياستدان، تاريخ تي عبور رکندڙ ۽ عالم فاضل پير علي محمد شاهه راشدي کان ايوب خان جي حڪومت ۾ سوال ڪيو هو. هو سائين جي ايمر سيد جو همعصر ۽ دوست هو. پاڻ اڃان دادو شهر ۾ جاءِ ڪانه لهرائي هئائون ۽ دادوءَ جي ايريجيشن بنگلي ۾ اچي ترسندو هو. ان وقت ون يونٽ وڏو مسئلو هو. مون پڇيومانس ته ڇاڇا! ڀلا ون يونٽ مان جان آجي ٿيندي يا ڪانه ٿيندي، توهان جو ڪهڙو خيال آهي، ته هو ڇپ ڇاپ رهيو ۽ مون کان فصل ۽ باغ جي سٺي ٿيڻ نه ٿيڻ بابت پڇڻ لڳو ۽ سوال جي جواب کان لهرائي ويو. ٿورو ترسي وري سوال ڪير، وري به لهرائي ويو. اهڙيءَ طرح پنج اٺ دفعا سوال ڪيامانس، پر انهيءَ جو جواب ڏيڻ لاءِ تيار ڪونه هو. ان وقت وٽس به ماڻهو هڪڙو ميان حسين بخش پنهور ۽ ٻيو سندس مئنيجر ويل هئا. حسين بخش پنهور ڪچهري ڪري ويو هليو، ته مئنيجر کي ماني ڪٿي اچڻ لاءِ چيائين، جنهن مهل مئنيجر به ويو هليو، ته مون کي چيائين ته اولاد گهڻو اٿئي، ته مون چيومانس، ته ڇاڇا هن وقت تي ٻار آهن، ته چيائين ته وڏي اٺ ٿيو آهن، پر اڃان عقل ڪونه سگهين، مون چيو ته ڪيئن؟ ته چيائين ته ماڻهن جي روبرو اهڙو سوال ناهي ڪبو، ته مون چيو سائين هي به ماڻهو ته توهان جا پنهنجا هئا. تنهن تي مون کي چيائين، ته ڪهڙي خبر ته انهيءَ ۾ ڪو اهڙو سرڪاري انفارمر يا جاسوس هجي ۽ ڳاهه وڃي پهچائي. مارشل لا ملڪ ۾ لڳي پئي آهي ۽ تون ٿو مون کان اهڙو سوال پڇين. مون کي اکر ئي اهي چيائين ته پڙهين (جي ايمر سيد) ماڻهن جي پري ڪچهريءَ ۾ اهڙيون ڳالهيون ڪري سگهي ٿو. مون کان ائين ڪونه ٿيندو. آئون اهڙيون ڳالهيون نويڪلائيءَ ۾ ڪري سگهان ٿو ۽ پوءِ سوال جو جواب ڏيندي چيائين ته ون يونٽ تمام ننڍڙي شئي آهي، پر آئون توکي ٻڌايان ٿو، ته پاڪستان ٽنڊو ۽ هندوستان به ٽنڊو. هندوستان چند موقعن تي متحد رهيو آهي. اشوڪا ماري

تم پرڳڻا هئا. بنگال، مدراس، يو پي، پنجاب، سينٽرل، انڊيا، سي پي، سنڌ اهي ملڪ هئا، جن کي پوءِ ڏنڊن جي زور تي ٻن ٽن حڪومتن ۾ گڏ رکيائون، جيڪو غير فطري وفاق آهي، تنهن جي ڪري موجوده جيڪي هندوستان ۽ پاڪستان آهن، اهي غير فطري وفاق آهن، اهي ٽنڊا. هندوستان به پنهنجي سمورين رياستن سان ٽنڊو ۽ پاڪستان به پنهنجي قدرتي سرحدن مطابق ٽڪرا ٿيندو. سو هڪڙي وڏي سياستدان، تاريخدان ۽ عالم فاضل جا هن پاڪستان لاءِ مٿيان رايا هئا، ائون به سندس ان ئي راءِ سان سهمت رکان ٿو ۽ راءِ سان شامل راءِ آهيان.

مٿڪ: موٽر وي اسڪير جو پسمنظر ڇا آهي؟

سيد امداد محمد شاه: موٽر وي اسڪير عاليشان اسڪير آهي، جنهن جو پسمنظر سينٽرل ايشيا کي دنيا سان ڳنڍڻ ۽ ملائڻ آهي. اڳ ۾ ته روسي رياستن کي حسرت هوندي هئي، ته اسين ٻين ملڪن کي فتح ڪري گرم پاڻين جا گس ۽ رستا حاصل ڪريون. افغانستان پاڻ جيڪو لينڊ لاک آهي. هونئن سنڌ جو بندرگاهه ڪراچي استعمال ٿيندو هو. پنجاب کي ته پورٽ ڪونهي ڪو. قدرت جي عطا جيڪا آهي، اها بلوچستان ۽ سنڌ کي آهي. ڪراچيءَ ۾ آبادي وڌيڪ ٿي وڃڻ ڪري بندرگاهه ايترو بار کڻي نٿو سگهي. هاڻي ته ٻه پورٽ قاسم ۽ ڪراچي بندر آهن. تڏهن به جهاز مهينو مهينو بيٺا آهن، تنهن ڪري گوادر وڌيڪ ويجهو آهي. گوادر کي قدرتي نيچرل پورٽ به آهي، جنهن کي اڃان به وڏائي ٺاهيو پيو وڃي، جنهن سان گهٽ خرچ ۽ بنسبت هزار ميل ڪراچي ۾ ڪري اچڻ جي هتي سهوليت ٿيندي. موٽر وي نه رڳو پاڪستان جي سڀني صوبن کي ڳنڍيندو، پر روس کي ڳنڍيندو. افغانستان کي ڳنڍيندو، ايران کي ڳنڍيندو، رستو استعمال اسان جو ٿيندو ۽ اسان پاڪستان وارن جي انهيءَ مان ڪمائي ٿيندي.

مٿڪ: چون ٿا ته سياست ۾ توڙي سماجي رتبي ۾ شهرت حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري آهي ته پاجيرو گاڏي هجي، جيئن اڄڪلهه پورهيتن جا ليڊر سڏائيندڙ ۽ مظلوم قومن جا هڏ ڏوڪي سياستدان ڪري رهيا آهن، ان متعلق توهان جي ڪهڙي راءِ آهي؟

سيد امداد محمد شاه: هينئر اڪثر وڏيرا توڙي اسان جا فرزند،

ڪارون، جيپون گاڏيون ڌاريو ويٺا آهن، گاڏي کان سواءِ ته ڪو هلي نٿو سگهي، پر هڪڙو اهو به دور هيو، جنهن ۾ گاڏي تي چڙهي هلڻ يا پاڻ وٽ جيپ يا گاڏي رکڻ کي وڏو عيب سمجهيو ويندو هو. سنڌ ۾ نادر شاھ ايدل جي ڊنشا پارسي سيٺ، جنهن جي نالي سان ائين اي ڊي ڪاليج ڪراچي ۾ يونيورسٽي طور هلي رهيو آهي. هو ڪروڙ پتي هوندو هو. هن وٽ صرف جيپ رولز رويپر هوندي هئي ۽ ٻي گورنر وٽ هوندي هئي. هن ڪڏهن به پنهنجي پٽ کي گاڏيءَ تي پير رکڻ نه ڏنو. چوندو هو ته بابا! جيئن عام ماڻهن جا ٻار سائيڪل تي چڙهي اسڪول وڃن ٿا. تون به ائين سائيڪل تي چڙهي اسڪول وڃ. اسڪولي ۽ ڪاليجي زماني دوران ڪراچيءَ ۾ اسان به ساڳيو طريقو رکيو. سائيڪل تي چڙهي اسڪول ويندا هئاسين ۽ سائيڪل نه هجڻ وقت، بسن ۾ ڊوڙي ڊوڙي به چڙهياسين، آئون جڏهن ڪاليج ۾ آيس، تڏهن به مون کي سائيڪل هوندي هئي. ڪار جي ضرورت تڏهن محسوس ڪئي سون. جڏهن منهنجي ننڍي پيڻ سائينءَ وڏي اسڪول ۾ پڙهڻ لاءِ ويهاري، جنهن کي اسڪول ۾ ڇڏي اچڻ ۽ وٺي اچڻ لاءِ، گاڏيءَ جي ضرورت پئي، پوءِ مون گاڏي به هلائي ۽ ڪار ڌاري، نه ته مون سڌائين سائيڪل تي سواري ڪئي. هتي سڪرنڊ کان ڳوٺ مجيد ڪيرٺي ۾ پڻ سائيڪل تي ايندو هوس، تنهن وقت رستا به پڪا ڪونه هوندا هئا. ان وقت نه وري اسين پاڻ کي ڪو گاڏين جا مستحق سمجهندا هئاسون. ڪراچي ۾ پڙهڻ وقت محمد خان جوڻيجو پيءُ جو اڪيلو پٽ هو، جيڪو اسان کان چار سال عمر ۾ وڏو هو. پيءُ کيس ان وقت جيپ وٺي ڏني هئي. پوءِ ان وقت چوڪرا عبرت وچان چوندا هئا، ته ڇٽ وڏيرا آهن، سو جيپ ۽ گاڏيءَ ۾ چڙهيو پيا هلن. ان زماني ۾ شاگرد لاءِ گاڏي ڌارڻ يا گاڏيءَ تي چڙهي هلڻ کي وڏو عيب سمجهيو ويندو هو. هيءُ اهو زمانو هو، جو هاءِ ڪورٽ جوچيف جج انگريز جسٽس جارج ڪانسٽن ٽائين به سائيڪل تي چڙهي هاءِ ڪورٽ ۾ ايندو هو. جيڪو اسان پاڻ ڏٺو. وقت وقت جي ڳالهه آهي.

انٽرويو وٺندڙ، مالڪ ملاح

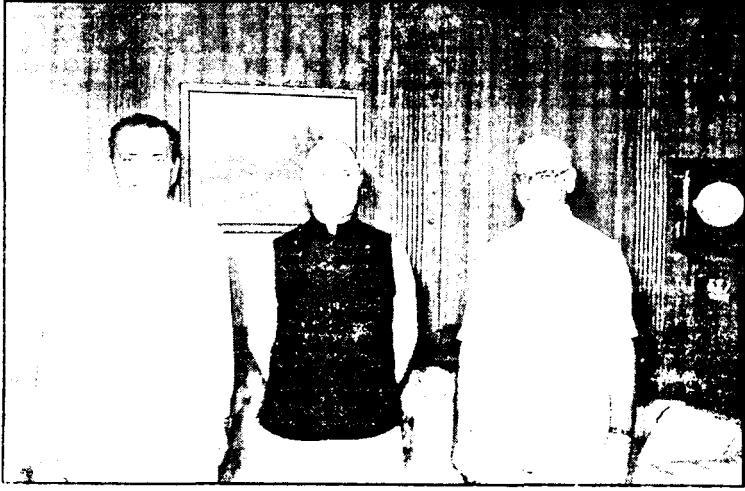
ماهوار ”ساجاهه“ رسالي شماري ۲۰۱ ۱۹۹۸ع
۾ شايع ٿيل



اجمل خان خٲك، سيد امداد محمد شاه، عطاءالله مينگل، اسلام آباد:
2 آكٲوبر 1998 ع



ولي خان ۛ سيد امداد محمد شاه، ولي باغ ضلع چارسده پٲٲونخواه، 1990 ع



موهن پنجابي، محمود هارون، سيد امداد محمد شاه: 20-5-1991ع



سيد امداد محمد شاه، سيد زين شاه، مائڪ ملاح: 1998ع

■ سياسي سوچ رکبان ٿو سياست تي ضرور لڙبو

سند حڪومت جي پاڙ ٺڪريءَ تي بيٺل آهي، ائون اڄ به انهيءَ راءِ جو آهيان، ته هيءَ حڪومت هلندڙ ۹۷ع سال پورو ڪري نه سگهندي، اها اڄ جي ڳالهه ناهي، پر جتي ترڪڻ بازي تي ڪمزور حڪومتون آيون آهن، اتي اسيمبلين کي ٽوڙي گورنر راج لڳائي نيون چونڊون ڪرايون ويون آهن. پير مظهر الحق کي ايجنسين اغوا ڪرايو آهي ته جيئن سنڌي پاڻ ۾ وڙهن، تازو ئي الطاف حسين سان ملاقات ٿي آهي، ڪچهري کان پوءِ انهيءَ نتيجي تي ٻئي متفق ٿياسون، ته اسان جو دشمن هڪڙو ۽ ساڳيو ئي آهي، جيڪو ننڍين قومن تي قابض ٿيو ويٺو آهي. اهڙن خيالن جو اظهار سنڌ جي تاريخي، سياسي، سماجي ۽ قومي مسئلن تي گهري نظر رکندڙ سائين جي ايمر سيد جي فرزند ۽ سنڌ اسيمبليءَ جي اڳوڻي ميمبر سيد امداد محمد شاه تازو ئي لنڊن کان واپسيءَ تي ”سنڌ“ کي انٽرويو ڏيندي ڪيو آهي. سيد امداد محمد شاه چيو آهي ته پير مظهر جي اغوا بابت منهنجا ٻه رايا آهن. هڪڙو رايو ته اسان وٽ ايجنسيون ڪجهه ڪرائينديون آهن ته ماڻهو پاڻ ۾ وڙهن، ائون توهان کي ٻڌايان ٿو ته بينظير ڀٽو سن کان لنگهي ٿي، ته ايجنسين بينظير ڀٽو کي اغوا ڪرڻ جو پروگرام ٺاهيو، ته جيئن جيئي سنڌ ۽ پ پ وارا پاڻ ۾ وڙهن. بندوقون کڻي هڪ ٻئي کي ماري ختم ڪن، پوءِ اسان کي جڏهن اهڙي خبر پئي ته هيءَ سازش ٻئي ٿئي ته بينظير کي به اسان اطلاع

زندگي ڪليل ڪتاب III

ڏيارائي موڪليو، جيڪا پوءِ شايد جهاز ذريعي يا ريل رستي هلي وئي. باقي جيڪي نوڪر ۽ جيون هيون جيڪي روڊ رستي گذريا ته انهن تي فائرنگ به ڪئي وئي ۽ کين اغوا به ڪيو ويو. مون ان وقت اسيمبليءَ ۾ تقرير ڪندي، نالو به ڏنو هو، ته ايجنسيءَ جي هڪ ميجر اهو واقعو ڪرايو آهي، ڇاڪاڻ ته اهو ميجر به ڏينهن اڳ راجڙي ٻيلي ۾ چڪر کاتي ڌاڙيلن کي پڙڪائي رهيو هو ته اهڙا واقعا ڪيو ته جيئن پ پ پ ۽ جيئي سنڌ وارا ڀلي پاڻ ۾ وڙهي مرن ۽ تباھ ٿين، پوءِ سائين امير حيدر شاھ به همت ڪئي، راڄن به همت ڪئي ۽ بينظير کي به خبر پئي تنهن به ڪوششون ورتيون ۽ ماڻهو واپس ٿيا. ٻيو ته امن امان واري صورتحال به ڪمزور آهي، تنهن ڪري ڪير به ٿي سگهي ٿو، پر منهنجو ذاتي شڪ اهو آهي، ته پير مظهر کي ايجنسيءَ اغوا ڪرايو آهي، ته جيئن جهڳڙو وڌي، پ پ پ ضرور گوڙ ڪندي، افراتفري واري صورتحال پيدا ٿي پوندي ۽ انهيءَ رد عمل ۾ هو ٻيو قدم ڪندا، اڳي نواز شريف به انهيءَ بهاني ڪڍيو ويو ۽ بينظير لاءِ ساڳيو حربه استعمال ڪيو هئائون، ته هاڻ وري سنڌ حڪومت ٽوڙڻ لاءِ به اهو جواز ڪافي آهي، اير ڪيو اير جي ٻنهي ڌڙن ۾ هلندڙ جيڪا ويڙهه آهي، ان ۾ به ايجنسيون ملوث آهن، ته هو جيڪي چونڊجي آيا آهن، اهي وڌيڪ طاقتور ٿيڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، انهن جو زور گهٽائڻ لاءِ ايجنسيون ٻچ ڪري انهن کي مارائين ٿيون. سيد امداد محمد شاھ ٻڌايو ته تازو ئي لنڊن ۾ منهنجي الطاف حسين سان ملاقات ٿي، اڳ جڏهن آئون ويو هوس، ته هو مون وٽ سائين وڏي (جي اير سيد) جي عذرخواهي ڪرڻ آيو هو. هن دفعي آئون وري سندس پاءُ ۽ پاڻي جي عذر خواهي ڪرڻ ويو هوس. ملاقات دوران سياسي گفتگو جي ايجنڊا ڪابه ڪانه هئي ۽ ڪو سياسي مقصد ڪٿي آئون ڪونه ويو هوس پر ڪچهري ۽ ملاقات جو ٿي ته سياسي گفتگو ضرور ٿي، انهيءَ سياسي گفتگوءَ ۾ اسان ٻنهي وچ ۾ جيڪا يڪسانيت مون کي ڏسڻ ۾ آئي ۽ محسوس ڪيو ته اسان جا حق غضب ڪرڻ وارن جي سڃاڻپ ڪرڻ ۾ هو به صحيح هو ۽ آئون به صحيح هوس ۽ اسين ٻئي هڪ ئي نتيجي تي متفق ٿياسون، ته جيڪي ننڍن قومن جا حق قبضو ڪيو ويٺا آهن ۽ اسان جو دشمن ڪير آهي، انهيءَ دشمن جي نشاندهي منهنجي به ساڳئي هئي ته

الطاف جي به ساڳئي هئي. اهو دشمن توهان به ڄاڻو ٿا ته هتي ننڍين قومن تي قابض ڪهڙي وڏي قوم آهي؟ هڪ سوال جو جواب ڏيندي سيد امداد محمد شاهه چيو ته سائين جي ايمر سيد جو سنڌ جي آزاديءَ وارو نظريو حقيقت تي ٻڌل آهي. قومن جي آزادي، اقتصادي جاگرافي يا سياسي آزادي اها اڄ نه ملندي ته پنجاه سالن کان پوءِ ضرور ملندي پر ان لاءِ مسلسل جدوجهد ۽ قربانيءَ جي ضرورت آهي. اسان جي قوم ايتري ته ڪري چڪي آهي ۽ غيرت وڃائي چڪي آهي، جنهن مان مون کي توقع گهٽ ڏسڻ ۾ اچي ٿي. سنڌ جي مسئلن تي ٺهندڙ اتحاد تي هن ڳالهائيندي ٿيڪا ٽپي ڪئي ۽ چيو ته سنڌ جي مسئلن بابت جيڪي به اتحاد جوڙيا ويا آهن، انهن جو جلدي ۽ مقصد حاصل ڪرڻ کان اڳ ۾ ڊهي ٻوڙ ۽ ٽٽي وڃڻ جو ڪارڻ اهو آهي ته انهن کي سياسي نظريو ڪونهي. هو پنهنجي ذاتي معتبري، ۽ فائدا حاصل ڪرڻ ۽ بليڪ ميلنگ ڪرڻ لاءِ ايندا آهن. هن وقت تائين اهو ئي ثابت ٿيو آهي، وڏي افسوس سان چوڻو پئي ٿو، ته مون تازو ئي ممتاز ڀٽي جو بيان پڙهيو آهي، ته مون پاڻيءَ تي پنهنجا اعتراض وڌا هئا ۽ اين ايڇ سيءَ تي مون پنهنجا اعتراض مرڪزي حڪومت ۾ وارايا هئا. سندس وزير صحيح ڪئي اٿس، ۽ حڪومت ۾ اهي سڀ قبول ڪيون اٿس. باقي پاڻ نه صحيح ڪيائين. اٺون نه صحيح ڪريان ۽ منهنجي پاران اهو ماڻهو صحيح ڪري ٿو، جيڪو منهنجو عام مختيار آهي، ته معنيٰ ته توڻي ڪارو منهن ڪيو، نوان اتحاد ٺاهڻ وري ٽوڙڻ وارا اصل ۾ اچن ئي پنهنجا ذاتي مستقبل مفاد حاصل ڪرڻ لاءِ ٿا. اسان جي قومپرست ڌرين جو اڄڪلهه ڌنڌو ئي اهو ٿي پيو آهي. سائين امير حيدر شاهه جو پيٽرول پمپ هو. سو سرڪار کان برداشت نه ٿيو ۽ اهو ڊاهرائي ڇڏيائين، پر ٻيون پاڻ کي قومپرست سڏائيندڙ ڌرين جيڪي ٺٽي کان وٺي اسلام آباد تائين قادر مگسيءَ ۽ پليجي کي ليڪا ملن ٿا، آخر اهڙي مهرباني ڇو پئي ٿئي؟ ان مان ئي خبر پوي ٿي ته ڪير انهن کي ويجهو آهن، اتحاد اچن ئي ان لاءِ ٿا (ايس اين اي) ٺهي، ته سڀ ڊوڙي اچي وڃ ۾ پيا، جنهن مهل ڏٺائون، ته ايس اين اي زور وٺي ٿي وڃي، ته يڪدم پهرين پليجي بغاوت ڪئي، پوءِ ٻين ڪئي، ته اهي اچن ئي راند ڦٽائڻ ٿا، تنهن ڪري اهي اتحاد مصنوعي آهن. اتحاد دائمي به نه ٿيا آهن، پاڪستان ۾

توڙي ٻاهر عارضي وقت لاءِ ڪا شيءِ ٿيندي آهي. بي اين اي تحريڪ مختلف جماعتن جو اتحاد هو، ڀٽي کي ڪيڏن تائين انهيءَ ۾ ڪامياب ويا، پر اهي پنهنجو ڪو پروگرام ڏئي نه سگهيا. اهڙي طرح بنگلاديش ۾ مسلم ليگ جي خلاف هڪ فرنٽ ٺاهي وئي هئي ۽ مسلم ليگ کي شڪست ڏني وئي. وزيراعليٰ نور المين کي به شڪست آئي هئي. فاطمه جناح پڻ کي اتي شڪست آئي، شاگرد بيهاريا ويا هئا، انهن ئي شڪست ڏني. هن وڌيڪ چيو ته اتحاد هڪ يا ٻن مقصدن تي يا نئين نقطن تي جيڪو جوڙيو وڃي ٿو، اهو ڪامياب ويندو. باقي جيڪو چيو ٿو وڃي، اتحاد ۽ پوءِ سنڌ جا حق وٺنداسون. هيئن به ڪنداسون. هونئن به ڪنداسون، سو اهڙا اتحاد ڪمزور ۽ ذاتي مفاد تي جوڙيا ويندا آهن، شيخ مجيب الرحمان ڪڏهن به انهيءَ راءِ جو ڪونه هو، ته پاڪستان کان ڌار ٿجي، جيتوڻيڪ فوجي جرنلن هن کي پڇاڙيءَ اهو به چيو ته تون جدا ٿي وڃ، اسين تنهنجي لاءِ رنل نه ٿينداسون. ان وقت مون شيخ صاحب کان پڇيو ته سائين توهان ڪهڙو جواب ڏنو ته شيخ صاحب ڪاوڙ ۽ غصي ۾ مون کي جواب نه ڏنو، پر اتي موجود عوامي ليگ جي صدر سيد نذر الاسلام مون کي ٻڌايو ته شيخ صاحب منهنجي رويو ته انهن کي ڪو جواب ڪونه ڏنو، پر مون انهن کي چيو، ته بابا پنجويه سال توهان اسان کي حڪومت ڪرڻ ڏيو، پوءِ سوچينداسون، ته جدا ٿيون يا ڌار ٿيون، سيد امداد محمد شاهه وڌيڪ ٻڌايو ته شيخ صاحب به انهيءَ ڳالهه جو هو ته اسين سياسي اقتصادي آزادي حاصل ڪريون، پر انهن کي سياسي اقتصادي آزادي ته ڪانه ڏني وئي، پنجاب هنن کي اهڙي آزادي ڏيڻ جي حق ۾ ڪونه هو ۽ انهن هنن کي ڌڪي ڌار ڪري ڇڏيو. هن ٻڌايو ته آئون بنگلاديش ۾ هوس ته هتان ڪجهه فوجي ماڻهو اتي آيا ۽ اچي شيخ صاحب کي ريجھائڻ ۽ سمجھائڻ جي ڪوشش ڪيائون ته اسان توهان کي بنگال لاءِ سڀ ڪجهه حق ڏيون ٿا، پر تون ٻين صوبن کي ڀڙڪائڻ ۽ ڦٽائڻ جي ڪوشش ڇڏي ڏي، تنهن تي شيخ صاحب چيو ته آئون جيڪو پنهنجي لاءِ حق گهرندس، ٻين لاءِ به ساڳيو ئي گهرندس، تنهن تي فوجين ۽ شيخ صاحب جي پاڻ ۾ ڏي وٺ ٿي ۽ بنگال تي ظلم جا پهڙا ڪيرائي ۲۰ لک بنگالي ماري، انهن کي جدا ۽ ڌار ٿيڻ ۽ رهڻ تي مجبور ڪيو

ويو. ان سوال ته جيڪڏهن سنڌ حڪومت وڃي ٿي ۽ ٻيهر چونڊون ٿين ٿيون ته مسلم ليگ ڪاميابي حاصل ڪري سگهي ٿي؟ سيد امداد محمد شاه ڳالهائيندي چيو ته اسان جي وڏيرن توڙي ووٽرن جي اڪثريت انهيءَ ڳالهه جي آهي، ته سرڪار جا سالا گهڻا ٿيون. هينئر ئي ڀاڄ شروع ٿي وئي آهي. اسيمبليءَ ۾ پ پ جي ٽڪيٽ تي جيڪي چونڊجي آيا، انهن جا حال ڏسو پيا، پير مظهر لاءِ ووٽ نڪتا ته ۲۶ مان ۲۴ ووٽ مليس. ٻارنهن ووٽ مٿان ئي مٿان ڪونه مليا، سو ماڻهو ڀڄڻ لاءِ تيار ٿيا ويٺا آهن. اسيمبلي توڙي وئي ته نين چونڊن ۾ گهڻا ماڻهو وڃي اقتداري ڌر جو پاسو وٺندا، چنڊ وڃي پ پ ڏي ڀڄندا، جيڪي وري اوڏانهن قابل قبول ڪونه هوندا. ٻيا سڀئي مسلم ليگ ڏي ڀاڄ ڪندا. هڪ سوال جي جواب ۾ هن چيو ته سنڌ کي صوبائي واري به حيثيت ڪانهي، صوبو رڳو نالو آهي، سمورا اختيار مرڪز وٽ آهن، سنڌ ۾ پيري مريدي جي ناتي ڏن اوڳاڙڻ بابت سيد امداد محمد شاه چيو ته ڏن ورتو ڪونه ويندو هو، پر درگاهن ۽ اجتماعي ميڙن ۽ ڪمن لاءِ هٿ ڪيو ويندو هو، پوءِ جڏهن هڏ حرام ٿيا ته سيدن ۽ پيرن انهيءَ کي ڪڍي ڪاروبار ڪري ورتو. باقي ڏن نه ڪنهن عقيدتي مطابق نه وري مذهبي طور ڪو جائز آهي. هن ٻڌايو ته حقيقت ۾ عرب ملڪ سڄيو ۽ بکيو ملڪ هو، اهي خوشحال ملڪ ڳوليندا هئا، انهن کي ڦريون ۽ کائون عرب لتيرا خانہ بدوش هئا. عربستان مان ساداتن راجا ڏاهر جي دور ۾ سنڌ ۾ اچي پناهه ورتي هئي، جن ساداتن سنڌ ۾ پناهه ورتي انهن مان هڪ سادات سنڌين سان گڏجي سنڌ خلاف ٿيندڙ حملا آوارن سان لڙيو، عرب ٿي ڪري عربن سان مقابلو ڪيو ۽ انهن کي شڪست ڏني، انهيءَ سنڌ جو پاڻي ۽ نمڪ ملهائيو. راجا ڏاهر انهيءَ سادات کان ايترو ته متاثر ٿيو، جو سنڌ جي (سڪي) جي هڪ پاسي پنهنجو نالو ۽ ٻئي پاسي سادات محمد بن عفاني جو نالو لکايائين، جيڪي پراڻا سڪا اڄ به موجود آهن، ڇا توهان ايندڙ اليڪشن ۾ حصو وٺندا؟ واري سوال تي ڳالهائيندي هن چيو ته اليڪشن ۾ ماڻهو سڌي يا اڻ سڌي طرح حصو وٺندو آهي. هن دفعي منهنجي طبيعت ٺيڪ نه هئي، تنهن ڪري آئون اليڪشن لاءِ اهو چوندس، ته سياسي سوچ رکڻ ٿو، سياست تي ضرور لڙبو.

(انسرويو وٺندڙ، مالڪ ملاح
روزاني ”سنڌ“ جي آچر ۲۹ جون ۱۹۹۷ع
واري اشاعر ۾ شايع ٿيل)



سید امداد محمد شاہم ۽ ڪتاب جو سهيڙيندڙ مائڪ ملاح، 1998ع

■ حقن جي جدوجهد لاءِ منهنجي جان به وٺي ته اها خوشنصيب سمجهندس

سنڌ: جيئي سنڌ قومي محاذ ۽ متحده (اير ڪيو اير) وچ ۾ ٿيل
 ٺهراءَ ڪهڙن بنيادن تي ٿيو آهي، اهڙي پيش رفت پهرين ڪهڙي ڌر پاران
 ڪئي وئي، انهيءَ سمجهوتي جي پس منظر تي روشني وجهندا؟
 سيد امداد محمد شاهه: سنڌ ۾ اسان جو شروع کان وٺي، اهو
 خيال رهيو آهي، ته سنڌ ۾ جيڪي به قومون ۽ ڌريون رهن ٿيون، انهن جا
 گڏيل مفاد آهن، انهن مفادن لاءِ گڏيل جدوجهد جيستائين نه ٿيندي،
 تيستائين ڪوبه حق حاصل ڪري ڪونه سگهيو، اها ضرورت متحده وارا به
 محسوس ڪندا رهيا ۽ ”جيئي سنڌ“ وارا به محسوس ڪندا رهيا. اڳي سائين
 جي اير سيد جي موجودگيءَ ۾ به اهڙيون ڪوششون ٿيون هيون، جنهن ۾
 آئون وچ ۾ ڪونه هئس، جو ان جي مون کي پيرائتي خبر هجي، پر سائين
 وڏي جي عذرخواهيءَ تي جڏهن الطاف حسين مليو ۽ وري آئون جڏهن وٽس،
 سندس پيءُ جي عذرخواهيءَ تي ويس، ته انهيءَ راءِ جو اظهار ٿيو ته اڳي
 جيڪا پيش رفت شروع ڪئي وئي هئي، انهيءَ کي اڳتي وٺي هلجي. منهنجي

اهڙي ملاقات تي هتي اعتراض به ڪيا ويا. اخبارن ۾ به آيو، پر مون ان کان بالاتر ٿي سوچيو، ته هڪ ٻئي سان خيالن جي ڏي وٺ جاري رکجي. پهريون دفعو ائون جڏهن لنڊن ويس ته سندس پيءُ جي عذرخواهيءَ تي ويس، اير ڪيو اير جا اڳواڻ موجود هئا. الطاف حسين انهن کان پڇيو ته اوهان جو رابطو يا خيالن جي ڏي وٺ ٿيندي آهي ته مون چيو ته قاضي خالد ۽ آفتاب شيخ سان ته اڄ پهريون ڀيرو منهنجي ملاقات ٿي آهي، تنهن تي تعجب ۽ ناپسنديدگيءَ جو اظهار ڪندي، الطاف حسين انهن کي چيو ته توهين ٻئي ڌرين رهو، سنڌ ۾، توهان جا مفادات به هڪجهڙا ۽ توهان جي ملاقات به هتي مون وٺ ٿي ٿئي ۽ پوءِ انهن کي تاڪيد ڪيائين، ته توهين وقت به وقت ملندا رهو ۽ پنهنجن خيالن جي ڏي وٺ ڪندا رهو. انهيءَ کان پوءِ جڏهن واپس هتي سنڌ پهتاسون، ته ان کان پوءِ جڏهن قاضي خالد، نوابشاهه اچڻ وارو ٿيو ته مون کي ڪراچيءَ مان فون ڪيائين ته سڀاڻي ائون نوابشاهه اچان ٿو. شاهه صاحب، توهان ٽائيمر ڏيو ته پنهنجي ملاقات ٿئي، تنهن تي مون هن کي چيو ته بابا، مان فقير ماڻهو ۽ رٿائڻڊ ماڻهو آهيان، جنهن مهل اچين پلي اڃ، پر ٽائيمر جو مون کي ٻڌائجو، ته ائون ٿورو انتظار ڪريان. قاضي چيو ته ٺيڪ آهي، ائون نوابشاهه پهچي، توهان کي ٻڌائيندس، پوءِ هو جڏهن نوابشاهه آيو ته نوابشاهه ايئرپورٽ تان فون ڪيائين ته ائون نوابشاهه ايئرپورٽ تي پهتو آهيان. شام جو چئين وڳي ڌاري توهان وٽ اچڻ چاهيان ٿو، ته مون چيو مانس، ته بهتر ٿيندو ته تون ستين وڳي مون وٽ اڃ ۽ دال ماني به مون وٽ ڪاءُ ۽ دال مانيءَ جي بهاني وڌيڪ وقت به ويهنداسون ۽ ڪچهري به ڪنداسون، پوءِ هو انهيءَ وقت مطابق آيو، پر جيئن ته سائس پيا تعليم کاتي جا آفيسر گهڻا موجود هئا، تنهن ڪري ٻنهي ڌرين جنرل طور سنڌ جي تعليمي مسئلن تي ڳالهائڻ ۽ ذڪر ڪيو، پر ٻي ڪابه سياسي گفتگو ڪانه ٿي ۽ آفتاب شيخ سان منهنجي ملاقات لنڊن واپسيءَ کانپوءِ نه ٿي. هينئر تازو ئي ائون ڪراچيءَ هئس، ته اتي رات جو مون ڏانهن فون آيو ته الطاف حسين صاحب توهان سان ڳالهائڻ چاهي ٿو. هن پهرين نوابشاهه فون ڪئي، انهن چيس، ته ائون مجيد ڪيريو ڳوٺ ۾ ٿو رهان، جتان هن کي خبر پئي ته ائون ڪراچيءَ آهيان. منهنجا فون نمبر ته وٽس هئا، هن مون

سان رابطو ڪيو ۽ چيائين ته هن وقت لنڊن ۾ مون وٽ ڪي دوست آيل آهن، جيڪي منهنجي جماعت جا آهن. انهن کي آئون سياڻي موڪليان ٿو، اهي توهان سان ملندا ۽ توهين انهن سان وڌيڪ ڪچهري ڪجو. پوءِ ٻئي ڏينهن هو لنڊن مان هتي پهتا ۽ مون کي فون ڪيائون، پوءِ مون کين وري به مانيءَ جي صلاح ڪئي ۽ حيدر منزل تي اچڻ لاءِ چيو. پوءِ شعيب بخاري، انيس قائمخاني، انيس ايدووڪيٽ ۽ فاروق ستار آيا، ٻنهي ڌرين جي سنڌ جي مسئلن تي همخالي ته اڳ ۾ به هئي، الطاف حسين مون سان ڳالهائڻ کانپوءِ وري جسقم جي چيئرمين بشير قريشيءَ کي به فون ڪيو ۽ چيو ته شاھ صاحب کي اسان چيو آهي، ته توهين به اچو ۽ انهيءَ ڪچهري ۽ ڳالهين ۾ شريڪ ٿيو. پوءِ بشير قريشي، آريسر سميت پهتو، ڪيترائي مسئلا متحده وارن به کنيا، ته اسان جي عبدالواحد آريسر صاحب ۽ بشير قريشيءَ وارن به کنيا، مون محسوس ڪيو ۽ کين مشورو ڏنو، ته جيتري اسان جي گهٽ ايجنڊا هجي، اوترو سٺو ٿيندو، جيڪي اتحاد لاءِ به فائديمند ثابت ٿيندو. پوءِ مون کين مثال ڏنو، ته چين تي جڏهن جپان قبضو ڪيو هو ته انهيءَ وقت مائوزي تنگ ۽ چيانگ ڪائي شيڪ جي وچ ۾ جنگ پئي هلي. پوءِ جڏهن جپانين قبضو ڪري ورتو ته مائوزي تنگ هليو ويو ۽ چيانگ ڪائي شيڪ کي چيائين ته هينئر پنهنجي وڙهڻ جي مهل ڪانهي، اچو ته گڏجي جاپانين کي منهن ڏيون. اهڙي طرح پوءِ ون پوائنٽ تي هن جو ٺاهه ٿيو ۽ کين ڪاميابي ٿي. تنهن ڪري مون هن کي چيو ته ايترا جو ايجنڊا کنيا اٿو، انهن سان ٿورا ڪشور ته جيئن ڳالهه ٻنهي ڌرين جي سمجهه وٽان به ٿئي ۽ جدوجهد نه ڪانهي ماسل ڪري سگهي. جنهن کان پوءِ سواءِ ڪنهن وڏي بحث مباحثي جي ٻن ڳالهين تي سمجهوتو ٿيو ته ڪالاباغ ڊيم، آدمشماري، ناٿي جي ورهست، انهن تي مڪمل هر آهنگي ۽ گڏيل جدوجهد ڪرڻ جو فيصلو ٿيو، جنهن سمجهوتي جو باقاعدي اخبارن ۾ اعلان به ٿيو، اهو هو جسقم ۽ متحده سمجهوتي جو پس منظر. ٻه ڳالهيون جيڪي ٻنهي طرفن کان هليون، جنهن ۾ خاص طور سان آريسر صاحب ڳالهايو ته بهارين جو مسئلو ۽ ٻيون جيڪي هڪ ٻئي جي قبضي ۾ ملڪيتون آهن، انهن تي ڳالهيون ڪريون، ته مون وري چيو ته بابا اهي سيڪنڊري اشوز آهن. پهرين هنن وڏن

مسئلن تي جيڪي قومي اشوز آهن، تن تي اڳتي وڌون ۽ ڏسون ته هڪ ٻئي سان ڪيترو اسين هلي سگهون ٿا، تنهن ڪري آئون توهان کي عرض ڪندس ته ٻين ڳالهين کي نه ڪٿو، منهنجي انهيءَ راءِ جي ٻنهي ڌرين تائيد ڪئي. مون چيو ته منهنجي سمجهه مطابق ٽن ايجنڊائن تي جن تي متفق ٿيا آهيون، اهي به وڏيون آهن، تنهن ڪري انهن کي اڳتي وڌايون. پوءِ ٻيون ثانوي ڳالهيون ڪيون.

سندھ: متحده ۽ جسقم ٺاهه کان پوءِ توهان کي اير ڪيو اير جي روين ۾ ڪائي تبديلي ڏسڻ ۾ آئي آهي، جي آئي آهي ته اها ڪهڙي تبديلي آهي؟

سيد امداد محمد شاهه: هر مرحلي تي تعاون ڪرڻ ۽ تعاون وٺڻ لاءِ تيار آهي. انهيءَ ۾ ڪن دوستن هنن کان شڪايت ڪئي ته توهان ڪالاباغ ڊيم واري منصوبي تي جسقم سان سمجهوتو ڪيو آهي ته، پوءِ ڪالاباغ ڊيم خلاف آيل رٿ تي، اوهان انهيءَ تي ووٽ چو ڪونه استعمال ڪيو، ته هنن چيو ته ڪنهن به آزاد ميمبر يا مسلم ليگ جو ميمبر رٿ پيش ڪري ها، ته اسين ان کي کليل دل سان ووٽ ڪريون ها، پر جيئن ته هي پيپلز پارٽيءَ وارن جي رٿ هئي ۽ ٻي ٻي سان اسان کي گهڻيون شڪايتون آهن، تنهن ڪري ڪڪڙ ڪورين جو ناموس وڌيري جي، اسين جي ووٽ ڏيون ها ۽ مدد ڪريون ها، ته اها فتح ٻي ٻيءَ وارن جي سڏجي ها، تنهن ڪري اسين پ پ وارن کي ڪوبه جس ڏيڻ ۽ ٻڌڻ لاءِ تيار ڪونه آهيون. باقي موجوده حالت کانپوءِ اڳتي اسين هڪ ٻئي کي ويجهه ٿياسون، ته پوءِ انهيءَ کي ڏٺو ويندو.

سندھ: ڪراچيءَ ۾ حاڪم علي زرداريءَ جي جاءِ تي توهان سان بينظير ڀٽو جي سڌي ملاقات ٿي آهي، انهيءَ ملاقات ۾ ڪهڙيون ڳالهيون ٿيون؟

سيد امداد محمد شاهه: تازو ڪراچيءَ ۾ جنهن ڏينهن سنڌ ٽئڪرس فورم پاران ڪالاباغ ڊيم جي سلسلي ۾ سيمينار ٿيو، تنهن ڏينهن منجهند جو فورم طرفان سڀني جي مانيءَ جو بندوبست ته ڪيو ويو هو، پر بلوچ، پٺاڻ ليڊرن جي مون وري پنهنجي طرفان دعوت حيدر منزل تي رکي،

جنهن ۾ اچڪڙئي صاحب، لطيف آفريدي، اجمل خٽڪ ۽ ٻيا ٻه چار سنڌ سان واسطو رکندڙ جيڪي مون کي ويجهڻ هئا، تن کي مون گهرايو، تن ۾ حاڪم علي زرداري به هو، ته ميڊم حميده ڪهڙو به هئي، جن سان اسان جا پراڻا تعلقات هئا ۽ ٻيا جسٽس وارا به هئا، اسان انهيءَ دعوت ۾ شرڪت لاءِ خالق جوڻيجي، رسول بخش پليجي، قادر مگسي ويندي يوسف لغاريءَ کي به دعوت ڏني، پر پوءِ ڪي آيا، ڪن معذرت گهري. حاڪم علي زرداري وري منهنجي دعوت ۾ اتي هنن سڀني کي عرض ڪيو، ته سڀاڻي رات جي ماني منهنجي ڪاٺو، سو پئي ڏينهن رات جي ماني حاڪم علي زرداري وٽ هئي، جنهن دعوت ۾ اختر مينگل ڪن مجبورين جي ڪري ڪونه اچي سگهيو. اهو سگهوئي واپس هليو ويو هو، باقي پٺاڻ ليڊر ۽ اسين اتي شريڪ ٿياسون، جنهن دعوت ۾ حاڪم علي زرداريءَ جو سندس نياڻو منور ٽالپر ۽ ٻي ٻي جا ٻيا به ماڻهو موجود هئا، جتي ڪچهري ٿي، اسين اُتي ويٺا هئاسون ته حاڪم علي زرداريءَ، اجمل خٽڪ کان پڇيو ته سائين! توهان جي بينظير سان ملاقات ٿي آهي، تنهن تي اجمل خٽڪ چيو ته ها، اسان ابتدا ڪئي آهي ۽ خدا ڪندو ته اسين ڪن اصولي ڳالهين تي متفق ٿي وينداسون، ته حاڪم علي زرداريءَ چيو ته اڄ پيپلز پارٽيءَ جي سنڌ ڪائونسل جي گڏجاڻي پئي ٿئي، جنهن تي اجمل خٽڪ چيو ته ”ها مون کي اهو بينظير ٻڌايو هو، ته پاڻ جيڪي گفٽگو ڪئي آهي، ائون پنهنجي ڪائونسل جي اڳيان پيش ڪنديس، پوءِ جيڪو به نتيجو نڪتو ته انهيءَ تي پيش رفت ڪبي.“ اسين اڃان اتي (حاڪم علي جي جاءِ) تي ويٺا هئاسون، ته بينظير ڀٽو صاحب جو ٽيليفون آيو ته ائون اچڻ تي چاهيان. هنن کي توهين ٿورو روڪيو ته حاڪم علي چيو، ته هي وڃن ٿا ته بينظير صاحب چيو، ته منهنجي ميٽنگ ٿوري ڊگهي ٿي وئي آهي، اها هاڻي ختم ٿي آهي. ائون اچان ٿي، اوهين هنن کي اتي ترسايو، ته اسان جي محمود خان اچڪڙئي کلي چيو ته، ”هين عادت هي، انتظار نه ڪرني ڪي.“ ته ان تي اجمل خٽڪ صاحب چيو ته، ”هوءَ عورت آهي، هن جي طرفان گذارش آهي ۽ اسان کي ٿورو انتظار ڪرڻو پوندو.“ پوءِ اڌ ڪلاڪ جي اندر بينظير ڀٽو صاحب پهچي وئي. اتي اجمل خٽڪ ۽ بينظير ڀٽو ڳالهيون ڪيون، اتان جتان اڳ ۾ هنن جي شروعات ٿي چڪي هئي.

بينظير چيو ته، ”هر ني جو باتين کي ٿي، اس کي پيش رفت سي مين ني کائونسل ڪو آگاه ڪيا، آگي اس ڪو ضرور بڙائي گي، في الحال ڪالاباغ ڊيم منصوبي کي خلاف هر متفق هو گئي هين.“ اتي اسان جي به اهائي دلچسپي هئي ته بينظير ڪالاباغ ڊيم تي صاف ٿئي، چوٽه ٻنهي پاسي پير رکيو ويئي هئي ۽ پوءِ ڳالهيون ڪندي چيائون، ته هي جيڪي ٻيون پارٽيون آهن، قومپرست پارٽيون آهن، اهي اينديون؟ ته مون چيو ته دعوت ڏيندو ته اينديون ته چيائين ته بس چئي ڇڏيو، ته مون چيو ته چوڻ تي ڪوبه ڪونه ايندو. توهين آفيشلي دعوت لکو، سڀني پارٽين ۽ گروپن کي لکي موڪليو، جيئي سنڌ محاذ، جيئي سنڌ قومي محاذ، ڊاڪٽر خالد محمود سومري وارا، ٻه پٺاڻن جون پارٽيون، بلوچستان جي بي اين بي انهن سڀني کي دعوت لکي موڪليو ته اهي پوءِ ايندا. بينظير چيو ته انهن جي پاران توهين ايندو؟“ مون چيو ته ”اسين ٻئي ٻئي پٽ (امداد محمد شاهه ۽ جلال شاهه) ڪنهن به محاذ جا ريگيولر ميمبر ڪونه آهيون، اهي پاڻ ايندا.“ بينظير چيو ته ”آئون گذارش ٿي ڪريان ته جلال محمود شاهه ۽ امداد محمد شاهه به انهيءَ ڌڙي ۾ اچن.“ پوءِ اسان قبول ڪيو. خالد محمود سومري وارن کان سواءِ تقريبن سڀئي گروپ ڌڙي ۾ شامل ٿيا، سو مختصر، حاڪم علي زرداريءَ جي دعوت ۾ ٿيل گفتگو جو احوال اهو آهي.

سنڌ: ڇا بلوچ، پٺاڻ سنڌي قومپرستن جو هڪ مضبوط اتحاد ٿي رهيو آهي؟

سيد امداد محمد شاهه: بلوچستان سرحد ۽ سنڌ جي قومپرست ڌرين جي هميشه هر آهنگي رهي آهي ۽ هر وقت هنن جون گڏيل جدوجهد جون ڪوششون به رهيون آهن، تنهن جو ثبوت اهو آهي ته ون يونٽ جڏهن ٺهيو هو، اهي سڀ ڌريون ون يونٽ جي ٽوڙائڻ واري جدوجهد ۾ شريڪ هيون ۽ وري جڏهن ذوالفقار ڀٽي صاحب جي پهرين حڪومت ڊمي ته انهيءَ ۾ هتي سڀني جي هر آهنگي هئي اوهان ٿورو پوئتي ياد ڪريو ته سائين جي ايم سيد گهر ۾ نظر بند هو، ڀٽي صاحب خاص طور کيس گهرائي عرض ڪيو ته مون کي مينگل، مري، بلوچستان وارو اڪبر بگٽي ۽ بزنجي وارا ۽ ولي خان وارا ٺاهي ڏي، ته اسين متفق طرح سان ڪجهه ڪري سگهون ۽ پوءِ

سائين جي اير سيد هتان اسلام آباد ويو هو. هن جي ميل ملاقات ڪرايئون، پوءِ انهيءَ ۾ هنن ڪجهه سمجهوتي مطابق جيڪو آئين ناهيو اوهان جي اڳيان آهي.

سندھ: سنڌي قومپرستن جي سخت مخالف هوندي، ڪالاباغ ڊيم واري مسئلي تي بينظير ڀٽو جو سنڌي قومپرستن سان گڏجڻ جو مقصد ڇا سمجهو ٿا. ائين ته ناهي ته بينظير ڀٽو سنڌي تائثر ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي آهي ته اهي سندس پويان آهن؟

سيد امداد محمد شاهه: ٻه ڳالهون آهن. ڳالهه صاف آهي ته بينظير کي ظاهر ڪرڻو هو. هونئن ٻنهي پيڙين ۾ پير رکيو وئي هئي، هاڻي ڪليئر ڪٽ پاليسي اختيار ڪئي اٿس ۽ بينظير علي الاعلان ڪالاباغ ڊيم جي مخالفت جو اعلان ڪيو آهي. هاڻي انهيءَ تان ڦرندي ته پنهنجو سياسي مستقبل وڃائيندي ۽ انهيءَ ڌڙي ۾ اها قومپرستن جي وڏي ۾ وڏي ڪاميابي ٿي، مون توهان کي جيڪو اڳيون مثال نئين صوبن جي هر آهنگيءَ جو ڏنو، ته ذوالفقار علي ڀٽو شروع کان آخر تائين، سائين جي اير سيد جو سخت مخالف رهيو ۽ سائين جي اير سيد به انهيءَ جي سياست جو سخت مخالف رهيو، پر تنهن هوندي به جنهن مهل هٿ وڌائڻ لاءِ چيائين ته منهنجي مدد ڪر، ته سياست ۾ عار نه ڪبو آهي، ته ڪنهن مخالف سان اصولي هٿ وٺائجي ته اها سٺي ڳالهه آهي.

سندھ: جيئن ته اوهان جيئي سنڌ محاذ ۽ جسقم جا باقاعدي ميمبر ته ڪونه آهيو، پر اڄڪلهه توهان جي ڪار تي جيئي سنڌ جو ڪهاڙي وارو ڳاڙهو جهنڊو لڳو ڏٺو پيو وڃي، ڇا توهان سنڌ جي آزاديءَ لاءِ جاکوڙيندڙ قومي تحريڪ جي اڳواڻي ڪري رهيا آهيو؟

سيد امداد محمد شاهه: سنڌ جي حقن جي هر هلندڙ جدوجهد ۾ آئون شامل رهيو آهيان ۽ رهندس. مون کي ڪنهن جي پرواهه ڪانهي. تازو بينظير جي جلسي ۾ دائيس تي پاڪستاني جهنڊو لڳل هو، جنهن تي ڪجهه قومپرستن اعتراض ڪيو، تنهن تي مون چيو ته بابا! اها خود فريبي چڻبي، ته ويٺا پاڪستان ۾ آهيون ۽ جهنڊو پيا پاڪستان جو لاهيون ۽ پاڪستان تي اعتراض پيا ڪيون. سو تنهن ڪري جيئي سنڌ محاذ ۽ جيئي سنڌ قومي محاذ

وارن جي سياست محدود دائري ۾ بند آهي، تنهن ڪري آئون سمجهان ٿو ته سندن اصول ڀلي ڪيترو به وزن ٿئي ۽ سٺو ڇو نه هجي، پر اهي حقيقتن کان ڪجهه پري ۽ پاسيرا آهن.

سند: بينظير ڀٽو کي ويجهڙائيءَ کان ڏسڻ کانپوءِ توهان هن کي ڪيئن محسوس ٿا ڪريو؟

سيد امداد محمد شاه: بينظير ڀٽو وڏي هوشيار ۽ چالاڪ آهي، پر پيءُ جيتري قابل ڪانهي، ڇاڄي ڪري جو مرحوم ذوالفقار علي ڀٽي سان منهنجون ڪچهريون به ٿيون. هن سان نجی ڪچهري ڪانه ٿي آهي، جو آئون هن تي راءِ زني ڪريان، پر گفتگو مان ڏٺو ته هوءُ گهڻي اٽيل ويل آهي، دنيا گهمي آهي، مغربي معاشري ۾ پڙهي آهي، تنهن جي ڪري انهيءَ معاشري جا به هن ۾ جوهر آهن.

سند: ڇا توهان وري مستقبل ۾ پارلياماني سياست ڪرڻ چاهيو ٿا؟

سيد امداد محمد شاه: جيڪڏهن مستقبل ۾ آئون سياست ڪرڻ به چاهيان، تڏهن به ڪري نٿو سگهان، ڇو ته منهنجي صحت ايتري ڪري چڪي آهي، جو اها سياست منهنجي لاءِ خودڪشيءَ جو ڪارڻ ٿيندي. خودڪشي ڪمزوري آهي يا بهادري آهي، پر ڪلمي گو انسان آهيان، تنهن ڪري خودڪشيءَ جي اسان کي مذهبي طرح منع ٿيل آهي ۽ آئون انهيءَ ڏي وڌڻ نٿو چاهيان. هٽلر مون کي چند دوستن (محرابپور ڳوٺ ڏي اشارو ڪندي) چيو ته تون هن گرميءَ ۾ اوباروڙي واري ڌرتي ۾ وڃين ٿو، ته اها خودڪشي ڪرين ٿو. مون چيو ته آئون حقن جي جدوجهد ۾ وڃان ٿو، انهيءَ جدوجهد ۾ جيڪڏهن آئون مري به پوان ته منهنجي لاءِ وڏي خوش نصيبي ٿيندي، تنهن ڪري اها خودڪشي ڪانهي، اها ته پنهنجي حقن لاءِ مقصد لاءِ هڪ پيش قدمي آهي، انهيءَ پيش قدميءَ ۾ ڪو ماڻهو جنگ لاءِ ويندو آهي يا جهاد تي ويندو آهي، ڀلي اٺ تان ڪري مري پئي، تڏهن به اهو شهيدن ۾ شمار ٿيندو، ڇاڄي ڪري جو انهيءَ جو قدر سٺي پاسي ڏي هو.

سند: توهان سند جي حقن لاءِ جدوجهد پيا ڪريو، ڇا توهان سند

جي آزاديءَ لاءِ جاکوڙيندڙ جستمر ۽ جيئي سند محاذ کي گڏائي هلاڻ جون ڪوششون ورتيون آهن؟

سيد امداد محمد شاه: آئون عملي طرح سان جيئي سنڌ محاذ ۽ جسٽم تہ پنهنجي جاءِ تي پر پيپلز پارٽيءَ کي بہ انهن سان ملائڻ لاءِ تيار آهيان تہ هر هڪ سنڌيءَ جو، سنڌ جي حقن لاءِ مفادن لاءِ گڏجڻ ۽ شريڪ ٿيڻ لازمي سمجهان ٿو. انهيءَ ۾ جيڪڏهن منهنجي خدمت جي ضرورت پئي تہ آئون اهڙي خدمت ضرور پيش ڪندس.

سنڌ: جيئي سنڌ وارن کي پارلياماني سياست ڪرڻ کپي؟

سيد امداد محمد شاه: جيئي سنڌ وارن جڏهن بہ پارلياماني سياست جو بائيڪاٽ ڪيو آهي، آئون ذاتي طور انهيءَ بائيڪاٽ کي غلط سمجهندو هئس ۽ سمجهان ٿو. اسان جا ماڻهو چون ٿا، تہ اهي چونڊجي ڪونه سگهندا، آئون ٿو چوان تہ اليڪشن جو ذريعو پليٽ فارم مهيا ڪري ٿو، تہ توهين پنهنجي نظريي ۽ خيالن جي تعليم ماڻهن تائين پهچايو، پوءِ انهن ماڻهن جي ڪسوٽيءَ تي ڇڏيو تہ ڇاڪي چاهين ٿا. اوهان سياست ۾ ڏٺو هوندو تہ انڊيا يا برطانيا جي اليڪشن ۾ پهرين دفعي گهٽ ووٽ ڪنڀائون، ٻئي پيري وڌيڪ سڌارو آيو ۽ وڌيڪ ڪنڀائون ۽ ڪاميابي حاصل ڪري ورتائون، تنهن ڪري جيئي سنڌ وارا اهڙي سياست کان جيڪو پاڻ کي الڳ ڪن ٿا، سو آئون سمجهان ٿو تہ اهو غلط ڪن ٿا ۽ هنن کي پنهنجي نظريي ۽ خيالن جي واڌاري لاءِ انهيءَ پليٽ فارم کي يوٽيلائيز ڪرڻ کپي ۽ ماڻهن کي بہ سياڻي توهين ميار ڏيو تہ بابا! توهان ووٽ ڪونه ڏنو، هينئر جيئي سنڌ وارا ڪو پي پي جي پيو ذاتي طرح حمايت ڪري، تہ ڪو وري مسلم ليگ جي پيو حمايت ڪري، اهو تہ پاڻ توهان پنهنجي ڪارڪنن کي بدانتظاميءَ جي دعوت پيا ڏيو. جماعت اسلامي ڪمزور ٿي سهي، پر پنهنجا اميدوار بيهاريندي آهي ۽ انهيءَ تي پنهنجي نظرياتي پروپيگنڊا ڪندي آهي، سو منهنجي ذاتي طرح اها ئي راءِ آهي، تہ جيئي سنڌ وارن کي اهو پليٽ فارم بہ خالي ڇڏڻ نہ کپي.

سنڌ: ڇا نواز شريف جي حڪومت پنهنجو مدو پورو ڪندي؟

سيد امداد محمد شاه: ڪنهن بہ حڪومت پاڪستان ۾ ٽينيوئر/مدو پورو ڪيو ئي ڪونهي. پهرين تہ جيڪي هڪ ٻه اسيٽيمليون ٿيون آهن، تن کي پنهنجو مدو پورو ڪرڻ ڏنو ئي ڪونه ويو. اسان وٽ اڃان جمهوري

روايتن پير ئي ڪونه ڪوڙيا آهن، هتي وارو پس منظر جيڪو رهيو آهي، سو
ڊڪٽيٽر شپ ۽ آمرانه رهيو آهي، تنهن ڪري موجوده حڪومت جي باري ۾
به ڪا اڳ ڪٿي ڪري نٿي سگهجي.

(انٽرويو وٺندڙ، مائڪ ملاح
روزاني ”سند“ حيدرآباد جي
۳۰ آگسٽ ۱۹۹۸ع واري
اشاعت تان ورتل)

□ سون ۾ به سائين جي ايم سيد وانگر زبردستيءَ جي اڳيان جھڪڻ ناممڪن آهي

سائين جي ايم سيد جو پروگرام، ”قومي خوداراديت“ جو پروگرام آهي ۽ اهو هر قوم ۽ وطن جو بنيادي حق آهي. قومي آزادي گهرڻ ۽ حاصل ڪرڻ ڪافي ڏکيو ۽ ڪن مسئلو آهي، فرق رکيو اهو آهي ته ڪن قومن کي آزادي ڇڏي ملي ويندي آهي ۽ ڪن کي ڏکي ملندي آهي. اسان جي آزاديءَ جو پروگرام ۽ فڪري لائين، جيڪا سائينءَ ماڻهن کي ڏني آهي، ان جي حاصلات ڏکيري ۽ قربانين کان سواءِ يا گهٽ قربانيءَ سان حاصل نه ٿيندي. باقي جيتري قدر سوال سنڌ جي جاگرافيائي طرح، ڪلچرلي طرح يا سياسي ۽ اقتصادي طرح ۽ ان جي دنيا جي نقشي تي موجودگي ۽ وسائل جو آهي ته سنڌ انهن خوش قسمت خطن سان مطابقت رکي ٿي، جيڪي دنيا جا خوشحال ۽ آسودا ملڪ آهن. جيڪڏهن سنڌ کي پنهنجي حق خوداراديت ملي وڃي ته، اسان پنهنجو آئيندو خوشحال گذاري سگهون ٿا. اسان کي سمجهڻ ۽ بين الاقوامي سرحدون آهن. اسان کي به ”لينڊ لاک“ (بند ٿيل سرحدن وارو ملڪ) ڪونه آهيون. هڪ پاسي افغانستان ۽ ايران آهن، ٻئي پاسي چين ۽ روس آهي، هن پاسي هندوستان آهي، جن ملڪن، علائقن يا خطن جون

ايڏيون وڏيون سرحدون هجن، اهي حالتون قومي آزاديءَ لاءِ سازگار ٿي سگهن ٿيون.

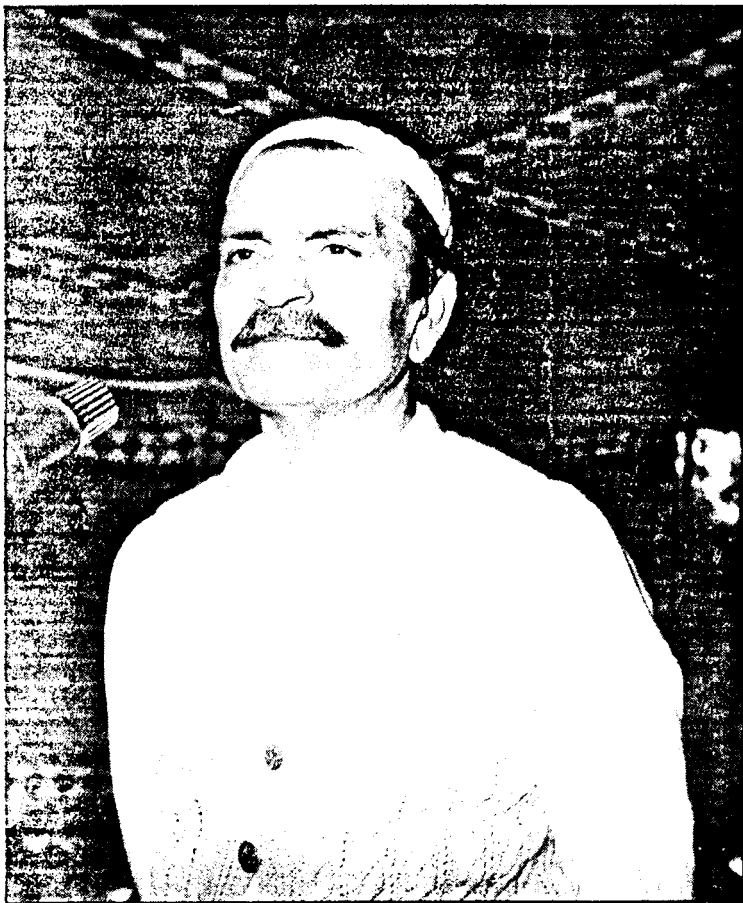
سنڌ جي تاريخ موهن جي دڙي کان وٺي اڄ تائين پڙهجي ۽ ڏسجي ٿي ته سنڌي قوم Non مارشل قوم نه رهي آهي. موهن جي دڙي جهڙي ترقي يافتہ تهذيب هئڻ جي باوجود ڪوبه هٿيار اتان ڪونه مليو آهي. اهو سنڌي قوم جي پرامن هجڻ جو وڏو ثبوت آهي، جنهن پنهنجي هيڏي ساري تاريخي وجود هئڻ جي باوجود ڪڏهن به اڳرائي ڪرڻ جي نيت نه ڪئي آهي، تنهن ڪري انهيءَ کي هٿيارن جي ٺاهڻ جي ضرورت ئي نه پئي آهي. ٻئي پاسي اسان جي خطي تي هڪ مارشل ريس قوم قابض آهي، جنهن جي تاريخ شاهد آهي ته ان سدائين اوڙي پاڙي وارين قومن جي مٿان اڳريون ڪيون آهن ۽ پاڻ کان سگهاري قومن جي دلالي ڪئي آهي يا وري انهن جي فوجن سان پاڙيتو ڪردار ادا ڪري ٻين قومن تي حملا آوار ٿي آهي. ويجهيءَ تاريخ جو مثال آهي ته، انهن انگريزن جي حمايت ۾ فوجون وٺي مصر ۾ جرمنن سان جنگ ڪيائون، ترڪيءَ جي مسلمان سلطنت جي ڪمزور ٿيڻ تي سڀني اسلامي روايتون ۽ انساني قدر لتاڙي ڪعبه الله ۾ گوليون هڻي، ترڪن کي قتل ڪرڻ کان به ڪونه ڪيپائيا ٿيون، جنهن قوم پنهنجي ئي ملڪ جي اڪثريتي حصي (بنگال) تي فوج ڪشي ڪري ۲۰ لک پنهنجا ماڻهو قتل ڪرڻ کان به نه ڪيپايو، اهڙيءَ مارشل قوم کان آزادي وٺڻ ڏکيڙو ڪم ضرور آهي، پر پوءِ به تدبير ۽ ڏاهپ سان ڪم آسان ٿي سگهي ٿو. اهو اسان جي قوم تي ڇڏيل آهي ته اها تدبير ۽ حڪمت عملي کان ڪم وٺي ٿي يا نه. مون کان ۲۶ اپريل تي سائينءَ جي جنازي نماز کان ڪجهه دير پهرين ڪنهن اخبار واري سوال ڪيو ته جيئي سنڌ تحريڪ ۾ نه هئڻ جي باوجود، جيڪڏهن توهان کي مجبور ڪيو وڃي ته توهان اسان جي رهنمائي ڪريو ته توهان جو مؤقف ڪهڙو هوندو؟ تنهن تي مون کيس جواب ڏنو ته آئون پنهنجي سڄي عمر، ڪافي بنيادي نقطن سان سهمت هجڻ جي باوجود، جيئي سنڌ تحريڪ سان ڪڏهن به منسلڪ نه رهيو آهيان، مجبور صرف اهڙي ماڻهوءَ کي ڪري سگهجي ٿو، جيڪو ڪنهن نه ڪنهن وقت ساڻن شريڪ رهيو هجي يا سندن ميمبر رهيو هجي. ان ڪري جيڪڏهن اهڙي

قسم جي ڪوشش ڪندا به ته منهنجي سمجھ موجب اها سندن بيواجبي هوندي. هن سلسلي ۾ مون کي سائين وڏي جي هڪڙي ڳالهه تمام چٽيءَ طرح ياد آهي. توهان کي به اها خبر هوندي ته سائين جي اير سيد ڪافي عرصو خاڪسار تحريڪ ۾ رهيو هو ۽ پوءِ وري ان کان ڪنارڪش ٿي ويو هو، پر پوءِ به پنهنجا ذاتي لاڳاپا علامه مشرقيءَ سان رکندو آيو هو. هڪ دفعي سائين وٽس دهليءَ ويو، ته ان خاڪسار تحريڪ جي ڪارڪنن کان سائين کي وڏي سلامي ڏياري، جنهن تي اخبار نويس علامه صاحب کان سوال ڪيو ته، شاه صاحب ته توهان کي ڇڏي ويو آهي، پوءِ توهان ان کي سلامي ڪيئن پيا ڏياريو؟ جنهن تي علامه صاحب کين چيو ته جيڪو هڪ دفعو خاڪسار تحريڪ ۾ اچي ٿو، اهو ان کي ڇڏي نٿو سگهي، پر جي توهان سمجهو ٿا ته، شاه صاحب اسان کي ڇڏي ويو آهي ته، اسان ته کيس ڪونه ڇڏيو آهي. سو آئون جيڪڏهن جيئي سنڌ تحريڪ سان وابستہ رهيو هجان ها ته، پوءِ به ڪٿي ڪارڪن اهڙي حجت ڪن ۽ مون کي مجبور به ڪن، ته توهان برابر اسان کي ڇڏي ويا آهيو، پر اسان توهان کي ڪونه ڇڏينداسون. آئون پنهنجيءَ سڄيءَ عمر ۾ صرف هڪڙيءَ سياسي پارٽي عوامي ليگ ۾ رهيو آهيان، ان کان سواءِ ٻيو ڪڏهن به ڪنهن سياسي پارٽيءَ سان گڏ ڪونه رهيو آهيان، باقي خيالن جي هڪجهڙائي هر ان پارٽيءَ سان رهي آهي، جنهن وٽ چڱي ڳالهه رهي آهي، پر پوءِ به منهنجو انهن سان ڪو عملي ڪردار نه رهيو آهي.

مان ۱۹۸۵ع کان ۱۹۸۸ع ۽ ۱۹۸۹ع تائين اسيمبليءَ ۾ هوس، ويهندو مخالفت ۾ هوس، پر ڪابه چڱي ڳالهه جي مسلم ليگ ڪئي هوندي، يا پ پ وارن ڪئي هوندي ته، مون ان جي جائز حمايت ڪئي هوندي ۽ ناجائز جي سختيءَ سان مخالفت ڪئي هوندي.

سائين وڏي پنهنجيءَ هيڏي وڏي عمر درازيءَ ۾ ثابت ڪيو ته زبردستيءَ جي اڳيان ڪڏهن به نه جهڪيو، انهيءَ جي خون جي رشتي جي نسبت سان مون ۾ به زبردستيءَ جي اڳيان جهڪڻ جو امڪان گهٽ بلڪه ناممڪن سمجهيو وڃي.

ساڃام حيدرآباد



سيد امداد محمد شاهه، انور علي کيڙو يادگار مفت اکين جي ڪئمپ جي افتتاح
جي موقعي تي؛ 6-12-1986ع

■ ڪراچي کي مرڪز حوالي ڪرڻ جي سازش

سند جي اهر شهر ڪراچيءَ ۾ روزاني ويهه کان پنجويهه انساني حياتين جو زيان ڪا معنيٰ رکي ٿو. اهو سڀ ڪجهه ملڪ جي وڏي صوبي جي مرضيءَ ۽ پاڪستان جي وڏي اداري جي اڳواٽ پلاننگ هيٺ ٿي رهيو آهي. اهڙو اظهار سند جي قومپرست اڳواٽ ۽ سند اسيمبليءَ جي اڳوڻي ميمبر سيد امداد محمد شاهه سند جي موجوده صورتحال تي مائڪ ملاح ۽ اير عثمان سومرو کي ڏنل هڪ انٽرويوءَ ۾ ڳالهائيندي ڪيو. هن چيو ته سند مان فوج جو نڪري وڃڻ اصل ڪراچي کي بدامني ۽ گهيري ۾ آڻي، ڪنهن بهاني سان اوچتو ٻيهر فوج کي واپس آڻڻ ۽ سازش طور ڪراچيءَ کي مرڪز حوالي ڪيو پيو وڃي. هن چيو ته بينظير ڀٽو جي حڪومت ملڪ ۾ امن امان واري مسئلي ۾ ناڪام ٿي چڪي آهي، هوءَ ڪراچي کي فري پورٽ ڪرائڻ لاءِ آمريڪا کي اندروني آڇ سان گڏوگڏ اسيمبلين کي ٽوڙڻ جي سفارش ۾ ردل آهي ۽ اهو سڀ ڪجهه وڌندڙ دهشتگرديءَ جو الزام ٻين تي مڙهڻ لاءِ ڪيو پيو وڃي. هن چيو ته جيڪڏهن هن اسيمبلي ٽوڙي موجوده حڪومت کي ختم ڪيو ته ان کان پوءِ قومي حڪومت جوڙڻ جا امڪان نظر اچن ٿا، جيڪا موجوده حڪومت کان به وڌيڪ ڪمزور هوندي. هن چيو ته

حڪومتي ڌر ۽ مخالف ڌر غير نظرياتي پارٽيون آهن، جن وٽ اقتدار جي بڪ کان سواءِ ٻيو ڪوبه پروگرام ڪونهي. عالمي صورتحال جي حوالي سان سيد امداد محمد شاه چيو ته هن وقت دنيا اندر سپر پاور آمريڪا جي داڍاگيري آهي، آمريڪا اقوام متحده کي استعمال ڪري نئين ملڪن ۽ قومن کي پنهنجي گوڏن هيٺان آڻي جهڪائڻ چاهي ٿو. هاڻوڪي دور ۾ ملڪ جي والار کان وٺي وڏا ملڪ اقتصادي والار، قرضن ۽ امدادي وسيلي نئين ملڪن اندر پنهنجو اثر قائم ڪري اقتصادي مفاد حاصل ڪن ٿا ۽ جتي پنهنجي ناپاڪ ارادن ۾ ڪامياب نٿا ٿين، اتي نئين ملڪن ۾ دهشتگردي ۽ سياسي پڇ ڊاه ۽ عدم استحڪام واري صورتحال پيدا ڪري نئين ملڪن کي گوڏا کوڙڻ لاءِ مجبور ڪيو پيو وڃي.

(روزاني جاڳو هراچي
۱۱ ڊسمبر ۱۹۹۳ع)

□ **بينظير ملڪيت ڦهائڻ لاءِ مرتضيٰ** **کي ماراڻڻ وقت تماشائي بڻي رهي**

پاڪستان ۾ پنجاه سالن جو گند پکڙيو پيو آهي. احتساب اهڙو هجي، جنهن سان اهو سمورو گند ڌوڄي وڃي، پر احتساب ڪرڻ جون ڳالهائون ڪندڙ اهڙو احتساب ڪندا ئي ڪونه، اهي رڳو احتساب جي شروعات به ڪن- ته وڏي ڳالهه آهي. هتي قانون جون ڀڃڪڙيون ٿيون آهن ۽ آئين ڪنهن نالي جو نه رهيو آهي، فوج جو به احتساب ٿئي، اهي امڪان ئي نٿا ڏسجن. اهڙن خيالن جو اظهار سائين جي اير سيد جي فرزند ۽ سنڌ اسيمبليءَ جي اڳوڻي ميمبر سيد امداد محمد شاه سنڌ سان ڳالهائيندي ڪيو. هن صدر فاروق لغاري پاران قومي اسيمبليءَ توڙڻ واري قدم تي ڳالهائيندي چيو ته صدر فاروق لغاري اهڙو قدم صرف پاڻ کي بچائڻ لاءِ کنيو آهي، ڇاڪاڻ ته هو بزدل ۽ ڪمزور صدر آهي. هن هڪ مثال ڏيندي چيو ته جهڙي طرح ڪنهن ڪمري ۾ ٻلي بند ٿيندي آهي ۽ کيس جڏهن ڀڄڻ لاءِ ڪابه واٽ نه ٻڃيندي اٿس ته، چڪ هڻڻ ۽ ڪاٺ لاءِ ٻلي تيار ٿي ويندي آهي. اهڙي طرح بينظير ڀٽو، صدر لغاري، جون سموريون واٽون قابو ڪري ڇڏيون هيون، جنهن کان پوءِ نه قانون جي بالادستي رهي هئي ۽ نه عدالتن

جو ڪو احترام ۽ عزت هئي. صدر لغاريءَ پاڻ تي اهڙو گهڙو سوڙهو ٿيندو ڏسي، ائين ترميم وارو بل اوجھه ڇڏيندي اسيمبلي توڙي ڇڏي. سيد امداد محمد شاھ پير پاڳاري جي سياسي تبديلين وارين اڳڪٿين تي ڳالهائيندي چيو ته پير پاڳارو اسلام آباد ۽ لاهور ۾ رهي ٿو. هو هميشه اقتدار جي ڪٽهڙي کي ويجهو رهندو آهي، ان ڪري کيس وڌيڪ معلومات هوندي آهي، جنهن بنياد تي اڳڪٿيون ڪندو آهي، جنهن کي روحاني طاقت سڏڻ غلط ٿيندو. هن ممتاز علي ڀٽي جي وڏو وزارت تي ڳالهائيندي چيو ته اهڙا سياستدان جيڪي پاور پاليسين ۾ ايمان رکن ٿا، اهي اهڙيون آڇون جلد قبول ڪن ٿا. هن چيو ته اقتدار جي ڪرسي اهڙي آهي، جنهن ڪري ظفر علي شاھ ۽ شوڪت شاھ وزير ٿيڻ لاءِ جتيون گسائي رهيا آهن. هن ممتاز ڀٽو جي مقرريءَ تي وڌيڪ ڳالهائيندي چيو ته اهڙي تبديلي پيپلز پارٽي جي ووٽ کي ورهائڻ لاءِ به ڪئي وئي آهي. هن چيو ته سنڌ اسيمبليءَ ۽ بلوچستان اسيمبلي دير سان تڙڻ جو سبب هڪ اهو به هو ته ممتاز علي ڀٽو ۽ ظفر الله جماليءَ جو زور هو، ته نگران حڪومت ۾ شامل ٿيندڙن کي چونڊن ۾ به بيهڻ جو حق ڏنو وڃي، پر سندس اها ڳالهه نه مڃي وئي ۽ هن وڏو وزارت جو مزدو وٺڻ لاءِ وڏو وزارت قبول ڪري ورتي. هڪ سوال جي جواب ۾ سيد امداد محمد شاھ چيو ته چونڊون ڄاڻايل مدي ۽ تاريخ تي ٿينديون ڇاڪاڻ ته ائين ۾ به شامل آهي، هن کي ۹۰ ڏينهن ۾ اليڪشن ڪرائي آهي. ۳ فيبروري تي اليڪشن نه ڪرائڻ ائين جي پيڪڙي ٿيندي. مارچ ۾ سينيٽ ختم ٿي رهي آهي ۽ سينيٽ کان اڳي قومي اسيمبليءَ جو هجڻ ضروري آهي، ٻي صورت ۾ مارشل لا ئي لڳي سگهي ٿي. ملڪ جو اقتصادي ڏيوالو نڪري چڪو آهي، آئون نٿو سمجهان ته فوج مارشل لا لڳائيندي، ڇاڪاڻ ته فوج جا حڪم هونئن ئي هلي رهيا آهن، پاڪستاني فوج ته ڪنگ ميڪر آهي، حاڪم ٺاهڻ ۽ لاهڻ وارو عمل فوج جي هٿ جو ئي ڪيل آهي. هن هڪ سوال جي جواب ۾ چيو ته ائين ترميم واري شق ائين ۾ نه هجي ها، ته ملڪ ۾ خونريزي وڌي وڃي ها. سيد امداد محمد شاھ، مير مرتضيٰ ڀٽو واري قتل ڪيس تي ڳالهائيندي چيو ته مرتضيٰ ڪيس ۾ تربيوئل کي ڪيس هلائڻ، ايف آءِ آر داخل ڪرڻ جو حق ئي ڪونهي. هو صرف پنهنجي راءِ وقتي حڪومت کي

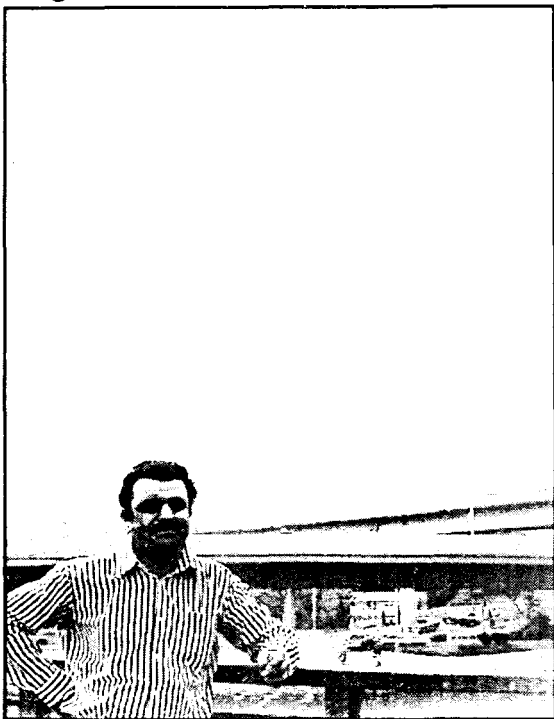
ڏياري موڪلي سگهن ٿا. هن وقت ته سنڌ حڪومت جو وڏو وزير ممتاز ڀٽو آهي ۽ روشن امڪان ڏسجي رهيا آهن ته، ٽربيونل جي راءِ جي روشني هيٺ بهتر قدر ڪنيو ويندو. هن چيو ته ممتاز ڀٽو پنهنجن بيانن ۾ چئي چڪو آهي، ته مير مرتضيٰ ڀٽو قتل جو پلانڊ ذاتي طرح به چڪي وٺندو. هن وقت ته پاڻ وزير اعليٰ آهي، رڳو اهو پلانڊ ڪيائين ته به وڏي ڳالهه آهي. مرتضيٰ ڀٽو جي قتل تي ڳالهائيندي، هن وڌيڪ چيو ته مون اڳ ۾ به چيو هو ته بينظير ۽ مرتضيٰ وچ ۾ ڪي به سياسي ۽ نظرياتي اختلاف ڪونه هئا. سڄو چڪر ملڪيت جي ورهاست جو هو. ملڪيت ڦهائڻ خاطر بينظير ڀٽو مير مرتضيٰ ڀٽو کي پاڻ ئي ماريو آهي. هن هڪ سوال جي جواب ۾ چيو ته موجوده نگران حڪومت کي نواز شريف، بينظير ۽ آصف زرداري جي ڪڏن ڪرتوتن جا ثبوت مليا ته اهي نااهل قرار به ڏنا ويندا. سيد امداد شاهه احتساب واري ڳالهه کي ورجائيندي چيو ته پاڪستان جي پنجاهه سالن واري تاريخ ۾ زنده توڙي مٿلن جي، ڪرتوتن جو چئو پڌرو ٿيڻ کپي ته قانون ۽ آئين جي پينگ ۽ پيڪڙي ڪنهن ڪئي، ڪنهن جي ڪهڙي عمل سان بيقاعدگيون وڌيون ڇوڻ چڙهڻ شروع ٿيون. سيد امداد محمد شاهه اير ڪيو اير تي ڳالهائيندي چيو ته اير ڪيو اير کي دهشتگرد بڻائڻ ۾ سنڌين ئي اڳرائي ڪئي. هن چيو ته قمر پٽيءَ جي اڳواڻيءَ ۾ جيئي سنڌ جي چوڪر ميوونسيپالٽي حيدرآباد تي داداگيريءَ سان حملو ڪيو. هن الزام هنيو ته ۳۰ سيپٽمبر تي قادر مگسي جي اڳواڻيءَ هيٺ حيدرآباد ۾ سوين ماڻهو ماري ويا. هن اهو سڀ ڪجهه فوج ۽ ڌاڙيلن سان گڏ ڪيو، جيڪو حملو ايجنسين جي چوڻ تي ڪيو ويو، جنهن کان پوءِ مهاجرن ايڪشن جو رد عمل ڏيکاريو، اهڙي طرح سنڌين ۽ مهاجرن وچ ۾ نفرتون وڌڻ لڳيون، پر هاڻ ساڄهه وند ماڻهو اهڙين حرڪتن کي سمجهي ويا آهن، ڇو ته ٻئي ڌرين سمجهي ويون آهن ته کين ايجنسيون ويڙهائي پڇڙو ڪري رهيون آهن. سيد امداد محمد شاهه هڪ سوال جي جواب ۾ چيو ته نگران حڪومت ۾ شامل ٿيڻ لاءِ سوچي به نه ٿو سگهجي. هن چيو ته ايندڙ چونڊن ۾ حصو وٺڻ جو فيصلو وقت ۽ حالتن تي ڇڏيو آهي.

الترويو وٺندڙ، مالڪ ملاح

(روزاني ”سنڌ“ اخبار حيدرآباد- ۹۱-۱۱-۱۲)



سید امداد محمد شاہ، خان غفار خان، میڈم حمیدہ کھڑو، حبیب اللہ ناریجو،
ڈاکٹر ضیاء شاہ، قمر بی، منظور علی؛ 1984 ع



سید امداد محمد شاہ نیو اوٹانی ہوٹل، ٹوکیو جاپان پر؛ 1975 ع

□ حڪمران ۽ ملڪي ڏيوالو

حڪمرانن پاڪستان کي عالمي طور تي ويڳاڻو بنائي ماڻهن کي وڌيڪ مونجهارن ۾ وجهي ڇڏيو آهي، جڏهن ته نگران حڪومت پيپلز پارٽيءَ کان ناراض ٿيلن جو گروهه آهي. اهڙو اظهار اڳوڻي ايم پي اي قومپرست اڳواڻ امداد محمد شاهه ڳوٺ مجيد ڪيريو ۾ صحافين سان ڳالهائيندي ڪيو. هن چيو ته اسيمبليون توڙڻ لاءِ صدر کي مجبور ڪيو ويو جو، ملڪ اندر ڳاڙهي پڳا ٽيڪس لڳايا ويا، ڪورٽن جي فيصلن جو مذاق اڏايو ويو، ڪارخانيدار ۽ واپاري حڪمرانن خلاف بڻيل هئا، جڏهن ته پيپلز پارٽيءَ وارا پنهنجا هوش حواس وڃائي وينا هئا، جو اڃا وڻو اعتماد جو ووت ورتو ئي ڪونه ته، بي اعتمادِيءَ جي تحريڪ هلائي وئي. هن احتساب بابت ڳالهائيندي چيو ته احتساب سٺي ڳالهه آهي، پر انهيءَ جي ٿيڻ جو امڪان گهٽ آهي، جنهن لاءِ احتساب کي هٿيار طور استعمال نه ڪرڻ گهرجي، جڏهن ته اهو احتسابي عمل ۱۹۴۷ع کان ٿيڻ گهرجي. هن چيو ته سنڌ اندر لٽ مار ڪرڻ ۽ مرتضيٰ ڀٽو جي قتل ڪري پ پ کي ڪاپاري ڌڪ رسيو آهي. هن چيو ته ممتاز ڀٽو ٽن مهينن ۾ قومپرستي کي ڪهڙو فائدو پهچائيندو. هن وڌيڪ چيو ته صدر فاروق لغاري سر جمال خان جو پوتو

آهي، جيڪو شڪار جو شوقين آهي ۽ پراڻو جياڻو آهي، جڏهن ته ممتاز ڀٽو ۾ پڻ ساڳيون عادتون آهن، جيڪي هڪ ٻئي کان ٻاهر نه ويندا. هن چيو ته ممتاز ڀٽو ۽ پ پ (ش پ) هڪ ئي آهن. هن غلام مصطفيٰ جتوئيءَ جي پارٽي اين پي پي کي پ پ (ش پ) ۾ ضم ڪرڻ بابت چيو ته اهو ممڪن ڪونهي، جڏهن ته ممتاز جون دوستيون جتوئيءَ جي دشمنن سان آهن، جنهن ڪري اهي پاڻ ۾ ٺهي نه سگهندا. هن چيو ته ماضيءَ ۾ صدر ايوب وٽ پير پاڳاري، مخدوم طالب الموليٰ ۽ ذوالفقار ڀٽو هڪ ڇت هيٺ زالن واري حيثيت ۾ رهي چڪا آهن. هن چيو ته پنجاب جيڪو ڪجهه ڪندو آهي، اهو پنهنجي فائدي ۾ ڪندو آهي. پنجاب جي مرضي آهي ته انهن جي مفادن جي پورائي ٿئي ۽ سنڌ مان ڪابه پارٽي اڪثريت ۾ نه اچي. هن چيو ته هو اليڪشن ۾ حصو نه وٺندو، ليڪن سنڌ جي مفادن کي نقصان پهچايو ويو ته هو پوئتي نه هٽندو. هن چيو ته هاڻي زردارين خلاف اتحاد ٺهندو، پر اهي مقابلو ڪري نه سگهندا. هن چيو ته هاڻي آءُ پاڪستاني سياست کان مايوس ٿي چڪو آهيان، ڇاڪاڻ ته پنجاب مثبت روش کان ڪم نه ورتو آهي، جنهن ڪري ملڪ ڪمزور ٿي ويو آهي. هن چيو ته سنڌ ۾ قوم پرست سياست ڪونهي، پر قوم پرست جذبو آهي، جڏهن ته ڪجهه قومپرست انهيءَ نظرئي کي ڏاڪڻ ٺاهي، ڪڏهن حڪومت جا صلاحڪار ٿين ٿا ته ڪڏهن هاءِ ڪورٽن جا جج ٿين ڇا هن ٿا. هن چيو ته ذوالفقار علي ڀٽو ۽ بينظير فوج جي مدد سان اقتدار حاصل ڪيو ۽ فوج جيئن چاهيندي ائين ٿيندو. هن چيو ته ۷۰ع ۾ مجيب الرحمان کٽيو، ليڪن ملڪ ٽڪرا ڪيو ويو، پر اقتدار انهن کي نه ڏنو ويو. هن چيو ته نواز شريف کي واضح اڪثريت جي باوجود کيس اقتدار ان ڪري نه ڏنو ويو ته، پنجابي هٿن جي ناتا، هو ڪنهن به وقت اک ڏيڪاري سگهيو پئي، انهيءَ جي ڀيٽ ۾ بينظير سٺي نوڪر ثابت ٿي ۽ پنجاب جيڪو چاهيو، اهو عمل ڪيو. هن سنڌ جي آزاديءَ تي ڳالهائيندي چيو ته سنڌي رڳو خواهش رکن ٿا ته آزادي ملي، جيڪا ائين ڪانه ملندي.

انٽرويو وٺندڙ: صالح ٺٽو
(روزاني "سنڌ" اخبار
حيدرآباد، ۹۱-۹۲-۱۲)

■ بينظير پنجاب کي دابو ڏيڻ لاءِ قومپرستن ڏانهن رويو بدلايو آهي

سائين جي اير سيد جي فرزند ۽ سنڌ اسيمبليءَ جي اڳوڻي ميمبر
 سيد امداد محمد شاه چيو آهي ته مهاجر سنڌين جا ”قدرتي اتحادي“ آهن.
 ايندڙ دؤر ۾ سنڌي ۽ مهاجر گڏجي وڙهندا، جيڪڏهن سنڌين مهاجرن جو
 ساٿ نه ڏنو ته، هو ڪنهن ٻي ڌر سان گڏجي وڙهندا، هو گذريل ڏينهن
 سڪرنڊ لڳ پنهنجي ڳوٺ مجيد ڪيريو ۾ ”ڪاوش“ جي هڪ پينل کي
 انٽرويو ڏئي رهيو هو. هن چيو ته مهاجر پنهنجي حقن لاءِ وڙهي رهيا آهن، هو
 سياسي طرح بيدار آهن، منهنجي لنڊن الطاف حسين سان ملاقات ٿي هئي، هن
 هڪ ڀيرو ٻيهر سنڌين ۽ مهاجرن جي گڏ ٿيڻ جون ڳالهيون ڪيون هيون، پر
 مون کيس چيو ته آئون ساڻس ڪهڙو واعدو ڪريان، ڇاڪاڻ ته آئون سنڌ
 جي صرف ۵ سيڪڙو شعوري ماڻهن جي نمائندگي ڪريان ٿو، ماڻهن جي
 وڏي اڪثريت ته اڄ به پ پ پ کي ووٽ ڏئي ٿي. هن مخالف ڌر پاران
 حڪومت خلاف تحريڪ هلائڻ جي حوالي سان پڇيل هڪ سوال جي موٽ ۾

چيو ته، موجوده حڪومت خلاف تحريڪ هلائڻ وارو حربو هاڻي پراڻو ٿي چڪو آهي، حڪومت خلاف تحريڪ هلائڻ کان اڳ نظرياتي پروگرام ظاهر ڪرڻ گهرجي. هن چيو ته ”ڪرسي ڪپي“ جي نعري تي هلايل تحريڪ ناڪام ويندي. جنرل ضياءَ جي حوالي سان پڇيل هڪ سوال جي موٽ ۾ سائين جي اير سيد جي پٽ چيو ته ضياءَ الحق جي ڪرايل ريفرنڊم ۾ مون ووٽ ضياءَ کي ڏنو هو. آئون ان ريفرنڊم جي حق ۾ هوس، ڇاڪاڻ ته اها مارشل لا پڻ مارشلان وارين حڪومتن جي پيٽ ۾ بهتر هئي. ريفرنڊم ۾ ووٽ جو بائيڪاٽ ڪرڻ جمهوري اصولن جي نفي هو. باقي بائيڪاٽ ڪرڻ سان ضياءَ جي اهميت وڌي ها، ڇاڪاڻ ته منهنجي ننڍي ڳوٺ مجيد ڪيريو ۾ ۱۰۰ کان وڌيڪ ووٽ ضياءَ جي مخالفت ۾ پيا هئا. امداد محمد شاه چيو ته وزير اعظم بينظير ”سن“ ۾ روايت طور تي آئي هئي. آئون ڄاڻي وائي غير حاضر رهيس، ڇاڪاڻ ته بينظير کي جڏهن خبر پئي ته کيس پنجاهي اقتدار مان ڪڍڻ وارا هئا ته هن کين داپو ڏيڻ لاءِ قومپرستن ڏانهن رويو بدلايو ۽ ممتاز پٽي سان ملاقات بعد سن اچڻ جو پروگرام ٺاهيو. منهنجي سن ۾ غير حاضريءَ جو سبب هڪ ڏک هو، ڇاڪاڻ ته سائين وڏي جي اير سيد کي چيچلائي مارڻ ۾ پ پ حڪومت شامل هئي. هن چيو ته پ پ سندس پٽ زين شاه جيڪو آبپاشي کاتي ۾ انجنيئر ۽ سائين امير حيدر شاه جي پٽ ڊاڪٽر احمد زمان جيڪو وائيلڊ لائيف کاتي ۾ ملازم هو، تن جون نوڪريون ختم ڪيون. بينظير کي سن اچڻ دوران انهن جي برطرفيءَ جي آگاهي ڏني وئي هئي. بينظير ملٽري سيڪريٽري کي نوٽ ڪرايو، مگر سائين امير حيدر شاه کيس منع ڪئي ته اسان کي نوڪرين جي ضرورت نه آهي. هن چيو ته، جي اير سيد جي سياسي قتل بعد وزيراعظم جي سياسي مخالف غلام حسين انڙ کي جيل ۾ سخت اذيتون ڏئي مارڻ جي ڪوشش ڪئي. ايتري قدر جو ڊاڪٽر کيس لکي ڏنو ته سندس دل ۱۶ سيڪڙو ڪم ڪري رهي آهي، ان بعد جڏهن هو ضمانت تي آزاد ٿيو ته سندس ڳوٺ ۾ شاندار استقبال ٿيڻ تي حڪومت ٻوڪلائجي ان تي وري وڌيڪ مٿس ۱۶ ڪيس داخل ڪري ڇڏيا ۽ حڪومت جي اذيت ۽ تشدد سبب نيٺ هو فوت ٿي ويو. هن چيو ته قومي حڪومت جو ڪوبه امڪان نه آهي، ڇاڪاڻ ته جن قومن

پاڪستان ٺاهيو، انهن جي عهد نامن کي ختم ڪيو ويو، پهرئين پاڪستان ٺاهيندڙ قومن کي تسليم ڪيو وڃي، ڇاڪاڻ ته وڏو ڀاءُ ڪنهن ٻئي کي تسليم نه ٿو ڪري ۽ کين غلام رکيو ويٺو آهي، ان لاءِ سڀني کي برابريءَ جا حق ڏنا وڃن ۽ پوءِ قومي حڪومت ٺاهي وڃي. هن چيو ته مهاجر ڪا به قوم نه آهي، مگر ملڪ ۾ ٿوري تعداد ۾ آهن، مهاجرن کي پنجاب استعمال ڪري رهيو آهي. هنن جڏهن استعمال ٿيڻ ڇڏيو، ته کين بيگناهه قتل ڪيو پيو وڃي ۽ پنجاب مهاجرن ۽ سنڌين کي پاڻ ۾ ويڙهائي رهيو آهي. هن چيو ته هڪ سازش تحت تنهي مظلوم قومن جي ماڻهن کي وڏن عهدن تي فائز ڪري، پنهنجن کان ئي اسان تي ظلم ڪرايو پيو وڃي. هن چيو ته پنجابي وڏا شاطر آهن، جيڪي پنهنجي حق ۾ اسان جي ماڻهن هٿان ئي سڀ ڪجهه ڪرائي اسان کي بدنام ڪرائي رهيا آهن.

هن چيو ته الطاف تي پيرا سيد جي تعزيت لاءِ وقت گهريو ۽ ان بعد هڪ دوست جي جڳهه تي سائس ملاقات ٿي هئي، جتي الطاف سنڌين ۽ مهاجرن ۾ پائيداري قائم نه ٿيڻ تي ڏک جو اظهار ڪيو. مون ان تي کيس جواب ڏنو ته سنڌين جي جذباتي اڪثريت اڄ به پ پ سان گڏ آهي ۽ ان سان ڪا پيش رفت ڪئي وڃي ۽ ائون ڪهڙي حيثيت ۾ ڳالهايان، ائون رڳو 5 سيڪڙو شعوري پڙهيل ماڻهن کي آماده ڪري سگهان ٿو. هن چيو ته حڪومت مهاجرن جي منظر نسل ڪشي ڪري کين ماري رهي آهي ۽ هو حق گهري رهيا آهن. هن چيو ته اڄ حڪومت مهاجرن کي ماري رهي آهي، جيڪا سياڻي سنڌين ۽ بلوچن کي به ماريندي. هن چيو ته سنڌين کي ڪراچيءَ ۾ مهاجر نه ماري رهيا آهن، مگر رياستي ادارا جڏهن ڪراچيءَ ۾ ٺاهڻ ڏسن ٿا ته، ڪڏهن هو سنڌين کي ڪڏهن مهاجرن کي ماري پنهي ڌرين ۾ بدگمانِي پيدا ڪري رهيا آهن. هن چيو ته وقت پنهي ڌرين کي شعور ڏنو آهي ۽ هاڻ هو سمجهي ويا آهن ته سندن دشمن ڪير آهن. هن چيو ته وقت پنهي ڌرين کي گڏجڻ تي ضرور مجبور ڪندو. مهاجر به حق ٿا گهرن ۽ اسان کي به حق ڏيڻ ۽ اڳتي هلي مهاجر ۽ سنڌي گڏجي حقن جي جنگ وڙهندا. هن چيو ته مهاجر هن وقت سياسي طور بيدار ٿي چڪا آهن، مگر هنن سنڌين ۾ سوچيرون نه ڏٺو ته، پوءِ ڪنهن ٻاهرين طاقت سان سمجهوتو ڪري، حق

وٺي ويندا ۽ سنڌين مان جان ڇڏائي وٺندا. هن چيو ته سنڌ جي عوامي نمائندن جو اهو حال آهي ته قومي اسيمبليءَ ۾ بابو غلام حسين ۽ عبدالقادر شاهه جيلاني ڪالاباغ ڊيم جي حمايت ڪئي. هن چيو ته جيڪي سنڌين جي ووٽ تي ڪامياب ٿيا، انهن جي مفادن تي سودي ياري ڪري وڪامجي رهيا آهن. ممتاز ڀٽي سان ملاقات ۾ ڪا خاص سياسي پيش رفت نه ٿي. هن چيو ته مخدوم خليق مون تي ٿيل حملي ۽ چوڻي چونڊ ۾ حمايت ڪرڻ تي شڪريو ادا ڪرڻ لاءِ ملاقات ڪئي. سيد امداد محمد شاهه وفاق پرست ۽ قومپرست جو پاڻ ۾ ويجهو اچڻ واري سوال تي چيو ته اقتدار پرست هئي قريون آهن. جيڪي اڳتي هلي سنڌ جي عوام لاءِ مونجهارا پيدا ڪنديون. هن هڪ سوال جي جواب ۾ ته مسلم ليگ (ن) ۾ سنڌ جي ڪجهه ڌرين پاران شموليت اختيار ڪرڻ جي باوجود اڃا تائين مسلم ليگ (ن) سنڌ ۾ خاص فورس پيدا ڪري نه سگهي آهي. فيوڊل نظام بابت چيو ته سنڌ جا ماڻهو اڃان تائين هن نظام جي گهيري ۾ آهن. هن چيو ته نوابشاهه جي وڏي زميندار سيد شبير شاهه جي مسلم ليگ ۾ شموليت تي ڪو خاص اثر نه پوندو، مگر پ پ جو گراف نوابشاهه سميت سڄي سنڌ ۾ گهٽجي رهيو آهي ۽ سيد شبير احمد شاهه هميشه اقتدار پرست سياستدان رهيو آهي ۽ هو اقتدار لاءِ پارٽيون بدلائيندو آهي، مگر ان عمل سان ضلعي نوابشاهه جا ماڻهو هاڻي هن کان بيزار ٿي رهيا آهن.

انٽرويو وٺندڙ، عاجز جمالي ۽ اسحاق سومرو -
روزانه ”ڪاوش“ حيدرآباد جي ۱۴ فيبروري ۱۹۹۶ع
واري اشاعت ۾ شايع ٿيل

■ **سنڌين کان سامونڊي حڪمراني ڪسٽ جي سازش**

سنڌ جي جڳ مشهور عوامي شاعر ۽ پنهنجي دور جي ڏاهي استاد حمل فقير لغاريءَ جي لڳل سالياني ميلي ۾ حمل ادبي ڪانفرنس ۾ حمل ادبي ڪانفرنس جي بانيڪار ۽ سائين جي اير سيد جي فرزند سائين امداد محمد شاهه، سنڌ جي قومي مسئلن، سنڌي ٻولي، حمل جي شاعريءَ ۽ سنڌ جي تعليمي نظام تي ڳالهائيندي چيو آهي ته، سنڌ صدين کان ملڪ رهي آهي. سنڌ کي پنهنجي تاريخ ۽ تهذيب آهي. عرب فاتحن کان اڳ سنڌ جي گاديءَ جو هنڌ جيڪو شهدادپور شهر ويجهو هوندو هو، اتي موجود کنڊرات ڏسندڙ ته، توهان کي مسجد، مندر، ٻڌ ڌرم، جين ڌرم جون عبادت گاهون ٺهيل ڏسڻ ۾ اينديون، جنهن مان سنڌ جي پائپياري، محبت ۽ انسانيت سان سچائي جي شاهدي ملي ٿي. هن چيو ته تاريخ شاهد آهي ته سنڌ هڪ ئي وقت چئن مذهبن جي هڪجهڙائيءَ جي بنياد تي سرپرستي ڪئي آهي، پر هاڻي ٻوليءَ جي تفرقي تي، سنڌ کي لساني فسادن واري باه طرف ڌڪيو پيو وڃي. سيد امداد شاهه وڌيڪ ڳالهائيندي چيو ته، سنڌ جي حالت هينئر اها آهي، ته علم ڏي ڌيان گهٽ ۽ ٻولي بگڙندي پئي وڃي. نج سنڌي ٻولي

جيڪا شاھ، سچل، سامي، خليفي نبي بخش لغاري ۽ حمل جي شاعري جي روپ ۾ اسان پڙهون ٿا، اها هاڻي انهيءَ حالت ۾ ناهي رهي. اڄڪلهه جيڪو سنڌي ٻولي جو بگاڙ ۽ پڇ ڊاهه ڪري، سنڌي ادب سرجيو پيو وڃي ۽ فخر سان دعويٰ ڪئي پئي وڃي ته، سنڌي ادب ترقي ڪري رهيو آهي، پر ائون چوان ٿو ته اها ترقي پسندي نه پر زوال پذيري آهي. هن چيو ته سنڌ ۾ رهندڙ سڀ سنڌي آهن. هن چيو ته سنڌ جا اڪثر درويش بزرگ شاعر ٻاهران سنڌ ۾ آيا، انهن سنڌ کي پنهنجو ڪيو ته سنڌ به انهن کي جيءَ ۾ جايون ڏئي محبت ڪئي آهي. سيد امداد محمد شاھ چيو ته، هن وقت سنڌ سان هڪ وڏي زيادتي ۽ سازش جيڪا ٿي رهي آهي. اها هيءَ ته پنجاب جي سموري انڊسٽريءَ جو زهريلو پاڻي سيوهڻ طرف کان سنڌ ۾ آندو پيو وڃي ۽ سنڌ جي زرعي زمين کي زهريلي پاڻيءَ سان ساڙڻ سان گڏ، سنڌ جي صحت سان ڪيڏو پيو وڃي. اهڙي طرح سنڌ جون سموريون واٽون بند ڪرڻ لاءِ سنڌ کي روحاني ۽ جسماني طور قابو ڪري رکڻ لاءِ هڪ سازش، هي به ٿي رهي آهي ته سنڌ جي ٻه سئو (۲۰۰) ميل سامونڊي پٽي کي فوجي علائقو قرار ڏنو پيو وڃي، جنهن سان سنڌين کان سامونڊي حڪمراني ڪسي سنڌ جي گذر سفر جا سمورا وسيلا بند ڪرڻ جي سازش سٽي وئي آهي، اهڙو اظهار مون سنڌي ورلڊ ڪانگريس ۾ پڻ ڪيو هو، جنهن لاءِ سنڌين کي اڪيون پٽڻ گهرجن. هن چيو ته ڪالاباغ ڊيم حمايت، اسپيڪر الاهي بخش سومرو، وزيراعليٰ سنڌ لياقت علي جتوئي، پير عبدالقادر شاھ جيلاني ۽ بابو ميمڻ جهڙا وطن فروش پير ۽ وڏيرائي ڪري رهيا آهن. اردو زبان وارن وري به اهڙو ڪڏو. ڪردار ادا نه ڪيو، پر اسان جي سنڌين ئي سنڌين سان غداري ڪرڻ شروع ڪري ڏني آهي. هن چيو ته جڏهن ملڪ جون اڪثريت اسيمبليون ڪالاباغ ڊيم خلاف فيصلو ڏئي چڪيون آهن ته پوءِ وطن فروشن، پيرن ۽ وڏيرن کي تڪليف ڇو پئي ٿئي.

رپورٽ، مالڪ ملاح
(روزاني ”سنڌ“ اخبار)
حيدرآباد ۲۱-سيپٽمبر ۱۹۹۷ع

□ **سنڌ ۾ غير جمهوري ۽ فوجي ڪارروائين جا ڪهڙا به نتيجا نڪري سگهن ٿا**

قومپرست اڳواڻ سيد امداد محمد شاھ چيو آهي ته، اسين آرٽيڪل ۲۴۵ کي جمهوريت خلاف ڪاري ضرب چئون ٿا، جنهن جي مذمت کانسواءِ رهي نٿا سگهون، جنهن جو ثبوت شعيب بخاري جهڙو جهونو ساٿي آهي، جيڪو ۲ سالن کان حڪومت سان رهيو آهي، جنهن کي تازو گرفتار ڪري مٿس تشدد ڪيو ويو، جيتوڻيڪ هو اهڙي تشدد کان انڪار ڪري رهيو آهي، پر سندس سڃايل منهن ۽ اک جي ڪاراڻ مان ظاهر ٿئي ٿو ته، ۲۴۵ آرٽيڪل جو نفاذ نه ته دهمستگرديءَ خلاف هٿيار سمجهون ٿا، نه وري حڪيم سعيد جهڙن فرشتي صفت ماڻهوءَ جي شهادت سان اهڙي ڪارروائي کي ڳنڍي سگهون ٿا، پر ۲۴۵ جو نفاذ مظلوم قومن جي اتحاد پونر، ذريعي ٿيندڙ نمايان اتحادين کي ڊيچارڻ ۽ ڇپائڻ لاءِ آئينو ڏيکاريو ويو آهي. چوڌري شجاعت جا بيان ٻڌائين ٿا ته اهڙا قدم ٻين صوبن ۾ به ڪئي سگهجن ٿا. هن چيو ته حاڪم قوم کان حق گهرڻ تي محڪوم قوم کي ۲۴۵ جي روپ ۾ جواب ڏنو وڃي ٿو. پهرين نشانو اير ڪيو اير جي بزرگ اڳواڻن

کي بنايو ويو آهي، جڏهن ته ڪالاباغ ڊيم خلاف ڪشمور موڙ تي ڌڙي هڻندڙن سان به ساڳيو طريقو اختيار ڪيو ويو آهي. هن چيو ته ملڪ ۾ فوجي حڪومت هلندڙ آهي. ۲۴۵ جي نفاذ سان ان جو نقاب لهي پيو آهي. هن چيو ته پونر اتحاد ۱۹۴۰ع جي قرارداد موجب، پنهنجي حق گهرڻ لاءِ جڙيو آهي، جيڪو گڏيل قومن جي چارتر موجب، قومي خودمختياري جو پروگرام آهي. هن چيو ته قومي محاذ ۽ متحده وارن جا مول مٽا ساڳيا آهن، جن جو گڏجن ڪا اثيتي ڳالهه ڪانهي. هن چيو ته پ پ سنڌ جي مسئلي تي واضح ڪانهي. رڳو پاڻ کي جيئرو رکڻ لاءِ سنڌ جي مسئلن مان ڪجهه ڳالهائون ڪئي رهي آهي. هن سنڌ اسيمبليءَ جي معطلِي بابت چيو ته ڪورٽون راءِ زني ڪن ته وڌيڪ بهتر ٿيندو. پنجاب جي روش سبب بنگلاديش ٺهيو ۽ پاڪستان ٽوڙيو ويو. هاڻ خبر ڪانهي ته پنجاب وارا ڪنهن کي ٽوڙڻ گهرن ٿا. هن چيو ته پنجاب اڳ ۾ ئي انگريزن کان آزادي وٺڻ جا مخالف هئا، پر سنڌين ۽ بنگالين اهو ڳت پنهنجي ڳچيءَ ۾ وجهي پاڪستان ٺهرايو، جنهن جي گهڻي سزا به بنگالين ۽ سنڌين کي ملي آهي. هن چيو ته اردو ڳالهائيندڙ ۽ سنڌي پاڻ ۾ ويجهڻ اچي چڪا آهن. مون اتحاد ڪرائي ڇڏيو آهي. هاڻي انهن کي گڏجي حالتن کي منهن ڏيڻ گهرجي ۽ اهو ڪم بشير خان قريشي ۽ آفتاب شيخ کي ڪرڻو آهي، ته جيئن ٻئي ڌرين فوجي راڄ، گورنر راڄ جي خلاف ۽ صوبائي خودمختياريءَ لاءِ گڏجي وڙهي سگهن. هن ٻين سياسي ڌرين ۽ ممتاز ڀٽو طرفان ڪراچي کي فوج حوالي ڪرڻ، فوجي ڪورٽن ۽ گورنر راڄ جي حمايت بابت چيو ته جيڪي اقتدار ۾ نٿا اچي سگهن، اهي اهڙيون ڳالهائون ڪندا آهن.

(روزاني ”سنڌ“ اخبار)

حيدر آباد، ۹۸-۱۱-۲۳)

■ پنجاب جون سنڌ خلاف سازشون

پنجاب هڪ سازش تحت سنڌ کي، وڏي عتاب ۽ اوڙاهه ۾ اچڻ لاءِ سنڌ اسيمبليءَ جي مٿان، گورنر راج جي تلوار لٽڪائي ڇڏي آهي. گورنر راج مڙهي سنڌ ۾ مرڪز جي داداگيريءَ ۽ مداخلت جو ثبوت ڏنو ويو آهي. گورنر مرڪز جو ٻڌو ٻانهون ۽ گولو ۽ نمائندو هوندو آهي. سنڌ اسيمبليءَ مان مطمئن نه هجڻ جي صورت ۾ ان کي توڙي نين چونڊن ڪرائڻ جو اعلان ڪيو وڃي ها. اسين پونر جي سهارِي هيٺ، صوبن مان مرڪزي مداخلت ۽ داداگيري ختم ڪرڻ وارا آهيون. ان ڪري ڪوبه جمهوريت پسند ۽ قومي حق گهرندڙ گورنر راج جي حمايت نٿو ڪري سگهي. اهڙو اظهار سنڌي بلوچ، پختون ۽ سرائيڪي قومپرستن جي گڏيل اتحاد ”پونر“ جي اڳواڻ ۽ سنڌ اسيمبليءَ جي اڳوڻي ميمبر ۽ سائين جي اير سيد جي فرزند سائين سيد امداد محمد شاهه ڳالهائيندي ڪيو آهي. هن پڇيل سوال جي جواب ۾ چيو ته، سنڌي چونڊيل ميمبر تماشائي ۽ ويڪاڻو مال آهن، پر متحده وارن بحيتيت سنڌ واسي جي پنهنجا شهري حق گهريا، پنجاب انهن تي ڏمر جي پيو آهي. هن چيو ته متحده خلاف آپريشن شروع کان هلندڙ هيو، پر هاڻي گورنر راج مڙهي انهيءَ آپريشن ۾ تيزي آندي ويئي آهي. سائين امداد محمد

شاه چيو ته سنڌي، بلوچ، پختون ۽ سرائيڪي اتحاد ”پونر“ جو مؤقف آهي ته، ملڪ ۾ ايسٽائين امن امان جو مسئلو رهندو، جيستائين مرڪز صوبن مان پنهنجي مداخلت ختم نٿو ڪري، چوٽه موجوده صورتحال ۾ صوبن وٽ ڪي به پاور ڪونه آهن. صوبائي حڪومتن کي جڏهن خودمختيار چڙيو ويندو، تڏهن انهن مٿان هڪ ذميواري عائد ٿيندي ۽ امن امان به ٿيندو، پر صوبائي حڪومتون مرڪز جون ڳجهو بڻيل هونديون ۽ اختيار به مرڪز وٽ هوندا ته، اهو امن امان وارو ٺڪر به ان (مرڪز) تي پجندي، سائين امداد محمد شاه، نواز شريف ۽ ممتاز ڀٽي وچ ۾ ٿيل ملاقات تي ڳالهائيندي چيو ته جيڪي اقتداري سياست ۾ ايمان رکندا آهن، اهي اهڙيون ميل ملاقاتون ڪندا رهندا آهن. هڪ سوال جي موٽ ۾ ڳالهائيندي سائين امداد محمد شاه چيو ته ”پونر“ جي پهرين گڏجاڻي ۾ پيپلز پارٽيءَ وارا شريڪ ٿيا ۽ پوءِ جلدي ڀڄي ويا، پيپلز پارٽي هڪ موقعي پرست پارٽي آهي، ان مان قومي حقن واري جدوجهد ۾ شامل ٿيڻ جي توقع ڪرڻ اجائي آهي. ٻي ڀي پونر جي پروگرامن تي صحيح ڪانه ڪئي، پر ممتاز علي ڀٽي پونر جي قومي پروگرامن تي صحيح به ڪئي ۽ ممتاز ڀٽو چوٿين نومبر تي ڪوئيٽا ۾ ٿيندڙ پونر واري جلسي ۾ به اسان سان گڏ آهي. سنڌي بلوچ، پختون ۽ سرائيڪي اتحاد پونر ۾ اير ڪيو اير جي شموليت تي ڳالهائيندي، هن چيو ته گذريل ڪراچيءَ واري گڏجاڻيءَ ۾ اچڻ لاءِ مون اير ڪيو اير کي شرڪت جي دعوت ڏني هئي، جنهن جي موٽ ۾ هن وقت گهريو هو. هو ڪيڏي مهل به آيا ته سندن آجيانڪي ويندي. ڇا لياقت علي جتوئيءَ کي گرفتار ڪيو ويندو واري سوال تي ڳالهائيندي سائين امداد شاه چيو ته آئون نٿو سمجهان ته اهل پنجاب پنهنجن کي ايترو نقصان رسائيندو. جيستائين ڪو اڪيون نٿو ڏيکاري. سو نه ڪو لياقت علي جتوئي ۾ اڪين ڏيکارڻ جي توقع آهي، نه وري اهل پنجاب غلطي ڪري آئينده لاءِ پنهنجن تعاون ڪندڙن مان ڪو پنهنجو اعتماد وڃائيندو. سابق گورنر سنڌ حڪيم سعيد جي قتل تي ڳالهائيندي سائين امداد محمد شاه چيو ته پاڪستان جي پنجاهه سالن واري تاريخ ۾ ڪنهن به سازش جي ته تائين نه پهتو ويو آهي. چاهي راولپنڊي نمبر پهرين سازش جنهن ۾ مبینہ طور لياقت علي خان کي قتل ڪرڻ جي سازش ٿي،

جنهن جي انڪوائري ڪري آفيسر جهاز ۾ جيئن ئي ڪراچيءَ اچي رهيا هئا ته، جنگشاهيءَ وٽ اهو جهاز ئي گم ٿي ويو. وري جڏهن لياقت خان کي جڏهن قتل ڪيو ويو ته اها سازش به اڄ تائين ظاهر ڪانه ٿي. اهڙي طرح مختلف مشرقي پاڪستان جي علحدگيءَ تي چيف جسٽس محمود رحمان تي، مشتمل هڪ ڪميشن ان وقت ويهاري وئي، جنهن جو نتيجو به اڄ ڏينهن تائين ظاهر نه ڪيو ويو. سو اهڙي ملڪ ۾ حڪيم سعيد جهڙي فقير دل ۽ انسان دوست ماڻهوءَ جي قتل جي سازش، هي ڪٿان هٿ ڪندا، البت ڪنهن تي مڙهي سگهن ٿا. آئون اير ڪيو اير جي انهيءَ الزام کي به رد نٿو ڪريان ته، ڪتي حڪومت نه انهيءَ سازش ۾ پاڻ شامل هجي. هڪ ٻئي سوال جي جواب ۾ سائين امداد شاهه چيو ته نواز شريف سان جيڪڏهن فوج راضي رهي ته، هو پنهنجو مدو به پورو ڪري سگهندو.

(انٽرويو، مائڪ ملاح ۽ غلام قادر ملاح
۲ نومبر ۱۹۹۸ع جي روزانه ”ملال پاڪستان“ ڪراچي
۽ روزاني سنڌ حيدرآباد تان ورتل)



سید امداد محمد شاہم: 1958-59 ع

□ **نواز شريف جي سلامتي** **ڪائونسل جو مقصد آهي** **جمهوريت جي ڳچيءَ تي تلوار**

سائين جي ايمر سيد جي فرزند ۽ سنڌ اسيمبليءَ جي اڳوڻي ايمر پي اي سيد امداد محمد شاھ ”سنڌ“ سان ڳالهائيندي چيو آهي ته سنڌ ۾ ايندڙ حڪومت ڀلي ڪير به ٺاهي، پر اها حڪومت مخلوط حڪومت هوندي ۽ اهڙي حڪومت هميشه ڪمزور رهندي آهي، جيڪا حڪومت عدل انصاف وارو ٻوٽو ٻاري نه سگهندي. هونئن فوج، صدر ۽ پارليامينٽ جي ماتحت هوندي آهي، پر هاڻي صدر ۽ پارليامينٽ فوج جي ماتحت ٿي رهندا، ملڪ ۾ ايندڙ حڪومت ڪنهن جي به هجي. سلامتي ڪائونسل واري طوق کي جيڪڏهن قبول نه ڪيو ويو ته حڪومت هلي سگهندي. ٻي صورت ۾ حڪومت انتهائي بي پهچ ۽ ڪمزور هوندي، سلامتي ڪائونسل جو مقصد ئي اهو آهي ته هر وقت جمهوريت جي ڳچيءَ تي تلوا لٽڪيل هجي. سيد امداد محمد شاھ سڪرنڊ ويجهو ڳوٺ مجيد ڪيريو ۾ پنهنجي رهائش گاهه تي سنڌ جي عيوضيءَ سان ڳالهائيندي چيو ته تازين چونڊن ۾ پيپلز پاڻيءَ جي شڪست پي ٻي حڪومت جي ڪڏن ڪرتوتن جو نتيجو آهي. ٻي ٻي حڪومت ماڻهن تي ايترو ته ظلم ڪيو ۽ قاعدي، قانون ۽ عدالت جي ايتري ته مٽي پليت ڪئي، جو نتيجي ۾ عام ماڻهن کي به سوچڻو پيو ته هنن ظالمن

کان پاڻ آجو ڪرائجي. هن چيو ته مولانا فضل الرحمان، غلام مصطفيٰ ڪر ۽ ظفر شاهه جي هارائڻ تي مون کي مبارڪون ڏيو. چوٽه مولانا ويڪائو مال ٿي پيو هو ۽ آهي. ڪر هڪ ته پيپلو ٻيو وري حرامي. هو پنهنجون حمراپايون ۽ منافقيون پڇاڙيءَ تائين ڪندو رهيو. ظفر شاهه باشعور ٿي ڪري جاهلن وارا ڪم ڪندو هو، ان ڪري هنن جي هارائڻ ۽ شڪست تي مون کي خوشي ٿي آهي. هن چيو ته عمران خان کان وٺي غنوي پتو تائين جن به چونڊن ۾ هاريو آهي، انهن وٽ حقيقت ۾ پارٽيون نه پر شوشا ڇڏيل هئا. عمران کي پنجاب جو ووٽ ورهائڻ لاءِ ڪن هٿن اڳتي آندو، پر اهي هٿ ائين ڪرڻ ۾ ڪامياب نه ويا. هن چيو ته ممتاز پتو تي غلط يا صحيح قومپرست وارو ليل لڳل آهي. ان ڪري هن کي آندو ٿي ان لاءِ ويو ته هن کان اهڙا ڀڙا ڪم ڪرائجن، جنهن سان سنڌ ۾ جيڪو سنڌي قومپرستي وارو شعور وڌي رهيو آهي، اهو ڌڪجڻ لڳي ۽ ماڻهو سنڌي قومپرستن کان نفرت ڪرڻ لڳن. هن چيو ته چونڊن دوران سنڌ ۾ ايمر ڪيو ايمر جي ڪاميابي ثابت ڪري ٿي ته انهن ۾ بيداري ۽ سجاڳي ۽ ٻڌي وڌيڪ آهي. هن چيو ته اسان سنڌين ۾ قومي جذبو گهٽ ۽ خون خون جو مڙو وڌيڪ آهي. ٻيو ته بقول علي محمد راسديءَ جي نه سنڌ هڪ بين الاقوامي شاهراهه آهي، تنهن ڪري اسان وٽ ڪنهن هڪڙي قوم جي سوچ هجڻ وارو خيال تمام گهٽ آهي، اهو ئي سبب آهي ته قومي ٻڌي اسان ۾ گهٽ ٿي آهي، اسان وٽ گاڏڙ قصو گهڻو آهي. بينظير پتو پاران نواز شريف کي مبارڪون ڏيڻ ۽ پنهنجن بيانن ۾ نرم گوشو ظاهر ڪرڻ واري پاليسيءَ تي سيد امداد محمد شاهه ڳالهائيندي چيو ته بينظير سمجهي ٿي ته هن جيڪا ملڪي ملڪيت ميڙي ۽ لٽي آهي، اها ملڪيت ايندڙ نئين حڪومت احتساب جي بهاني هن کان ڪسي وٺندي، ان ڪر بينظير پنهنجي احتساب کان بچڻ لاءِ پنهنجن بيانن ۾ نرم گوشو ۽ هيٺاهين ظاهر ڪري اصل ۾ ٻاهر ڀڄي وڃڻ جون واهون ڳولي رهي آهي.

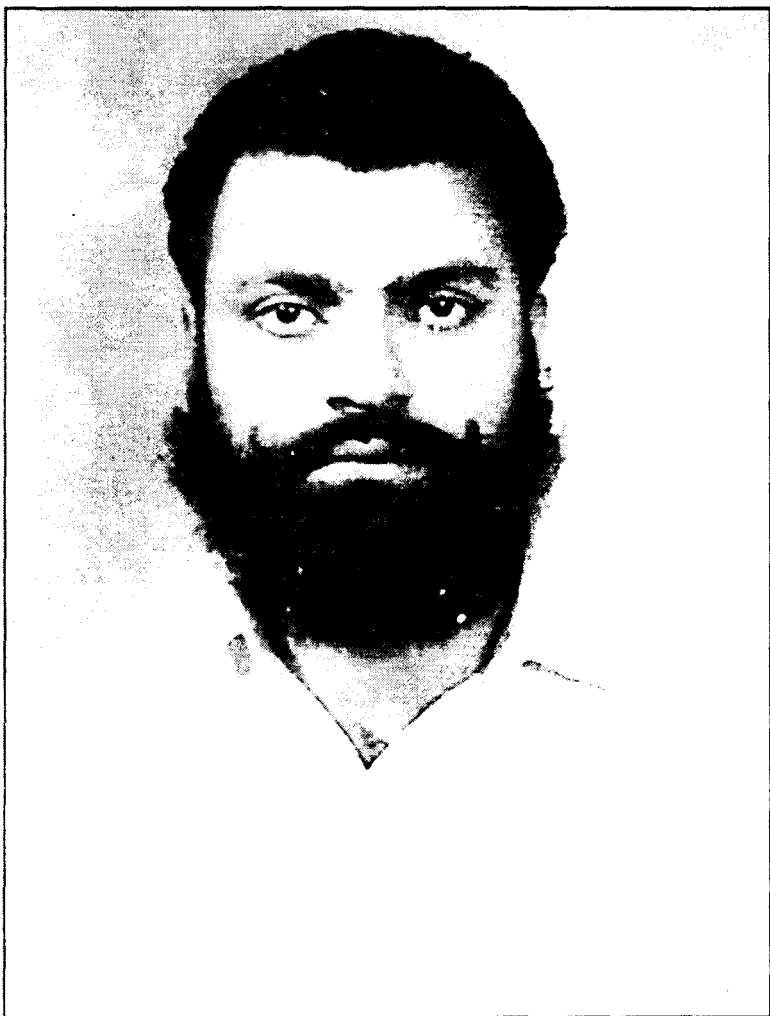
هن چيو ته پيپلز پارٽي حڪومت ملڪي ناٿي کي ايترو ته لٽيو ۽

ڦريو آهي، جنهن جو اڳ ۾ ڪوبه مثال نٿو ملي. هن چيو ته سنڌ ۾ ايمر ڪيو ايمر جي خواهش موجب ته وڏو وزارت ايمر ڪيو ايمر کي ڏني وڃي واري فيصلي کي سنڌين ۾ قبول ڪرڻ يا نه ڪرڻ واري اڃان صلاحيت ئي پيدا نه ٿي آهي.

سنڌي خود غلام ۽ محتاج آهن. غلام قيدي ٻين جي فيصلن ۾ دخل اندازي ڪري ڪونه سگهندا.

هن چيو ته منهنجو پنهنجو رايو آهي ته سنڌ ۾ رهڻ وارو هر اهو فرد جيڪو مستقل مفاد سنڌ سان ئي رکي ٿو. اهو سنڌي آهي. سنڌ جي مستقل مفاد جي تحفظ جي زمينداري قبول ڪندڙ فرد پوءِ ڪهڙي به ٻولي ڳالهائي ٿو. سنڌ جي وڏو وزارت لاءِ قبول آهي، پر جيڪو سنڌ ۾ رهي ٿو، سنڌ جو ڪاٺي ۽ پيئي ٿو، پر سنڌ جو ۽ سنڌي سڏائڻ پاڻ لاءِ عيب سمجهي ٿو ۽ سنڌ جي مستقل مفادن ۽ قومي وسيلن تي سودي بازي ڪري ٿو، اهو ڪنهن به صورت ۾ قبول نه ڪبو. تازين چونڊن دوران سڪرنڊ تعلقي جي رئيس غلام رسول انڙ ۽ سيد شبير احمد شاهه ٻنهي بااثر شخصيتن ۲۵ سالن جو سياسي اختلاف ختم ڪري ”انڙ-سيد اتحاد“ ٺاهڻ واري سوال تي سيد امداد محمد شاهه ڳالهائيندي چيو ته اهو اتحاد انڙ بي بي ڇڏي ليکي سيد سان گڏجي ٺاهيو آهي. ائون نه ته پيپلو آهيان نه وري ليکي آهيان، باقي ٻنهي ڌرين ۾ اهو اتحاد ڪيترو ۽ ڪيستائين جتادار ۽ پائيدار رهندو، ان لاءِ ائون ايترو ئي چونڊس ته انڙن جو پراڻو رڪارڊ رهيو آهي ته هميشه ٻئي جي پٺيءَ ۾ خنجر هڻندا آهن. سائين حسن بخش شاهه ٻاهراريءَ مان حاجي امام علي انڙ کي وٺي ويسٽ پاڪستان اسيمبليءَ جو ميمبر چونڊرايو هو، انهيءَ ساڳي ماڻهوءَ سائين حسن بخش شاهه کي پٺيءَ ۾ خنجر هنيو. هاڻي وري گذريل دفعي انهيءَ جو پٽ رئيس غلام رسول انڙ ۽ راهو پي پيءَ ۾ گڏجي هليا ۽ پارٽيءَ ۾ سو قسم کڻي هڪٻئي کي چيائون ته هينئر ٽڪيٽ ڏيو انڙن کي آئينده وارو راهو برادريءَ کي ڏينداسون. هينئر جڏهن راهو برادريءَ جو وارو آيو ته انڙ ڏٺو ته ٽڪيٽ مون کي ته ملندي ڪانه تنهن ڪري مسلم ليگ ڏي ڀڄي آيو، سو ائون هن اتحاد کي ائين ٿو ڏسان ته انڙ موقعي پرستي ڪئي آهي، انڙن ۽ راهن جي پاڻ ۾ اهڙي پاڻي آهي، جهڙي پاڻي سيد شبير احمد شاهه ۽ منهنجي آهي، غلام رسول انڙ پنهنجي پاڻيءَ جو به خيال نه ڪيو ۽ راهو برادريءَ کي پٺيءَ ۾ خنجر هنيو، سو ”انڙ-سيد اتحاد“ لاءِ اهو ئي چئي سگهجي ٿو ته انڙ پنهنجي تاريخ ڪنهن وقت به دهرائي ۽ ورجائي سگهي ٿو.

(روزاني ”سنڌ“ حيدرآباد ۾
۾ شايع ٿيو. فيبروري ۱۹۹۷ع)



سيد امداد محمد شاه؛ فاطمه جناح ۽ ايوب خان جي پولنگ ايجنٽ دوران؛
1964-65ع

□ لياقت عليء پاڪستان کي آمريڪا وٽ گروهي رکيو

اسلام آباد ۾ سڏايل پارلياماني اجلاس ۾ جيڪڏهن چيف جسٽس سيد سجاد شاھ کي لاهڻ ۽ هٽائڻ جو فيصلو ٿيو ته، سندس ڏھ ئي آگريون گيهه ۾ هونديون. اهو ائين هوندو جيئن ڀٽائيءَ جي بيت جي سٺ آهي ته هننهن هوند مٺي، پر ٻوڏيءَ جا ٻيٽا ٿيا. ” ان ڪري فيبروريءَ ۾ رٽائرڊ ٿيڻ واري ماڻهوءَ کي هنيئر لاهڻ کيس شهيدن جي لسٽ ۾ شامل ڪرڻ برابر ٿيندو، پر امڪان ڏسجي رهيا آهن ته، وزيراعظم ۽ چيف جسٽس ٻنهي کي ڪو وچ وارو ماڻهو ٺاهي ڇڏيندو. جيڪو ٺهراءُ ٻنهي ڌرين جي مفاد وٽان ئي هوندو. نواز شريف پنجابي وزيراعظم آهي، پنجاب جي بالادستي هجڻ سبب هن کي ڪوبه خطرو ناهي. ان ڪري جيستائين موجوده پاڪستان جو وجود آهي، تيستائين پنجاب جي بالادستي قائم هوندي ۽ نواز شريف جيڪو پنجاب جو نمائندو آهي، تنهن جي حڪومت جو تڏو جلدي ويڙهجي نٿو سگهجي. اهڙن خيالن جو اظهار سنڌ اسيمبليءَ جي سابق ايمر پي اي ملڪي توڙي عالمي سياسي تبديلين تي گهري نظر رکندڙ سائين جي ايم سيد جي فرزند سيد امداد محمد شاھ سنڌ سان گفتگو ڪندي ڪيو آهي. هن چيو آهي ته جمهوري اصولن مطابق مخالف اتحاد به نواز شريف کي ڏوڏي نٿو

سگهي، چو ته مسلم ليگ کان ٻاهر جماعتون سڀ ئي ڌار ڪجن تڏهن به نواز شريف پنهنجي اڪثريت سان مضبوط وزيراعظم آهي، جيستائين ڳجها ۽ لڪل هٿ نروار ٿي وزيراعظم جي سامهون نٿا ٿين. هن چيو آهي ته موجوده حالتن مان ظاهر ٿي رهيو آهي ته پاڪستان ۾ بڪ بدحالي، بيروزگاري ۽ دهشتگردي اڃان به وڌيڪ زور وٺندي. لياقت علي آمريڪا وڃي ڪٽڪ جي عيوض پاڪستان اسيمبلي ۽ خودمختياريءَ کي گروي رکي آيو ۽ سر خواجه ناظم الدين جي خلاف پنجاب وارن قائد قتل مرده باد جا نعرا لڳايا هئا. ان ڏينهن کان وٺي پاڪستان قرض جي جڪڙ ۾ غرق ٿيندو ويو، جيڪو هاڻي ٻڌڻ جي ويجهو اچي ٿيو آهي. هن چيو ته موجوده حڪومت کان ترقياتي ڪمن جي اميد رکڻ وڏي بيوقوفي ٿيندي. ملڪ ۽ صوبي جي مالي حالت اها آهي جو اسين وياج به قرض جو نٿا ڏئي سگهون. ملازمن جا پگهار مرڪزي حڪومت ۽ صوبائي حڪومتن جي ملڪيتن جو نيلام ڪري پگهارون ادا ڪري رهيا آهيون. هڪ سوال جي جواب ۾ سيد امداد شاهه ڳالهائيندي چيو ته، سنڌ جو وڏو وزير لياقت جتوئي پنجاب جو من پسند آهي، چو ته مرڪز جي هميشه اهائي ڪوشش هوندي آهي ته، صوبن جا وزيراعليٰ ڪمزور هجن، جيڪي سندن اشارن تي نچندا رهن ۽ اهي سڀ صلاحيتون سنڌ جي وزيراعليٰ ۾ موجود آهن، تنهن ڪري ان کي تبديل ڪرڻ يا هٽائڻ جا ڪي به آثار ڪونه آهن. هن چيو ته موٽروي اسڪيم روس ۽ ايران کي سمنڊ تائين رستو مهيا ڪرڻ آهي، جنهن سان پاڪستان پنهنجي پيداواري ذريعن ۾ واڌ آڻيندو. سيد امداد شاهه وڌيڪ چيو ته آئون ادارن مان ٿيندڙ برطرفين واري عمل جي تائيد ڪريان ٿو، اهو ان ڪري ته گهر ۾ لولي لوڻ به نه هجي ۽ راجن کي پيون دعوتون ڏجن، هن مثال ڏيندي چيو ته اسان جي ادارن جي مالي حالت تمام محدود ۽ خراب آهي. دنيا ۾ وڏي ۾ وڏي آمريڪا جي ايتراڻين جنهن وٽ اڍائي هزار هوائي جهاز آهن ۽ اتي چوڏهن هزار ملازم رکيل آهن ۽ هو ان کي ڪاميابيءَ سان هلائي رهيا آهن، پر پاڪستان جي ٻي آءِ اي ۾ ۵۳/۵۴ جهاز آهن ۽ ملازمن جو انگ ۲۵ هزارن کان به مٿي آهي. اهڙي اداري کي پنهنجي پيرن تي بيهارڻ لاءِ سواءِ ماڻهن ڪيڏن جي ٻيو رستو ناهي. زخمر ۽ ناسور جڏهن وڏي ويندا آهن ته پوءِ ڊاڪٽر به مريض جون

جنگهون ۽ ٻانهون وڍائڻ جو مشورو ڏيندا آهن. اهي برطرفيون به جنگه ۽ ٻانهن وڍائڻ جي مثل آهن، پر مريض ته بچي پوندو، پر جي مريض کي بچائڻ لاءِ آپريشن ۾ ٿوري به غفلت ڪئي وئي ته، مريض مري ويندو. ان ڪري اهڙن ادارن ۾ جيڪڏهن ائين نه ڪيو ويو ته، مڪمل طور ادارا تباهه ۽ غرق ٿي ويندا. هن چيو ته اسان جا سنڌي چونڊيل ميمبر ۽ نمائندا گونگا، ٻوڙا ۽ انڌا آهن، جيڪي عوام جي نمائندگي ڪرڻ ۾ ناڪام ويا آهن. اير ڪيو اير وارا پنهنجن ماڻهن جا مسئلا حل ڪري صحيح نمائندگي ڪري رهيا آهن، پر جي اسان جا چونڊيل سنڌي نمائندا پنهنجي قوم جي صحيح نمائندگي نٿا ڪن ته، ان ۾ اير ڪيو اير وارن جو ڪهڙو ڏوهه؟ هتي ته اها حالت آهي جو، سنڌي وڏيرو اڄ جي سڌريل دور ۾ به نٿو چاهي ته ڪو ٻاهراڙين ۾ اسڪول هجن ۽ سنڌي ڳولائو تعليم حاصل ڪري پنهنجا مسئلا پاڻ نيبيري سگهي. سنڌ جي قومي سوچ ۽ شعور کي ڀاڱا ڪرڻ ۾ هٿرادو سنڌي ليڊرن ۽ وڏيرن جو وڏو هٿ آهي. اهي ئي سنڌ جي سماجي ترقيءَ ۾ رڪاوٽ ۽ ديوار بڻيل آهن. سنڌ جي قومي آزاديءَ واري سائين جي اير سيد جي خواب جي تعبير سنڌي قوم جي ايڪي، اتحاد ۽ قرباني واري عمل ۾ سمايل آهي، جيڪو عمل هن وقت مون کي نٿو ڏسجي.

انٽرويو وٺندڙ، مائڪ ملاح

(روزاني ”سنڌ“ حيدرآباد جي)

۲۹ آڪٽوبر ۱۹۹۷ع واري اشاعت تان ورتل)



سید امداد محمد شاه، سائين جي. ايمر سيد ۽ ٻيا، ڀارت ۾: 1987ع



ڳوٺ مجيد ڪيريو ۾ شاه حيدر ايجوڪيشن سوسائٽيءَ جي ميٽنگ دوران: ڇاپو
 علڻ ٿيو، حاجي صديق ميمڻ مانجهندائي، محمد صالح ڪانڌڙو، سید امداد محمد
 شاه، استاد محترم عبدالواحد ميمڻ، سید محمد شاه (ڀاٽوٺ)، بيٺل: سید جلال
 محمود شاه، حاجي مولا بخش ميمڻ، وزير سولنگي، قاضي الهه بچايو، وڏيرو
 خميسو پليجو، سيٺ ڀڳوان داس، عبدالڪريم.

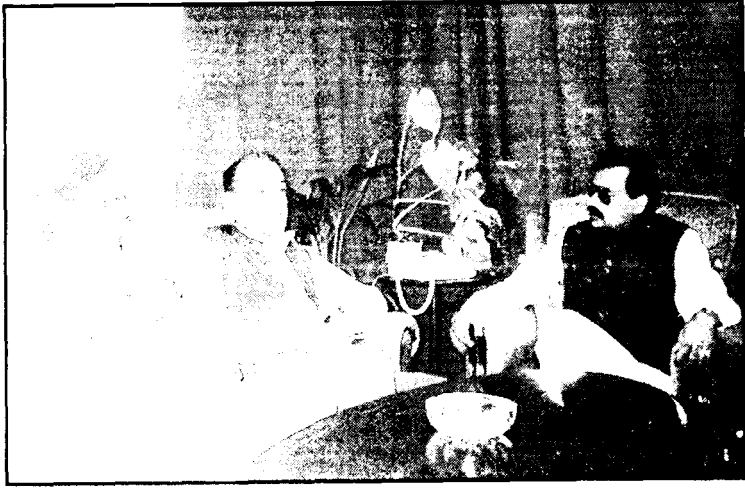
■ منهنجو بابا جي ٻه قومي نظريي سان اختلاف آهي

اسلام آباد (ڳالهه ٻولهه-اعجاز مهر): سائين جي ايمر سيد ٻه قومي نظريي جي حمايت ڪئي هئي، ان تي سائين اختلاف ڪيو هئو. هڪ دفعي بابا کي چيو ته پاڪستان ناهي اوهان وڏي غلطي ڪئي آهي، اهڙي غلطي ڪرڻ جي سزا نه صرف غلطي ڪندڙ پر ان جون ڪيتريون ئي پيڙهيون به پوڳينديون آهن، اهڙو اظهار سنڌ جي مرحوم قومپرست اڳواڻ سائين جي ايمر سيد جي فرزند ۽ سنڌ اسيمبليءَ جي اڳوڻي اپوزيشن ليڊر سيد امداد محمد شاهه ”ڪاوش“ سان هڪ ملاقات ۾ ڳالهائيندي ڪيو. تازو ۱۹ ڊسمبر تي پونر جي اجلاس ۾ شرڪت دوران سندس اسلام آباد اچڻ وقت ۲۱ ڊسمبر تي سنڌ هائوس جي ڪمري نمبر ۵ ۾ علي شاهه ۽ خالق جوڻيجو جي موجودگيءَ ۾ ٿيل ڳالهه ٻولهه دوران مختلف سوالن جا جواب ڏيندي سائين امداد محمد شاهه چيو ته آئون زندگيءَ ۾ صرف هڪ ئي پارٽيءَ ۾ شامل ٿيس ۽ اها مجيب الرحمان جي عوامي ليگ هئي. هن وقت ڪنهن به پارٽيءَ ۾ ناهيان. مجيب جي سچائيءَ ۽ پروگرام سان متفق ۽ مطمئن هئس. سائين امداد محمد شاهه چيو ته بابا کي سدائين قيد ۾ رکيو ويو. هڪ دفعي جڏهن

سائين جي اير سيد ملڪ ٺاهڻ واري غلطي مڃي، ته مون کيس چيو ته ان جي سزا اوهان ته لوڙيو پيا، پر جلال شاه جي ننڍڙي پٽ سرويج (جيڪو توهان جي چوٿين پيڙهي آهي) تنهن سميت اسين سڀ پوڳيون پيا ۽ خبر ناهي ته اڃا ڪيستائين پوڳي پوندي، جنهن تي بابا جي اکين ۾ لڙڪ تري آيا هئا. هڪ سوال تي سائين امداد چيو ته سنڌ جي تعليم جو ٻيڙو شاگرد سياست ٻوڙيو آهي، جيئي سنڌ جي نظريي سان متفق آهيان، پر اسٽوڊنٽس فيڊريشن جي قيام جو مخالف آهيان، جساف جي قيام تي بابا سان ٻيو دفعو زندگيءَ ۾ سياسي اختلاف ڪندي چيو هو مانس ته ”سائين جساف نه ٺاهيون، ان سان تعليم خراب ٿيندي ۽ تعليمي ادارا تباه ٿيندا، چوٽه شاگردن کي سياست ۾ ملوث نه ڪرڻ گهرجي، ان سان قوم جو مستقبل تباه ٿيندو.“ سائين جي اير سيد مون سان اتفاق ڪيو هو. هڪ سوال تي امداد محمد شاه چيو ته بابا جذباتي طبيعت جو مالڪ هو. مون ان جي نشاندهي بابا آڏو ڪئي، بابا مڃيندو به هو، پر چوندو هو ته اها هن جي وس جي ڳالهه ناهي. هڪ سوال تي هن چيو ته موجب جي قتل تي رنو هئس ۽ بنگالي ليڊر نذراالاسلام کي جڏهن جيل مان ڪڍي گوليون هڻي شهيد ڪيو ويو ته، اوچنگارون ڏئي رنو هئس. امداد شاه ٻڌايو ته جائي بانگال (جيئي بنگال) جو نعرو جيئي سنڌ جي نعري مان ورتو ويو هو، جنهن جو اقرار ريس ڪورس گرائونڊ ڍاڪا ۾ پهريون دفعو ڪيو ويو هو. هڪ سوال تي هن چيو ته مخدوم بلاول اسان جو مرشد آهي. مخدوم بلاول پيرن جي قبرن تي قبا ٺاهڻ ۽ مزارون ٺاهڻ جو مخالف هو ۽ هن سختيءَ سان منع ڪئي هئي، سندس قبر تي قبو نه ٺاهيو وڃي، ڳچ عرصي تائين ڏاڏا حيدر شاه ۽ بابا جي اير سيد مخدوم بلاول جي قبر تي قبو ٺاهڻ نه ڏنو، پر محمد بخش پنهور زمين وڪڻي قبو ٺهرايو. جڏهن ڏاڏا فوت ٿيو ته مغربي پاڪستان ۾ چيف انجنيئر ۽ سيڪريٽري آبپاشي جي عهدي تان رٽائر ڪندڙ محمد موسلي ميمڻ ڏاڏي سيد حيدر شاه جو قبو ٺهرائڻ لاءِ سائين جي اير سيد کان اجازت گهري. بابا کيس منع ڪئي ۽ چيو ته قبي بدران اسپتال يا مسافر خانو ۽ اسڪول وغيره ٺهرايو، جڏهن بابا وفات ڪئي ته منهنجي پٽن ۽ جيئي سنڌ وارن سائين جي اير سيد جي قبر تي قبو ٺاهڻ لاءِ زور ڀريو، مون زندگيءَ ۾ پهريون دفعو سخت لهجي

۾ دڙڪا ڏيندي چيو ته، جيڪڏهن اوهان بابا جي قبر جو قبو ٺهرائيندا ته
 ائون ڪوڏر ۽ ٽيڪر کڻي ان کي ڊاهيندس. سائين امداد محمد شاھ چيو ته
 علير درس سڄي زندگي پيرن جون مزارون ڊاهيون، هن سان مليو ڪونه
 هئم، پر ڪانئس متاثر ڏاڍو ٿيس، چوٽه اصل ۾ صوفين درويشن، بزرگن ۽
 شاعرن جي قبرن تي قبا ٺاهي ماڻهن کي سندن فڪر تي عمل ڪرڻ کان
 روڪڻ برابر آهي. هن چيو ته زندگي ۾ هڪ ڪم اڃان ڪرڻو آهي. طبيعت
 خراب ٿي رهي، جيئن ئي موقعو مليو ته رئيس غلام مصطفيٰ ڀرڳڙي ۽ غلام
 محمد ڀرڳڙي جون ڪچون قبرون پڪيون ڪرائيندس، جيئن سڃاڻجڻ
 جهڙيون رهن. سائين امداد محمد شاھ چيو ته جڏهن بنگلاديش ۾ عوامي
 ليگ جي حڪومت آئي ته اها خبر اسپتال ۾ پڌر، جنهن سبب اڌ بيماري
 ختم ٿي وئي. ان موقعي تي موجود جيئي سنڌ محاذ جي چيئرمين خالق
 جوڻيجو ٻڌايو ته سائين جي ايمر سيد حيدر منزل تي هڪ دفعي پنهنجي لاءِ
 چيو هو ته منجهنس ۳ خاميون آهن، جن ۾ جذباتي پڻو، گهٽ پڙهيل هئڻ ۽
 ٻهراڙيءَ جو هجڻ شامل آهن. جڏهن ته ۳ خوبيون به ٻڌايون هئائين، جن ۾
 سچ ڳالهائڻ، سنڌ سان عشق هئڻ ۽ سنڌ لاءِ هر قسم جي قرباني ڏيڻ جو
 عزم شامل هئا.

التريو ڪندڙ، اعجاز مهر
 (روزاني ”ڪاوش“ اخبار
 حيدرآباد، ۲۸ ڊسمبر ۱۹۹۸ع)



سید امداد محمد شاہ ۽ الطاف حسین، ابراهیم غازی کچی، لندن: 1996ع



ڄاڇو علڻ خان ٽيڻو، الهداد خان آگرو ۽ سید امداد محمد شاہ،
حیدر منزل کراچی؛

■ ننڊن صوبن تي واضح ڪيو پيو وڃي ته اوهان غلام آهيو

قومپرست اڳواڻ سيد امداد محمد شاه صحافين سان ڳالهائيندي چيو ته پاڪستان ٺهڻ کان وٺي حڪومتي معاملن ۾ فوج جو عمل دخل گهڻو رهيو. ۱۹۵۳ع کان وٺي اسيمبلي ۽ چونڊيل نمائندن کي پنهنجي مرضيءَ سان آئين سازي ۽ حڪومت ڪرڻ جو حق نه ڏنو ويو آهي. هن چيو ته جيڪي ماڻهو چون ٿا ته، هن وقت ملڪ ۾ جمهوريت آهي، اهي ماڻهن جي اکين ۾ ڌوڙ وجهن ٿا، ڇاڪاڻ جو هينئر به پردي پويان حڪمران فوج آهي ۽ آهستي آهستي سمورن ادارن ۽ کاتن تي اها قابض ٿيندي پئي وڃي. هن چيو ته ننڍن صوبن خاص طرح سنڌ ۾ گورنر راج ۽ فوجي عدالتون قائم ڪري ننڍن صوبن تي واضح ڪيو پيو وڃي ته اوهان غلام آهيو. هن چيو ته اير ڪيو اير بنيادي طرح پنجاب جي پيداوار آهي، جنهن جو مقصد بچ ڪرائي مختلف قومن کي مارائڻ آهي. هن چيو ته هڪ دفعو پني جي دور حڪومت ۾ ڪن ماڻهن حڪومت جي وزيراعليٰ کان پڇيو ته بنگلاديش ٺهڻ کانپوءِ باقي رهيل پاڪستان کي ڪڏهن ٿا ٽوڙيو، ته هن جواب ڏنو ته پاڪستان کي اسان (ننڍا صوبا) نه پر پنجابي حڪمران ٽوڙيندا، جيڪو ڪم هو پنجابي

حاڪمر هائي ڪري رهيا آهن. هن چيو ته پ پ ۽ پونر جو اتحاد مشڪل نظر اچي ٿو. هن وڌيڪ چيو ته سنڌ اسيمبليءَ جي بحاليءَ لاءِ جدوجهد اجائي آهي، ڇاڪاڻ ته پنجابي حڪمران ان کي آزاديءَ سان ڪم ڪرڻ نه ڏيندا، نه وري اليڪشن سان سنڌ جا مسئلا حل ٿيندا. هن چيو ته سپريم ڪورٽ طرفان اسپيڪر جا اجلاس گهرائڻ وارا اختيار بحال ڪرڻ ۽ محدود قانون سازي مان ڪجهه نه ورنديون مون جلال شاھ تي واضح ڪري ڇڏيو آهي. هن چيو ته حڪمرانن سينيٽ جا اختيار وڌائڻ بجاءِ ان کي رٽز اسٽيمپ بنائي ڇڏيو آهي ۽ بل سينيٽ مان پاس ڪرڻ بدران قومي اسيمبليءَ ۽ سينيٽ جو گڏيل اجلاس ۾ منظور ڪرائڻ لاءِ پيش ڪيا وڃن پيا جتي پنجاب کي نام نهاد اڪثريت حاصل آهي، تنهن ڪري هائي قومي اسيمبليءَ ۾ پڻ چئني صوبن کي هڪ جيتريون سیتون ملڻ گهرجن، ٻي صورت ۾ پنجاب کي ننڍن صوبن جي حقن تي ڌاڙا هڻڻ کان روڪي نٿو سگهجي.

(روزاني ”سنڌ اخبار حيدرآباد“)

جم ۱۷ جنوري ۱۹۹۹ع واري اشاعت

برشايع ٿيل)

■ سائين جي ايم سيد جي تحريڪ لاءِ حالتون نيك آهن-

سوال: سائين جي ايم سيد جي نظريي کي ڪيئن ٿا ڏسو، ڇا، جي ايم سيد پاران ۱۹۷۰ع ۾ مقرر هدف حاصل ٿي سگهيا آهن؟

جواب: اڄ جي صورتحال ۾ سيد جا مقرر هدف حاصل ڪري سگهجن ٿا. حالتون سازگار آهن. ۱۹۴۰ع کان ئي سائين جي ايم سيد اصل پاڪستان ۽ قومي خودمختياريءَ جي ڳالهه ڪئي، پر ۱۹۷۰ع ڌاري وڌيڪ واضح ٿي. ڪري سنڌوديش جي ڳالهه ڪئي. اڳ واري جدوجهد پاڪستان جي حدن ۾ رهي ڪري حاصل ڪرڻ لاءِ هئي، پر بنگلاديش جي صورتحال کانپوءِ نااميد ٿي ويو ۽ ان نتيجي تي پهتو ته آزادي کان سواءِ ٻي راهه نه آهي. باقي هدف ڪيترا حاصل ٿيا آهن. اهي ڪنهن کان ڳجهي نه آهن، ڏسون ڪيترو عرصو اسان تي قبضو رهي ٿو. انگريزن جو قبضو اسان تي ۱۰۰ سال جاري رهيو.

سوال: انگريزن خلاف تحريڪ جلد ڪامياب ٿي؟

جواب: ڪانگريس ۱۸۸۶ع ۾ مسلم ليگ ۱۹۰۶ع ۾ وجود ۾ آيون. شروع ۾ ٻنهي صرف حقن لاءِ جدوجهد ڪئي پر ۱۹۳۹ع کان

ڪانگريس آزادي جي ڳالهه ڪئي. آزادي جون تحريڪون ڪامياب بين الاقوامي حالتن تحت ڪاميابيون ماڻينديون آهن. ان وقت انگريز جنگ سبب ڪمزور هيا ۽ ڪانگريس آزادي جي واعدي تي انهن جي جنگ وڙهي ۽ پنجاب وارا (مسلمان) ته بغير شرطن جي وڙهيا. انگريزن واعدو پورو ڪيو پر اهڙي آزادي ڏني جيئن هندوستان ۽ پاڪستان ٻئي ڪمزور رهن ۽ انهن لاءِ سودمند ثابت ٿين.

سوال: انگريزن خلاف تحريڪ ۽ جي اير سيد جي تحريڪ کي ڪيئن ٿا ڏسو؟

جواب: انگريزن خلاف آزادي واري تحريڪ ڏاڪي به ڏاڪي به وڌي ۽ منزل ماڻي، پر جي اير سيد جي تحريڪ اڃا هلي پئي.

سوال: هڪ راءِ اها به آهي ته جي اير سيد سنڌوديش جو پڻ ڏئي صرف حق وٺڻ چاهيا ٿي يعني اها ڪا تحريڪ اصل ۾ هئي ڪانه؟

جواب: اهو راءِ ڏيندڙ جو پنهنجو خيال آهي، جيئن قرآن جون ڪيترن عالمن تشريحن ڪيون آهن، تيئن سائين جي نظريي جي به تشريح هر ڪو پنهنجي خيال کان ڪري ٿو.

سوال: توهان جي راءِ ڇا آهي؟

جواب: ۱۹۷۰ع واري جي اير سيد جون ڳالهيون عام فھر ۽ حالتن سان ٺھڪندڙ نه هيون. شايد وقت کان اڳ واريون. ان لاءِ قوم سمجهي نه سگهي ۽ مان پاڻ به، پر هاڻ سمجهان ٿو ته جي اير سيد جي نظريي / تحريڪ لاءِ حالتون ٺيڪ آهن. قومي خودمختياري وٺي سگهجي ٿي. ان لاءِ پونر ٻيهر ورتو اٿم. پاڪستان جون تمام قومون سواءِ پنجاب جي، قومي خودمختياري تي پونر ٻي متفق آهيون.

سوال: پر صوبائي خودمختياري جي گهر جا تجربا ناڪام ٿيا آهن، غفار خان ۽ جي اير سيد جا مثال سامهون آهن؟

جواب: غفار خان قومي خودمختياري جي گهر ڪئي. هو روز اول کان وڌيڪ واضح هيو. آزادي لاءِ هن جدوجهد ڪئي. ان صوبائي خودمختياري جي ڳالهه نه ڪئي. پونر ٻي قوم جي اتحاد جي ڳالهه ڪئي وئي آهي. پنجاب سان تعلق رکندڙ ڪجهه وڏين ڌرين مشروط حامي پري آهي

تہ قومن بجاء صوبائي خودمختياريءَ جي ڳالهه ڪيون ۽ سرائيڪن کي قومن نه چيو وڃي، جيڪا ڳالهه اسان نه مڃي، ان مان ظاهر آهي ته حالتون اسان جي حق بر آهن.

سوال؛ ممتاز ڀٽو کي پونر ۾ ڪهڙا اعتراض آهن؟
جواب؛ ڪجهه غلط فهميون ۽ ذاتي طور پليجو ۽ مگسي کان ناراضگي اٿس. ان لاءِ پونر ۾ ويهندي هڪي ٿو.
سوال؛ توهان ڪجهه ڪوششون ته ڪيون؟
جواب؛ ها۔ نتيجي ۾ انهن جا نمائندا ميٽنگ ۾ ويٺا آهن ۽ بيان بازي بند ٿي وئي آهي.

سوال؛ هڪ راءِ آهي ته پٺاڻ اقتدار تان هٽڻ کان پوءِ پونر جي سهاري اقتدار ۾ اچڻ چاهين ٿا؟ ۽ سنڌين ۽ ٻين کي استعمال پيا ڪن؟
جواب؛ سنڌين جو اچو منهن آهي. جڏهن ته پٺاڻ ڪهڙي جماعت ۾ به هجي، پيپلز پارٽي، مسلم ليگ، ڪميونسٽ يا قومپرست، پٺاڻن جي حقن لاءِ متفق آهن ۽ پارٽي لائين کان بالاتر ٿي پٺاڻ جي حقن جي ڳالهه ڪن ٿا، پونر ۾ هو اقتدار کي لت هڻي آيا آهن. اقتدار ڪسجن کان پوءِ نه. اها منفي پروپيگنڊا آهي.

سوال؛ (پي آءِ اي) پائي ۽ پونر جي ٺاهه جون ڳالهائون ڪهڙي ڏاڪي تي آهن؟

جواب؛ بينظير ڪيترا دفعا هلي آئي آهي. ڳالهين تي اتفاق راءِ آهي. سواءِ قومي خودمختياري جي، هڪ نقطي تي اختلاف آهي. هو مضبوط مرڪز جي ڳالهه ڪري ٿي ۽ اسان قومي خودمختياري جي، جنهن لاءِ بينظير تيار نه آهي، ڇاڪاڻ ته هو پنجاب کي ناراض ڪرڻ ٿي گهري.

سوال؛ ڪالاباغ اشو تي پي پي جي شموليت فائدو رسايو يا نقصان؟

جواب؛ تحريڪ جي نتيجي ۾ ڪالاباغ ڏير جي منصوبو ملتوي ٿيو، ان حد تائين ڪامياب ٿياسين، ڇاڪاڻ ته هڪ ايجنڊا هئي. هاڻي الله بينظير کي سمجه ڏئي، ته هو قومي حقن لاءِ به اڳتي اچي.
سوال؛ متحده قومي موومينٽ سان رابطو آهي؟

جواب: ها اهي اسان سان گڏ آهن.

سوال: پر اهي باقاعده پونمر ۾ شريڪ ڇو نه ٿا ٿين؟

جواب: انهن کي پونمر، جون پي اي آءِ سان ڳالهين جي نتيجن جو انتظار آهي، ڇاڪاڻ ته اهي پي پي پي ۽ پي ايم ايل ٻنهي کان چرڪيل آهن، پر تحريڪ هلڻ جي صورت ۾ اهي ڀرپور مدد ڪندا. هاڻ ته جسقم به (شامل نه هئڻ باوجود) تعاون جو اعلان ڪيو آهي.

سوال: تحريڪ ڪڏهن شروع ٿئي ٿي؟

جواب: ۱۹ فيبروري تي غفار خان جي وڙسي آهي، اتي ميٽنگ ۾ فيصلو ڪيو ويندو.

سوال: جي ايمر سيد جي زندگي ۽ پوءِ واري جسقم کي ڪيئن ٿا

ڏسو؟

جواب: نظريو ته برقرار آهي، پر قيادت وٽ Maturity تجربو ۽ قدبت نه آهي.

سوال: جيئي سنڌ تحريڪ ۾ پارليامينٽ جي سياست حرام قرار ڏنل آهي؟

جواب: هر قومي جدوجهد ۾ ائين ٿيندو آهي، ڪجهه ڌڙا هڪ خيال جا ۽ ٻيا ٻئي طريقي جا حامي هوندا آهن. ڪانگريس ۾ به ائين هيو. عوامي سياست- پارليامينٽ ۽ گوريلا وار (سباش چندر بوس) جي جدوجهد.

سوال: توهان جو ڇا خيال آهي؟

جواب: منهنجي خيال ۾ هر فرنٽ تي وڙهجي. پارلياماني سياست به هجي، پر اتي موجود فرد Mature هجن. صوبي جي حقن جي سوديبيازي نه ڪن. قومي حقن جي حاصلات لاءِ تمام طريقا اختيار ڪرڻا پوندا. صرف قومي شعور ڪافي نه آهي. مجيب الرحمان به قومي شعور جي بنياد تي ملڪ حاصل ڪيو پر ٻيون مهارتون حاصل نه هيس. ان لاءِ مارجي ويو. ان لاءِ ضروري آهي، ته ڪجهه ڌريون سياسي لائين ڏين. ٻيا ان لائين کي اڳتي وڌائين. تيان پارليامينٽ ۾ مسئلا ڪن. چوٿان بين الاقوامي فورم تي وڃي بين الاقوامي حمايت حاصل ڪن.

سوال: جي ايمر سيد پارلياماني ۽ قومي سياست ٻئي ڪيون پر

ناڪارم ٿيون، ان جا سبب؟

جواب: سائين جي اير سيد سان قوم ناانصافي ڪئي. تمام قوم
ذميواريون ان تي وجهي ڇڏيون ته پارليامينٽ ۾ به وڃي، سياسي شعور ۽
لائين ڏئي. تحريڪ به هلائي. سائين جي ناڪامي جو سبب به اهو هيو ته هو
انهن شين کي ورهائي نه سگهيو ۽ ناڪارم ٿيو.

سوال: هڪ راءِ آهي ته سائين آئيڊيلاجيسٽ طور بهتر هيو؟

جواب: راءِ ڏيندڙ جو پنهنجو خيال آهي.

سوال: سائين جي اير سيد پنهنجي ڪلاس جي وڏيرن ۽ سيدن کي

اهميت ڏيندو هيو؟

جواب: هر ڪنهن جي پنهنجي سوچ ۽ انداز آهي.

سوال: سائين جون خاص خوبيون؟

جواب: هو سادگي پسند، ايماندار، سچائي ۽ عمل پسند هو.

سوال: ڇا سائين کي مستقبل تي نظر وجهڻ جي مڪمل صلاحيت نه

هئي؟ ان لاءِ هن پاڪستان جي حمايت ۽ بعد ۾ سنڌوديش جي ڳالهه بغير
عوامي راءِ ڄاڻڻ جي ڪئي؟

جواب: پاڪستان جي باري ۾ سائين کي سراب جيان ڏوڪو ٿيو.

ان لاءِ پڇتائيندو رهيو، جڏهن ته سنڌوديش جي ڳالهه Pre Mature هئي،
پر غلط نه. ڇاڪاڻ ته ليڊر ائين ڪندا آهن، هڪ ليڊر آئيڊيا ڏيندو آهي ٻيو
ان تي عمل ڪرائيندو آهي، ڪجهه بهتر شڪل ڏيندو آهي، سائين جي ڳالهه
سنڌوديش واري ۱۹۷۰ع ۾ ته ڪجهه وقت کان اڳ جي لڳي ٿي، پر
هاڻوڪي صورتحال ۾ وقت ۽ صورت پٽاندڙ آهي.

سوال: عالمي صورتحال ۾ گلوبل ايڪانامي جي نظريي تحت ننڍا

ملڪ وجود رکي سگهندا؟

جواب: اتلي جي وچ ۾ San Marino هڪ ننڍو ۽ آزاد ملڪ آهي،

هزار سالن کان اردن به ڪوٽڙي تعلقي جيترو آهي. اهي وجود برقرار رکن پيا
ته ٻيا چون. عالمي حالتون ته عدم مرڪزيت طرف وڃي رهيون آهن.

سوال: سائين جي اير سيد اولاد ۾ وڌيڪ ڪنهن سان ويجهو هيو؟

جواب: ادي وڏي، امير حيدر شاهه ۽ درشوار سان. اهو فطري عمل

هيو. والدين پهرين نياڻي، پهرين پٽ ۽ آخري ٻار سان وڌيڪ پيار ڪن ٿا.
سوال: درشهواري کي تعليم ڏيارڻ ۾ جي اير سيد ۽ خاندان جو ڇا
رد عمل هيو؟

جواب: سائين نياڻين کي پڙهائڻ جو حامي هو، ان خاندان ۽ دوستن
جي مخالفت باوجود درشهواري کي تعليم ڏياري. سندس ويجهو دوست، اسد
الله شاهه ۽ روشن شاهه باجارجن وارا، جيئندل شاهه اراضي وارو، حاجي محمد
شاهه پانن وارو، بقادار شاهه مٽياري ۽ وارو، گڏجي آيا ته سائين فيصلو
بدلائي، پر سائين سڀني کي جواب ڏنو، ڪجهه ته آخر تائين ڪاوڙيل رهيا.

(انٿروپو وٽنڊر، اديس جتوئي
بختيار چنا، رسالو ”سند لائين“
حيدرآباد-۱۹۹۹ع



مرزا قليچ بيگ جي سڳن ڏهن فيروز مرزا جي پٽ دارا مرزا ۽ فرهاد مرزا جي پٽ
پرويز مرزا سان گڏ وڃ ۾ بيٺل سيد امداد محمد شاه، حيدر منزل ڪراچي؛

1944-50ع



سید امداد محمد شاہ، دی نیوز اخبار جو صحافی ۽ تکبیر رسالی جو صحافی
عبدالنواب شیخ؛ 1997ع

■ ڀٽو ڊڪٽيٽرانہ سياست جو حامي هو

سائين جي اير سيد جي فرزند ۽ سنڌ اسيمبليءَ جي سابق ميمبر سيد امداد محمد شاهه چيو آهي ته پيپلز پارٽيءَ هميشه سنڌين جي ٻڌيءَ کي ڀڻي چيو رسايو آهي. هن اڳتي چيو ته اها لتيندڙن، ڦريندڙن ۽ ذاتي مفاد حاصل ڪندڙن جي پارٽي آهي.

دي نيوز جي نمائندي سان چنچر ڏينهن ڳالهائيندي سيد امداد محمد شاهه چيو ته نواز شريف جي اڳئين حڪومت پنهنجي دور ۾ ڪالاباغ ڊير جي متضاد منصوبي کي ڪڍڻ به سامهون نه آندو هو. جڏهن ان حڪومت کي توڙي ۽ پي پي پيءَ جي حڪومت آندي وئي ته ان پنهنجي دؤر ۾ ان مهلڪ منصوبي لاءِ ۲۰۰۰ ملين رپين جي بجيت مقرر ڪئي.

ان کان علاوه هن چيو ته پي پي پي حڪومت جو مسئلن ڏانهن منافقانہ رویو رهيو. خاص ڪري قومي پيداواري وسيلن جي ورڇ ڏانهن، سنڌونديءَ جي پاڻيءَ جي حصي ڏانهن ۽ سنڌ اندر هلندڙ پيٽرول ۽ گئس جي رائلٽيءَ ڏانهن. هن جي منصوبہ بندي فقط جيان جي خوشحالي ڪرڻ لاءِ هئي. باقي عام سنڌي ماڻهن جي پلائيءَ سان هن جو ڪوبه تعلق نه هو. ان جي ڀيٽ ۾ نواز شريف حڪومت بهتر پاليسيون ترتيب ڏئي رهي

هئي ته، ان کي غلام اسحاق خان زبردستيءَ معطل ڪري ڇڏيو. هن جي حڪومت جي بحاليءَ جو جيئن ئي سپريم ڪورٽ فيصلو ڏنو ته کيس استعيفيٰ ڏيڻ تي مجبور ڪيو ويو. شاه صاحب چيو ته ملڪ جي تاريخ ۾ فقط ٻه اهڙا ليڊر ڏسڻ ۾ ايندا، جن کي زوريءَ استعيفائون ڏيڻ تي مجبور ڪيو ويو. هڪ جنرل ايوب خان، ٻيو نواز شريف، جڏهن ته بينظير جي حڪومت سميت ٻيون حڪومتون معطل ٿينديون رهيون. هن بينظير پٽو کي پهروبي سڏيندي چيو ته هوءَ جڏهن برسرِ اقتدار هوندي آهي ته پاڻ کي وفاق جي علامت سڏيندي آهي ۽ جڏهن اقتدار کان ٻاهر هوندي آهي ته لاڙڪاڻي جي ”ڌيءَ“ سڏائيندي آهي.

هن چيو ته بينظير پٽو جي پيءُ ذوالفقار علي پٽو وزيراعظم بڻجڻ جي لالچ ۾ ملڪ کي ٽڪرا ٽڪرا ٿيڻ جي سطح تائين وٺي ويو. هن انڪشاف ڪيو ته ۱۹۷۱ع ۾ ذوالفقار علي پٽي کيس چيو هو ته هو شيخ مجيب الرحمان کي سندس ڀارت ڪري ته جيئن هو اڳئين اولهه پاڪستان جي ليڊرن مان کيس وڌيڪ اهميت ڏئي ۽ پنهنجي حڪومت ۾ وزيرِ دفاع جو قلمدان کيس سونپي، پر شيخ مجيب الرحمان اهو چئي چٽو انڪار ڪري ڇڏيو ته انهن معاملن جو فيصلو پارٽي ڪندي، جنهن کان پوءِ پٽي اها خطرناڪ راند کيڏي. شاه صاحب وڌيڪ چيو ته پي پي خود هڪ جمهوري پارٽي نه آهي، چوڻ اها جڏهن کان وجود ۾ آئي آهي، ته ان ۾ اندر ڪابه جمهوري چونڊ وغيره ڪانه ٿي آهي. هن واضح ڪيو ته پٽو ڊڪٽيٽرانه سياست جو حامي هو.

هن ياد ڏياريو ته، پي پيءُ جو بنياد ذوالفقار علي پٽي جي موجودگيءَ ۾ شاه صاحب جي بنگلي تي نواب شاه ۾ پيو، پر پٽي صاحب جي ڊڪٽيٽرانه روين ڪري شاه صاحب سندس پارٽيءَ ۾ شموليت اختيار نه ڪئي. نواز شريف کي ملندڙ پارٽي اڪثريت تي جڏهن شاه صاحب کان سوال ڪيو ويو ته هن چيو ته نواز شريف کي قومي اهميت وارن مسئلن تي اسيمبليءَ ۾ ٻه ڀاڱي ٽي جي اڪثريت آسانيءَ سان ملي ويندي. جڏهن کانئس سوال ڪيو ويو ته ڇا سنڌ صوبي ۾ جيڪڏهن پي پيءُ جي حڪومت نهي ته ڪيئن رهندي، ته شاه صاحب ورائيو ته اها حڪومت ان معنيٰ ۾

ڪمزور حڪومت رهندي، ته مرڪز ۾ سائس هڪ وڏي مخالفت هوندي. جيڪڏهن پي پي جا ميمبر وزارت جي لالچ تي نواز ليگ سان ساٿ ڏئي حڪومت ٺاهن ٿا ته اها به ايتري مضبوط ۽ آزاد نه هوندي، جيتري نواز ليگ، پاڪستان مسلم ليگ پاڳارو ۽ ٻيا آزاد ميمبر گڏجي ٺاهن ته اها وڌيڪ مضبوط ۽ فيصلن ڪرڻ ۾ آزاد حڪومت رهندي.

جڏهن شاه صاحب کان پڇيو ويو ته جيڪڏهن قومي موومينٽ وارن مان ڪو وزيراعليٰ سنڌ بڻجي، ته سنڌي ماڻهو ان کي تسليم ڪندا، ته شاه صاحب چيو ته بلڪل چوڻ ڪندا. جڏهن ته شاه ۽ جتوئي به اصل ٻاهران اچي ۽ سنڌ ۾ رهيا، انهن کي وزيراعليٰ طور تسليم ڪيو پيو وڃي ته اردو ڳالهائيندڙن کي سنڌي بطور وزيراعليٰ جي چوڻ مڃيندا. هن چيو ته سواءِ ڪنهن به زبان جي فرق جي جيڪي به سنڌ اندر رهن ٿا انهن کي سنڌ جي حقن جي حفاظت جو هڪجيترو حق آهي. ان حوالي سان انهن کي سنڌ تي حڪمراني ڪرڻ جو به هڪجيترو ئي حق آهي. هن چيو ته سنڌ جي مهاجرن، اير ڪيو اير کي وڏي اڪثريت سان ڪامياب ڪيو آهي، جڏهن ته پي پي پي ۽ مسلم ليگ پڻ پنهنجي پنهنجي حيثيت سان ڪاميابيون ماڻيون آهن.

امداد محمد شاه چيو ته توڙي جو عبدالله شاه بحثيت وزيراعليٰ سنڌ رهيو، پر پوءِ به شاه صاحب جي وڏي فرزند جلال محمود شاه ان کي تمام پاري اڪثريت سان شڪست ڏني آهي. هن چيو ته عبدالله شاه وزيراعليٰ هئڻ دوران پنهنجي مخالفن کي انتقام جو نشانو بڻايو. ان وقت سن ۾ اسان جي جائدادن تي قبضا ڪرايا ويا ۽ اسان جي ساٿين کي گرفتار ڪري ۽ حراس ڪيو ٿي ويو. هن وڌيڪ تفصيل ۾ ويندي چيو ته سندس هڪ عزيز شاه صاحب جي بنگلي تي به ان ئي وقت انتقام طور قبضو ڪرايو ويو هو، جيڪو حڪومت جي معطلين کان پوءِ آجو ٿي مليو. اهو انهن ظلمن جو نتيجو ئي هو جو سيد جلال محمود شاه، عبدالله شاه کي سندس ئي حلقو مان شڪست ڏني.

شاه صاحب پنهنجي خيالن جو اظهار ڪندي چيو ته قومپرست، ماڻهن جون عقيدتون ۽ همدرديون ايتريون حاصل نه ڪري سگهيا آهن، جو

هو کين ووٽ ڪن. قومپرست نواز شريف اڳيان عوام جا مسئلا به ان ڪري پيش ڪري نه ٿا سگهن جو عوام کين بحیثیت پنهنجي نمائندي جي چونڊيو ٿي ناهي.

شاه صاحب چيو ته، آءُ اهڙو کيس عبدالله شاه خلاف داخل ڪرڻ جو سوچي رهيو آهيان ته هن جي (عبدالله شاه جي) جي ظالمانه رويي جي ڪري منهنجي والد متحرم جي اير سيد جو موت واقع ٿيو آهي. چو ته بقول، شاه صاحب جي ته محترم جي اير سيد جي ٻاهر علاج لاءِ وڃڻ جي اجازت واري معاملي کي عبدالله شاه بحیثیت وزيراعليٰ ايترو تاريندو ۽ طول ڏيندو رهيو جو جي اير سيد صاحب کي وقت سر اهڙي اجازت نه ملي سگهن ٿي سندس موت جو سبب بنيو.

انور شيخ / مترجم مير محمد بيرزادو

دي نيوز انٽرنيشنل، ڪراچي

۹ فيبروري، آچر ۱۹۹۷ع

■ **جستجو ۽ متحده جو سنڌ جي ٽن** **مسئلن تي اتحاد سنو عمل آهي**

سائين جي اير سيد جي پٽ سيد امداد محمد شاه چيو آهي ته، اهو متحده قومي موومينٽ ۽ جستجو اتحاد، الطاف حسين جي اسرار تي ٿيو آهي، جنهن ۾ ٻه مسئلا آهن ته هنن ٽن مکيه مسئلن تي گڏجي ڪم ڪجي. ڪالاباغ ڊيم، آدمشماري جا انگ اکر ۽ قومي فائنانس اوارڊ. ان گڏجاڻي ۾ اهو پڻ مسئلو ٿيو ته بهارين کي پاڪستان گهراڻو وارو مسئلو ۽ ڪوٽا سسٽم وارو مسئلو ٻئي درجي جي اهميت رکن ٿا، ان ڪري انهن مسئلن کي في الحال نه ٿو ڇڏيو وڃي. هن چيئر ڏينهن سندس نوابشاهه واري رهائشگاهه تي صحافين سان ڳالهائيندي چيو ته انهن جو آئينده جو اهو قدم ٿيندو ته پٺاڻ ۽ بلوچ قومپرستن کي ان اتحاد ۾ شامل ٿيڻ لاءِ قائل ڪجي ته جيئن وچ ۾ پيدا ٿيل غلط فهميون دور ڪري سگهجن.

هن چيو ته باقاعده اتحاد ٿيڻ کان اڳ ۾ وڌيڪ ڳالهيون نه ٿيون، پر متحده جا ليڊر انهن تنهنجي مکيه مسئلن تي گڏجي جدوجهد ڪرڻ لاءِ تيار آهن ۽ باقي مسئلن کي ٻئي نمبر جي اهميت وارو قرار ڏيئي ۽ اڳتي هٿ ۾ ڪڍڻ چاهين ٿا. باقي حيدر منزل تي فقط تعريفي ملاقات ۽ ڳالهيون ٻوليون

ٽيون. شاه صاحب چيو ته ۱۹۴۰ع واري قرارداد پاڪستان ۾ صوبائي خودمختياريءَ جو چٽو اقرار ٿيل آهي. پر ان جي ابتڙ موجوده وفاقي نظام هيٺ رهندي صوبن تمام گهڻو پوڳيو آهي. هن چيو ته صوبن وچ ۾ غلط فهمين ۽ رنجشن جو سبب، قومي پيداواري ذريعن جي اثرائتائيءَ واري ورڇ آهي. ڪالاباغ متعلق امداد محمد شاه جو موقف هو ته پنهنجن پارٽين بي بي پيءَ ۽ مسلم ليگ جون پاليسيون هڪجهڙيون رهيون آهن. نواز شريف به ان کي کنيون آهي ته بينظير صاحب به پنهنجي دور حڪومت ۾ ان ڊيم جي تعمير لاءِ بجيٽ ۾ ۲۰۰۰ ملين رپين جي گنجائش رکي هئي. شاه صاحب چيو ته ڪالاباغ ڊيم تي بينظير صاحب جي ٻئي معيار واري پاليسي آهي. هن چيو ته هوءَ سنڌ ۾ ڊيم جي مسئلي تي سياست ڪري رهي آهي، پر پنجاب ۾ ان موضوع تي خاموشي اختيار ڪري ٿي.

هن وڌيڪ چيو ته بينظير صاحب ڊيم جي مسئلي تي سندس پارٽيءَ جي ڪا واضح پاليسي بيان نه ڪئي آهي، پر سنڌ اسيمبليءَ جا ٻي بي جا ميمبر خود سنڌ اسيمبليءَ جي ان سيشن ۾ غير حاضر رهيا، جنهن ۾ ڊيم تي رزوليوشن پاس ڪرڻو هو، جنهن منجهان ان مسئلي تي سندن منجهيل پاليسي واضح ٿئي ٿي.

جڏهن کانئس گورنر راج متعلق پڇيو ويو ته هن چيو ته ان جو وڌيڪه ٻرو اثر ٻين پارٽين جي پيٽ ۾ مسلم ليگ (ن) جي ميمبرن تي ٿي پوندو. هن چيو ته منهنجي اندازي موجب، آدمشماري اٽڪل ۱۰ في صد گهٽائي ظاهر ڪئي وئي آهي، جنهن جو اثر اسان جي مرڪز واري فنڊ جي حصي تي پوندو. هن چيو ته منهنجي اندازي مطابق فقط ڪراچيءَ جي آدمشماري ٽي ۱۰۰ ملين هوندي، پر نتيجن مان واضح ٿئي ٿو ته ان کي گهٽائي ٻڌايو ويو آهي جڏهن کانئس سنڌ جي آزاديءَ متعلق سوال ڪيو ويو ته هن چيو ته، اها خودڪشيءَ جي مترادف گهر آهي، چوڻهه موجوده حالتن ۾ آزاد سنڌ جو جياپو مشڪل ٿي سگهي.

شاه صاحب چيو ته متحده قومي موومينٽ جو ٻي بي پيءَ سان ۽ مسلم ليگ سان اتحاد ٿيڻ ۽ وري ٽٽي وڃڻ، اقتداري سياست جو حصو آهي. هن چيو ته هيٺس وارو اتحاد ٻي بي پيءَ جي ووٽرن کي به پاڻ ڏانهن

چڪيندو، چوٽه هن (بي بي بيءَ) انهن کي هميشه غلطي ڪرڻ ۾ مبتلا پئي رکيو آهي. هن چيو ته ولي خان جي ڪالاباغ ڊيم خلاف اعلانيل ريليءَ ۾ اسان پڻ پنهنجي شموليت جي تصديق ڪري ڇڏي آهي. هن چيو ته جيڪڏهن ڪالاباغ ڊيم جي تعمير جو ڪم شروع ڪيو ويو ته جيئي سنڌ قومي محاذ (جسقم) ۽ متحده قومي موومينٽ (ايم. ڪيو. ايم) ان جي خلاف گڏجي جدوجهد هلائينديون. هن چيو ته جيتوڻيڪ ماضيءَ ۾ ايم ڪيو ايم جي عملن کي بلڪل بند ڪيو ويو هو، پر پوءِ جيئن ته اها ٻين صوبن ۾ به پکڙجي ويئي، تنهن ڪري هينئر ان جي سياسي عملن تي ڪا به پابندي نه آهي. هن اتحاد جي ميمبرن کي محسوس ٿيڻ لڳو ته شايد کين گرفتار ڪيو ويندو ۽ سنڌ اسيمبلي معطل ڪئي ويندي، پر پوءِ به فيصلو اهو ڪيو ويو ته گڏيل جدوجهد کي جاري رکيو ويندو.

شاه صاحب واضح ڪيو ته ان اتحاد لاءِ گهرايل ميٽنگ ۾ شرڪت ڪندڙ هئا، ڊاڪٽر فاروق ستار، سينيٽر آفتاب شيخ، بشير خان قريشي، عبدالواحد آريسر ۽ جلال محمود شاه. هن چيو ته مون (امداد محمد شاه) اها ميٽنگ هڪ مبصر جي حيثيت ۾ ائين ڪئي، پر هن چيو ته جيڪڏهن اهڙي آڇ ٿي ته هو قومپرستن جي ليڊر طور ذميواريون پڻ سرانجام ڏيندو.

انور شيخ / مترجم، مير محمد پيرزادو
(دي نيوز انٽرنيشنل ڪراچي ۱۹ جولاءِ، ۱۹۹۶ع)



سید امداد محمد شاہ،
آفتی سونا مائي دباش ۽ سید
امیر حیدر شاہ، بنگلو
وڪٽوريہ روڊ اڄڪلہ
میٹروپول ہوٽل،
1948ع



سید امداد محمد شاہ
سونا مائي دباش
۽ ان جي ڌيءَ مس مهر
پسنجي دباش جيڪا
ان وقت نينس کيڏندڙ
انڊيا جي ٻيو نمبر
رانديگر چوڪري هئي.
ڪراچي؛ 1948ع

■ وس نهين ڇلدا، حجت نهين هلائي

اسان جي پياري سَهِيل ميمڻ، روزاني ”سند“ اخبار ۾ شايع ڪرايل پنهنجي ڪليل خط ۾ مون سان مخاطب ٿيندي، خط ۾ چند حقيقتون، ڳالهائون، حوالا ۽ رايا ظاهر ڪيا آهن، جيڪي منهنجي نظر مان گذريا ۽ جيڪي منهنجي نظر ۾ اڻپورا، اڌورا ۽ حقيقتن جي ابتڙ آهن. هن نوجوان ننڍي کنڊ جا مثال پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي آهي ته سياست سياسي خاندانن ۾ ورثي وانگر منتقل ٿيندي رهي آهي ۽ خاندان سياسي وراثت تي رهيا آهن، جنهن راءِ سان آئون متفق نٿو ٿي سگهان. ها! اهو ضرور چوندس ته ڪافي خاندانن جا فرد پنهنجي وڏيرڪي اثر رسوخ جي ڪري، سند ۾ چونڊجي آيا آهن ۽ ايندا رهن ٿا. انهن خاندانن کي سياسي پس منظر ڪڏهن به نه رهيو آهي، مگر ذاتي اثر رسوخ ۽ دٻدٻو ضرور رهيو آهي، جنهن جي بنياد تي هو وقت به وقت چونڊجي اچن ٿا. سياسي پسمنظر جي سلسلي ۾ چونڊجي سند ۾ اچن ها ته شيخ عبدالمجيد سنڌيءَ جا خانداني فرد، ڪامريڊ عبدالقادر بلوچ جا فرد، چاچي محمد امين کوسي جي خاندان جا فرد، مولوي محمد معاذ نوابشاهه واري جي خاندان جا فرد، شڪارپور جي شيخ واجد علي خان

جي خاندان جا فرد هوند، سنڌ اسيمبليءَ ۾ ويٺل ڏسون ها، مگر منجهانئن ڪوبه ناهي، پر جيڪي ۶۵ سيڪڙو وڏيرا سنڌ اسيمبليءَ ۾ چونڊجي اچن ٿا، اهي پنهنجي پيري مرديءَ، راج داريءَ، سرداريءَ ۽ زمينداريءَ جي ڏاڍ ۽ دٻڏي جي بنياد تي چونڊجي اچن ٿا، انهن جو سياست سان تسلسل بلڪل نه آهي.

هندوستان ۽ سري لنڪا جي خاندانن جي ذڪر ۾ نهرو خاندان جي باري ۾ سهيل ميمڻ جي ڄاڻ نامڪمل ۽ اڻپوري آهي، کيس اها به خبر ناهي ته نهرو خاندان جو پهريون فرد جنهن هندوستان جي آزاديءَ جي جدوجهد ڪئي، اهو پنڊت موتي لعل نهرو هو ۽ انهيءَ سان گڏ سندس پٽ جواهر لال نهرو به اڳتي وڌيو، جنهن تسلسل کي شريعتي اندر گانڌيءَ قائم رکيو. اندرا گانڌيءَ جو فرزند راجيو گانڌي جيئن ته سندس ماءُ اندرا گانڌيءَ جي قتل جي ڪري هندوستان جي عوام جي جذباتي سوچ جي ڪري چونڊجي آيو، کين آل انڊيا ڪانگريس پارٽيءَ جي هڪ صديءَ جي سياسي تسلسل جي حمايت آهي ۽ هيئر سونيا گانڌي جيڪا سندس خانداني واسطي کي قائم رکڻ خاطر ڪانگريس ۾ نئون روح ڦوڪڻ جي ڪوشش ڪري رهي آهي، راجيو گانڌيءَ جي ڌيءَ پريانڪا صرف راجيو گانڌيءَ جي ڌيءَ آهي، انهيءَ کان وڌيڪ سندس سياسي پس منظر ڪجهه به ناهي.

سهيل ميمڻ سري لنڪا جي سياسي حوالي ۾ وزيراعظم سري مابندراناٿڪي ۽ سندس نياڻي چندريڪا ڪمارا ٽونگا جو ذڪر ڪيو آهي، پر شايد کيس اها ڄاڻ ناهي ته سريلنڪا جي آزاديءَ جي جدوجهد هڪ ترقي پسند سريلنڪا فريڊم پارٽيءَ ڪئي هئي ۽ انهيءَ پارٽيءَ جو هڪ ليڊر مسٽر بندراناٿڪي وزيراعظم چونڊيو. اهو ملڪ جي سربراه جي حيثيت ۾ قتل ڪيو ويو هو، جيئن ته فريڊم پارٽيءَ جي اسيمبليءَ ۾ اڪثريت هئي ۽ سندس گهر واري سري مابندراناٿڪي سندس زال سان گڏوگڏ سياسي ٻانهن ٻيلي رهي هئي، تنهن ڪري فريڊم پارٽيءَ بندراناٿڪيءَ کي وزيراعظم چونڊيو. هن وقت سري مابندراناٿڪي واري وزيراعظم آهي ۽ اهي عهدا کين سندس پارٽيءَ ۾ اڪثريت هئڻ جي ڪري مليا آهن، نه ئي ڪي خانداني وراثت جي ڪري.

بنگلاديش جي سياست ۾ شيخ مجيب الرحمان صدر ۽ بعد ۾ وزيراعظم چونڊيو ته، اهو عوامي ليگ جي صدر جي حيثيت سان چونڊيو ويو هو. شيخ مجيب الرحمان جي شهادت کان پوءِ عوامي ليگ، مسلسل سياسي جدوجهد ذريعي اليڪشنون وڙهندي ۽ فوجي آمریت سان مقابلو ڪندي رهي. شيخ حسينا واجد به هڪ سياسي ڪارڪن جي حيثيت ۾ انهن سان ساٿ ڏيندي رهي. حالانڪه عوامي ليگ ۾ ڪائونسل ۾ ڪيترائي سينيئر ليڊر هئا، جيڪي فوج جي خوف کان يا ته سياست کان پاسيرا ٿي ويا، يا وڃي فوجي حڪومت ۾ شامل ٿيا. حسينا واجد جي سياسي جدوجهد ۽ پارٽيءَ جي ڪاميابي کانپوءِ پاڻ ملڪ جي وزيراعظم ٿي آهي، تنهن ڪري حسينا واجد يا نهروءَ خاندان، خانداني وراثت جي سلسلي ۾ ڪونه آيا، پر سياسي اثر رسوخ ۽ پارٽيءَ ۾ اڪثريت جي ڪري اچن ٿا.

سهيل ميمڻ پنهنجي هن خط ۾ سائين جي اير سيد جي خانداني اثر رسوخ تحت اسيمبليءَ ۾ اچڻ جو ذڪر ڪيو آهي. جيتري قدر سندس استعمال ٿيل لفظ ”خانداني اثر رسوخ“ منسوب ڪرڻ سان متفق آهيان، ته ان باري ۾ به اٿون هي وضاحت ڪرڻ ضروري سمجهان ٿو ته، سنڌ جي ماڻهن ۾ سائين جي اير سيد جي سياسي نظرين جي سڃاڻپ ۽ قدرن جو تعلق به هي رهيو آهي ته، انهن سائين جو قدر اهو ڪيو جو هڪڙي قبائلي سردار جي هٿان کين شڪست ڏنائون، پنجاب جا پنجابي، سائين جي اير سيد جي سياسي نظرين کان بلڪل گهڻا واقف آهن ۽ اهي سيد جي نظريي کي انهيءَ نقطئه نظر سان ڏسن ٿا ته، هي جيڪو سيد جو نظريو آهي، اهو اسان جي سامراجيت کي اگهاڙو ڪري ٿو. هو (پنجابي) پنهنجي دوست توڙي مخالف جي پوري ڄاڻ رکن ٿا، تنهن ڪري پنجاب وارا پنهنجي نفرت يا مخالفت انهيءَ نظر سان رکن ٿا. هتي هيءَ ڳالهه به ڪرڻ ضروري ٿو سمجهان ته، سائين جي اير سيد جا ڪتاب ۽ انهن جا ترجمان جيترا پنجاب ۾ ٿيا، ڇپيا ۽ پڙهيا وڃن ٿا، ايتري ڳاڻاڻي ۾ سنڌ اندر مفت ته گهڻا ورهايا ويا هوندا، پر ايترا خريد ڪونه ڪيا ويا آهن، جيترا ڪتاب پنجاب ۾ خريد ڪيا ۽ پڙهيا وڃن ٿا.

هن نوجوان جو چوڻ ته، خاندان ۽ ذاتي واسطا ملڪي سياست ۽

ڪڏهن بين الاقوامي سياست ۾ وڏي حيثيت ۽ مقام رکڻ ٿا، تنهن سان ائون متفق نٿو ٿي سگهان، جڏهن ته سهيل ميمڻ مثال به ڏنو آهي ته مارشل لا جي قهري دور ۾ به، ڪيترا ڪريٽ سياستدان جنرلن سان واسطو رکڻ ڪري، بچي ويندا آهن ۽ کين سرٽيفڪيٽ ملندا آهن. ائون هتي واضح ڪندو هلاڻ ته بچيا ضرور هوندا، نه ڪي ذاتي واسطن تي، پر ان ۾ بچڻ جي يڪسانيت جو عنصر به ڪريشن جو رهيو ۽ انهن کي بچايو به ڪريشن جي بنياد تي ڪريٽ جنرلن هوندو، پر ايماندار جنرلن ڪڏهن کين بچايو هوندو، جيتري قدر ٻيو مثال بين الاقوامي طور تي ذاتي واسطن هجڻ جو آهي، جنهن تحت شمالا ٺاهه ٿيو ته ذاتي واسطو ذوالفقار علي ڀٽو يا سندس خاندان جو شريعتي اندر گانڌيءَ ۽ سندس خاندان سان ڪوبه نه رهيو. مگر سندن خاندان جي روايت هندوستان جي اڳيان واضح هئي ته، ڀٽو خاندان ان وقت انگريز جي ايجنٽي ۾ پيش پيش هو. ان وقت ذوالفقار ڀٽو پنجاب ۽ فوج جي ايجنٽي ۾ پيش پيش هو، تنهن ڪري ايجنٽ سان شرط، اندر گانڌيءَ پنجاب جي فوجي آمريت سان طءُ ڪيا، جنهن مطابق سندن فوجي آزاد ٿيا. شمالا ٺاهه کي ڪڏهن به پاڪستان جي مفاد ۽ قوميت جي ٺاهه ۾ سڏي نٿو سگهجي. انهيءَ ٺاهه مطابق ذوالفقار ڀٽي، پاڪستان پاران عهدنامو ڪيو ته، بين الاقوامي فورم ۾ ڪشمير جو مسئلو ڪڏهن به ڪونه اٿارينداسون ۽ باهمي گفتگوءَ ۾ آئينداسون. حڪومت پاڪستان جو ڪيس بين الاقوامي اداري اقوام متحده ۾ انهيءَ ڪري ٺهي ڪمزور آهي ته شمالا ٺاهه تحت اسين ڪشمير تان دستبردار ٿي چڪا آهيون ۽ مذڪوره معاهدي جي ذڪر ڪرڻ مهل ته اسين خود اعتراف ڪيون ٿا ته، ڪو ڪشمير تي باقي تنازعو ڪو رهيو آهي! اسين ڪوڙا ڏنا ۽ دل اسان ڏني ڪشميري مسلمانن کي مارائي ضرور رهيا آهيون ۽ هندوستان کي سياسي طرح مٿي جو سور ضرور وجهي رهيا آهيون، پر اقوام متحده ۾ ڪشمير جو ڪيس بين الاقوامي طرح سان ڪمزور آهي.

سهيل ميمڻ پنهنجي ٽئين نقطي ۾ ذڪر ڪيو آهي، ته سائين جي ايمر سيد کي ذوالفقار علي ڀٽي سفارتي پاسپورٽ به ٺهرائي ڏنو ۽ اها پڻ گذارش ڪئي ته مون سان گڏجي هندوستان هل. ان سلسلي ۾ ائون واضح

ڪندو هلاڻ ته کيس ياد هئڻ ڪپي ته سائين جي اير سيد هندوستان وڃڻ قبول به ڪيو، مگر اندرا گانڌيءَ سان گفتگو ڪرڻ ۽ ٺاه ڪرڻ جي ايجنڊا گهري هئي، جيڪا ذوالفقار علي ڀٽو نه ڏئي سگهيو، ڇو ته هن وٽ پنهنجي هٿ ۾ ڪجهه ڪونه هو. ڀٽي رڳو ماڻهن کي ڏيکارڻ چاهيو ٿي ته، آئون پنجاب جي ايجنٽي ڪرڻ لاءِ سائين جي اير سيد کي ساڻ وٺي، ذاتي تعلقات جو اثر استعمال ڪرڻ گهران ٿو. سائين جي اير سيد کيس پيش ڪش ڪئي ته واقعي جيڪڏهن هندوستان سان تعلقات سڌارڻا آهن ته، پوءِ مون کي پهرين موڪليو وڃي ته، آئون ايجنڊا مطابق هن جي سوچ هموار ڪريان ۽ اوهاڻ جي انهيءَ ايجنڊا ۾ طئه ٿيل ڳالهين جي پٽاندڙ عهدنامون ڪريون، جنهن جي اجازت سڀي صاحب کي سهنجي آڏن ڪانه ڏني، جنهن ڪري ڀٽي صاحب آخري وقت سائين سفارسي باسپورٽ به رد ڪيو ۽ سائين جو تعاون ۽ اثر رسوخ به استعمال ڪري نه سگهيو.

پنهنجي خط جي ٽئين نقطي ۾ هن نوجوان وڌيڪ لکيو آهي ته سائين جي اير سيد وٽ شيخ مجيب الرحمان ڪراچيءَ ۾ حيدر منزل تي آيو ۽ حيدر منزل جي مٿئين ٽيبل هال ۾ ماني کائڻ جو ذڪر پڻ ڪيو اٿس. جيڪو درست ناهي. شيخ مجيب الرحمان جي دعوت انٽرڪانٽينينٽل هوٽل ۾ سائين جي اير سيد طرفان ڪئي وئي هئي. جڏهن ته حيدر منزل جي اڳڻ ۾ شاميانِي هيٺ منجهند جي ماني جو بندوبست ڪيو ويو هو، جنهن ۾ سائين جا دوست ۽ اسين آل پاڪستان عوامي ليگ جا ميمبر، گڏ شامل ٿيا هئاسيون. خط جي ٽئين نقطي جي ٻئي حصي ۾ سهيل، يحيٰ خان ۽ ذوالفقار ڀٽي جي ڊرگ بالا ڍنڍ تي شڪار جي بهاني منصوبي ٺاهڻ ۽ بنگالين کي ڪنهن به صورت ۾ پاڪستان ۾ حڪومت نه ڪرڻ جي فيصلي بابت، سائين جي اير سيد جي بنگال اچڻ جو حوالو ڏنو آهي. سائين جي اير سيد برابر بنگال، ان وقت جي مشرقي پاڪستان، آيو هو ۽ مون کي پيار علي الانا جي معرفت نياپو موڪليو هئائين ته تون ۽ قاضي فيض محمد واپس نه اچو، مون کي ڪجهه شيخ مجيب الرحمان سان ڳالهائڻو آهي. اوهين انهن ڳالهين ۾ شريڪ رهجو، (ياد رهي ته قاضي فيض محمد مرحوم ۽ آئون انهيءَ وقت بنگال ۾ آل پاڪستان عوامي ليگ جي ميٽنگ ۾ ويا هئاسون، اسان کيس ٻڌايو هو ته،

واپس اچي رهيا آهيون، تنهن ڪري پيار علي الانا جي معرفت اهڙي نياپي موڪلڻ جي سائين جي اير سيد کي ضرورت پئي هئي.)

خط ۾ سهيل ميمڻ جيڪا اتي ولي خان ۽ سندس پاليسيءَ تي راءِ زني ڪئي آهي، اها سهيل ميمڻ جي ذاتي راءِ زني آهي. بنگال ۾ سائين جي اير سيد جي گفتگو جيڪا شيخ مجيب الرحمان سان ٿي، تنهن ۾ اهڙو ڪوبه ذڪر ڪونه ٿيو هو. سائين رڳو شيخ مجيب الرحمان کي اها ڳالهه ٻڌائي ته پنجاب ۽ فوج فيصلو ڪيو آهي ته، مجيب الرحمان کي حڪومت نه ڏني ويندي ۽ ملڪ ۾ قتل و غارت ڪري ۽ جمهوري قوتن کي ڪچليو ۽ دٻايو ويندو. ولي خان جو ذڪر صرف انهيءَ حد تائين سائين ڪيو هو ته مون جنهن مهل ولي خان کي چيو هو ته تون پاڪستان ۾ ڇهن نقطن مطابق صوبائي خودمختياريءَ جي حمايت ڪر ته خان عبدالولي خان انڪار ڪيو ۽ چيائين ته ڇهن نقطن مطابق صوبائي خودمختياري بنگال ۽ سنڌ جي مفادن ۾ تمام سٺي ٿيندي، پر پٺاڻن لاءِ هاجيڪار ٿيندي، تنهن ڪري آئون جملي ڇهن نقطن تي متفق نٿو ٿي سگهان، جنهن ۾ ولي خان اهو واضح ڪيو ته هڪڙو نقطو ”فلائيٽ آف ڪيپيٽل، يعني ”ناٿي جي منتقلي، هڪڙي صوبي کان ٻئي صوبي ۾ نه ٿيڻ گهرجي“ تي آئون ڪڏهن به متفق نه ٿو ٿي سگهان. ولي خان اهو به چيو ته شاھ صاحب! توهان کي اها خبر شايد نه آهي ته پٺاڻ جيڪي اڪيلي ڪوٽڙيءَ جي تعلقي جي ڪارخانن ۾ مزدوري ڪن ٿا. اهي هر مهيني اٽڪل هڪ ڪروڙ رپيا پنهنجي صوبي ۾ مٺي آرڊرن ذريعي موڪلين ٿا. اهڙيءَ طرح ٻين شهرن مان به ڪافي رقم اچي ٿي. اها خبر جڏهن پٺاڻن کي پوندي ته، اسان جي خاندانن جي روزگار تي ولي خان لت هڻڻ جي حمايت ڪري ٿو ته، هو ته منهنجا قاتل ٿيندا. اهو نقطو صوبي سنڌ ۽ بنگال جي مفادن ۾ ضرور آهي، پر اسان پٺاڻن جي مفادن ۾ ناهي.

خط جي آخر ۾ سهيل ميمڻ مون کي مشورو ڏنو آهي ته، عوامي ليگ ۾ رهڻ ڪري، عوامي ليڊرشپ ۽ شيخ حسينا واجد تي ذاتي اثر رسوخ استعمال ڪريان ته، بهارين کي هيڏانهن يعني پاڪستان يا سنڌ ۾ نه ڇڏين. هتي آئون واضح ڪريان ته قومن جا ملڪي مفاد ۽ سياسي مفاد به جدا جدا شيون آهن، انهن تي ذاتي اثر رسوخ ڪڏهن به حاوي ٿي نٿو

سگهي. هر ليڊر ۽ هر پارٽي پنهنجي ملڪ جي سياسي، اقتصادي مفادن کي ذاتي تعلقاتن جي بنياد تي قربان ڪونه ڪندا آهن، جڏهن هندوستان ۽ چين جي سرحدن جو تنازعو شروع ٿيو ۽ جنگ لڳي ته، ڪن هندوستان جي ليڊرن پنڊت جواهر لعل نهروءَ کي مشورو ڏنو ته تنهنجي دوستي چين جي وزيراعظم چو اين لائي سان آهي، اها استعمال ڪري تون جنگ کي بند ۽ ختم ڪرائي سگهين ٿو ۽ ائين ڪر. تنهن تي پاڻ کين چيائون ته، هو چين جو وزيراعظم آهي ۽ آئون هندوستان جو وزيراعظم آهيان، جهڙي طرح آئون هندستان جي مفادن سان غداري ڪري نٿو سگهان، اهڙي طرح چو اين لائي جيڪو هن وقت چين جو وزيراعظم آهي، چين سان غداري ڪري نه سگهندو. منهنجو دوستيءَ جو ناتو ۽ ذاتي اثر رسوخ استعمال ڪرڻ انتهائي بيوقوفي، نالائقي ۽ گڏهه پاڻي جي عقل مثل ٿيندو، تنهن ڪري اهي بيوقفي جون ڳالهليون مون سان نه ڪريو. اچو ته گڏجي هندوستان جو دفاع ڪريون. سو اهڙي طرح هن وقت بنگالي جي وزيراعظم حسينا واجد ۽ عوامي ليگ تي پنهنجو ذاتي ۽ خانداني اثر رسوخ استعمال ڪرڻ واري ڪوشش پڻ اهڙي ئي ڪم عقلي ۽ گڏهه پاڻي ٿيندي، جهڙي پنڊت جواهر لعل نهرو هندوستان جي ليڊرن کي ٻڌائي.

هتي ڳوٺ مجيد ڪيريو بر آئون رهندڙ آهيان ۽ وڏيري محمد عمر ڪيري سان اسان جا تعلقات پائون جهڙا آهن ۽ اسان جي زمين دنگائي لاڳيتي آهي. آئون وڏيري محمد عمر ڪيري سان اها حجت ڪريان ته تنهنجي زمين ۾، جيڪي پڻي ٻيلي مان سوئر اچي، فصل جو نقصان ڪن ٿا، انهن کي تون نه تڙي ڪڍ، ڇو ته اهي منهنجي زمين ۾ اچي زبان ڪندا، تنهن ڪري سڀڪو پنهنجي مفاد جو تحفظ ڪندو ۽ سوچيندو، اهڙو مطالبو ڪرڻ بيوقوفيءَ جي برابر ئي آهي. توهان کي خبر هئڻ گهرجي ته بهاري پنجاه سال بنگال جي سرزمين تي رهيا، جن مان اڪثريت پيدا به بنگال ۾ ٿي آهي، پر پوءِ به اڄ ڏينهن تائين بهاري بنگال دشمني ڪري رهيا آهن ۽ بنگال جي مفادن کي نقصان ڏئي رهيا آهن، تنهن ڪري بنگالين کي ڪيترو به چئجي ته اهي ماڻهو بهاري اسان جو نقصان ڪندا، توهان اسان جي پاران، پنهنجو نقصان برداشت ڪريو، اهو غلط ٿيندو، بنگالي پراڻي مصيبت پنهنجي ڳچيءَ

۾ ڇالاءِ رکندا ۽ وجهندا. بهارين جو بنگال مان نڪري وڃڻ هنن بنگالين جي مٿي جو سور گهٽ ڪندو انهيءَ ڪري اهڙي حجت غلط آهي.

نوجوان سهيل ميمڻ جذباتي ٿي خط لکيو آهي، جنهن ۾ عملي ڳالهين گهٽ، جذباتي وڌيڪ آهن. اميد ته سهيل ميمڻ ۽ پڙهندڙ منهنجي خط جي جواب تي ويچار ۽ راءِ قائم ڪندا. آئون سنڌ جي رهواسين کي اپيل ڪندس ته هو گڏجي سنڌ جي مفادن جي تحفظ لاءِ جدوجهد ڪن ۽ سنڌ مان چونڊيل ميمبرن تي دٻاءُ ۽ پريشر قائم ڪن ته جيئن بهارين کي سنڌ ۾ اچڻ کان روڪين ۽ اسيمبلي ۾ آواز اٿارين.

(سيد امداد محمد شاهه، سهيل ميمڻ
جي خط جي جواب ۾ روزانه ”سنڌ“
حيدرآباد جي ۲۰ فيبروري ۱۹۹۸ع واري
اشاعت ۾ شايع ٿيل)

■ **قاضي فيض محمد** **سان گذاريل ڏينهن**

قاضي فيض محمد، يتيمي جي حيثيت ۾ هالاڻي (موجوده ضلعو نوشهرو) ۾ پرورش پاتي. ننڍڙو هو ته، سندس والد فوت ٿي ويو، جيڪو والده جي سرپرستي ۾ رهيو، سندس والده کي ٻيو اولاد بعد ۾ نڪاح مان پيدا ٿيو. قاضي صاحب ننڍي هوندي کان وٺي صوفي استادن جي اثر هيٺ تعليم پاتي، سندس طبعي لاڙو، صوفي منش ڏانهن هو. پڪي راڳ جو شوقين هو، ان اوائل دور ۾ پڪي راڳ جي تربيت حاصل ڪئي هئي. بزم صوفياءِ سنڌ جي ڀٽ شاه ۾ ٿيل ڪانفرنس جي موقعي تي پڪي راڳ پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. اهڙو راڳ پيش ڪيو ليڪن وڏي عمر ۽ رياض نه هئڻ ڪري ڪو خاص اثر نه ڇڏيو. قاضي فيض محمد جي هالاڻيءَ مان هجرت جو سبب وڌيڪو جبر هو، جو پاڻ هڪ طرف نوشهرو ۽ ڪنڊيارو ۾ وڪالت ڪندو هو ته، ٻئي طرف هارين ۽ مزدورن جي تحريڪن سان لاڳاپيل هئڻ ڪري وڏي چڙهي حصو وٺندو هو. انهيءَ وقت ڪنڊياري ۾ حاجي غلام نبي ڏهراج، جيڪو صوبائي اسيمبليءَ جو ميمبر (ايم ايل اي) هو اهو سخت قسمر جو وڏيرو لکيو ويندو هو، جيڪو ڪنهن وقت خود ۱۱۰ ۾ پڻ چالان ٿيل به هو، جنهن سان قاضي فيض محمد جي نيڪ نامي ۽ اڀرندڙ خيالن کان

گهراڻجي، سندس خلاف ڪوڙو ڪيس داخل ڪرايو، جنهن ۾ وڏيري غلام نبي ڏهراج دادو جي موجوده اسيمبلي ميمبر حاجي امير بخش جوڻيجي جي والد امام بخش جوڻيجي، جيڪو صوبيدار هو، تنهن کان اهو ڪيس ڪرايو. صوبيدار ڪجهه ماڻهو فريادي بنائي، قاضي فيض محمد جي پنهنجي مينهن جيڪا سندس گهر ۾ ٻڌل هئي، جنهن لاءِ چيو ته قاضي اها ڦر ڪئي آهي، جنهن ڪيس ۾ قاضي فيض محمد کي چالان ڪيو ويو، ليڪن خوش قسمتيءَ سان انهيءَ تاريخ تي ۽ تائيم تي قاضي صاحب محمد بچل ميمڻ جج جهڙي باهمت ماڻهوءَ وٽ نوشهري ۾ ڪيس هلائي رهيو هو، جنهن نه صرف موڪل هوندي به آچر ڏينهن تي ئي سندس ضمانت ڪنڻ، بلڪه مٿي اهڙي ڪوڙي ڪيل ڪيس جي شڪايت پڻ ڪئي، جنهن تي صوبيدار امام بخش جوڻيجي تي ڪيس داخل ٿيو، جيڪو صوبيدار واري نوڪري ڇڏي ڳوٺ پيڙو ٿيو، جنهن بعد به غلام نبي وڏيري کي آرام نه آيو ۽ قاضي صاحب جي گهر ۾ ڌاڙو هڻايو ويو، جنهن ۾ قاضي صاحب جي عمر رسيدہ والده سخت زخمي ٿي پئي. علام آءِ آءِ قاضي جڏهن اها ڳالهه ٻڌي ته قاضي فيض محمد ڏي خط لکي، ڏک جو اظهار ڪيو، جنهن واقعي بعد قاضي بهراڙين کي غير محفوظ سمجهي نوابشاهه اچي رهيو. قاضي صاحب سنڌ ۽ سنڌين جي پلائيءَ لاءِ هر تحريڪ ۽ محاذ ۾ اڳ ڀرو رهيو. هاري تحريڪ هجي توڙي مزدور تحريڪ يا آزاديءَ جي تحريڪ هجي. قاضي صاحب ڪانگريس، مسلم ليگ، نيشنل پارٽي، نيشنل عوامي پارٽي، عوامي ليگ ۾ اثرائتو ۽ عهديدار رهيو. منهنجي ويجهڙاڻپ قاضي صاحب سان سندس نيشنل پارٽي ۾ سرڪرده اڳواڻ وقت ٿي. آئون ان وقت حيدر منزل ڪراچيءَ ۾ رهندو هئس، جيڪو مرڪز هو. قاضي صاحب نوابشاهه کان جڏهن به ايندو هو ته، اتي ضرور ايندو هو، جڏهن ته سڪرنڊ مان ڪافي راجن جا ماڻهو ايندا هئا، جن سان اسان جو واسطو هو، سي قاضي صاحب جي ڪارڪردگيءَ جي نيڪي ڪندا هئا. هڪ دفعي قاضي صاحب ۽ منهنجي والد جي ايمر سيد درميان نيشنل عوامي پارٽيءَ جي اليڪشن ۾ نااتفاقي پيدا ٿي، جيڪو اجلاس حيدرآباد ۾ پيرگڙي هائوس ۾ ٿيو هو، جنهن ۾ منهنجي والد صاحب ڪامريڊ غلام محمد لغاريءَ جو نالو نيشنل عوامي پارٽيءَ جي سيڪريٽري لاءِ پيش ڪيو ته

اتي نوابشاهه جي بزرگ حڪيم مولوي محمد معاذ جيڪو انهيءَ ڏينهن مون پهريون دفعو ڏٺو هو، جنهن اتي قاضي فيض محمد کي جنرل سيڪريٽري چونڊڻ لاءِ تجويز ڪيو ۽ انهيءَ وقت مولوي معاذ جي تقرير ايڏي ته مدلل ۽ جذباتي هئي، جو مون کي خود پنهنجي والد جي تجويز ڪيل اميدوار کان باغي ڪري قاضي فيض محمد جو حمايتي بنايو، جڏهن ته انهيءَ وقت باهمي مشوري ڪرڻ واسطي هڪ ڪلاڪ جو وقفو وڌو ويو، مون انهيءَ وقفي وچ ۾ وڏي انداز ۾ ميمبرن جي وفاداري قاضي فيض محمد ڏانهن موڙائي، ان کي ووٽ ڪرايا، جنهن جي نتيجي ۾ غلام محمد لغاريءَ شڪست کاڌي ۽ قاضي فيض محمد ڪامياب قرار ڏنو ويو. حالانڪه قاضي فيض محمد انهيءَ اجلاس ۾ شرڪت به ڪانه ڪئي هئي. ٻئي ڏينهن تي ڊاڪٽر اعزاز نذير وڏو ڊگهو بيان ڏنو ته جي اير سيد کي پنهنجي گهر ۾ پهريون دفعو ترقي پسندن شڪست ڏني. قاضي صاحب کي ون يونٽ خلاف جدوجهد ۾ ڪافي ڪم ڪندي ڏٺو. ايوب خان جي مارشل لا خلاف جمهوريت پسند قوتن جي گڏجاڻي جيڪا نوابشاهه جي سوسائٽي واري بنگلي ۾ ڪرائي هئي، جنهن ۾ محمود علي قصوري، خليل احمد ترمذي آئون ۽ ٻيا سنڌ جا ترقي پسند موجود هئاسين، منهنجي زمين کان نوابشاهه اچڻ کان پوءِ هر هفتي قاضي صاحب سان خانگي گڏجاڻي ٿيندي هئي ۽ اڪثر سندس صحبت ۾ رهيس. جڏهن مون وڪالت پاس ڪئي ته ۱۹۶۶ع کان ۱۹۷۲ع تائين سندس جونيئر ٿي رهيس، ليڪن دل جي دوري پوڻ بعد ڊاڪٽرن جي مشوري سان وڪالت ڇڏي، سماجي خدمتن ڪرڻ لاءِ وري وڃي ڳوٺ مجيد ڪيريو وسايو. قاضي صاحب جيڪو بي باڪ ليڊر ۽ سياسي ڪارڪن هو، ساڻس پهرين سياسي پارٽي جنهن ۾ شامل ٿيس، اها هئي عوامي ليگ، شيخ مجيب الرحمان واري. ان وقت شيخ مجيب الرحمان اگر تلا ڪيس ۾ جيل اندر هو، جڏهن آءٌ شامل ٿيس ته ان کان اڳ ڪنهن به پارٽيءَ ۾ مڪمل نه هيس. نيشنل عوامي پارٽي ڏانهن لاڙو ضرور هو، ليڪن صوبائي خودمختياريءَ کان متاثر ٿي عوامي ليگ ۾ شامل ٿيس ۽ پهريون دفعو ضرورت محسوس ڪيم ته والد محترم کان مشورو ڪيان ۽ ڪيس ٻڌايم ته، آئون عوامي ليگ ۾ شيخ مجيب الرحمان جي پروگرام کان متاثر ٿيو آهيان. شيخ صاحب جيل ۾ آهي. آئون

عوامي ليگ ۾ شامل ٿي بنگال جو دورو ڪرڻ چاهيان ٿو. اوهان جي راءِ ڇا آهي. منهنجو والد جيڪو آزاد خيال جو هو، جنهن ڪڏهن پنهنجي راءِ اولاد تي مسلط نه ڪئي ۽ جڏهن پيچير ته چيائين ته شيخ مجيب الرحمان جو پروگرام ۽ منزل ٿوري ڏکي آهي. پاڻ ۾ دلي قوت پيدا ڪئي هجي ته خوشي ٿيندي ته، پوءِ شامل ٿي، پر اها ڳالهه ڪڏهن به پسند نه ڪندس ته، تڪليف اچڻ تي پوئتي نهارين ۽ انهن کي اڌ ۾ ڇڏي اچين. انهيءَ مان مون اندازو ڪيو ته سائين جي سياسي بصيرت ۽ تجربو شيخ مجيب الرحمان جي حمايت ۾ آهي ۽ يڪدم شامل ٿيس ۽ سندس ٻانهن ٻيلي ٿيس. مان قاضي فيض محمد سان گڏ بنگال ويس، ان وقت شيخ مجيب الرحمان ۽ سندس ساٿي تاج الدين، مشتاق احمد خوندڪر ۽ ٻيا جيل ۾ هئا ته قاضي فيض محمد سان گڏجي بنگال جي سيد نظر الاسلام (جيڪو بعد ۾ فوجي جنتا شهيد ڪيو هو) قمر الزمان ۽ امينا بيگم ۽ ٻين ملي بنگال جو دورو ڪيو ۽ عوامي ليگ جي پرچار جاري رکي. مشرقي پاڪستان ۾ فوجي ظلم ۽ بربريت تائين ڍاڪا ۾ موجود هئاسين ۽ مان به فوجي ايڪشن تائين عوامي ليگ ۾ شامل رهيس. جڏهن مشرقي پاڪستان بنگلاديش جو روپ اختيار ڪيو ته قاضي صاحب کي آزاد سنڌ جو جنون جاڳيو ۽ بنا مشوري ڪرڻ جي سرحدون پار ڪري وڃي، هندستان پهتو ۽ اتي جيل حوالي ٿيو، جتان بعد ۾ کيس بنگال موڪليو ويو، جيڪو بنگال مان سڌو وڃي لنڊن پهتو، جتي ڪجهه وقت جلاوطنيءَ جو تجربو حاصل ڪري، واپس ڪراچي پهچڻ تي جيل حوالي ڪيو ويو، تنهن بعد سندس طبيعت ۽ صحت عمر جي لحاظ سان اهڙي نه رهي، قاضي صاحب نيم سياسي تحريڪ ۾ رهيو. پاڻ هندستان جي سياستدانن ۽ بزرگن مان شيخ عبيدالله سنڌي، مولانا حسرت موهاني، علامه آءِ آءِ قاضي کان متاثر رهيا. سنڌ هاري ڪاميٽي ۾ انهيءَ وقت غير متحرڪ ٿيو، جڏهن ڪامريڊ حيدر بخش جتوئي سان هاري ڪاميٽي جي معاملن ۾ پنهنجي من ماني ڪرڻ کي پسند نه ڪندو هو، جيڪو ڪا به راءِ وٺڻ لاءِ تيار نه هو. ڪامريڊ جتوئي پهريون دفعو قاضي فيض محمد کي صدر چونڊيو. ٻيو دفعو ميان علي محمد قريشي دادو واري کي هنن بزرگن دوستي جي ناتي سمجھاري جو مظاهرو ڪري زوري چارج وٺڻ نه پئي چاهي، جيڪا

جتوئي ڏيڻ کان انڪار ڪئي هئي. جڏهن ذوالفقار علي ڀٽي، ايوب خان سان اختلاف رکي نڪرڻ بعد مخالفت ۾ ٿي بيٺو ته مير رسول بخش سندس پيغام کڻي اسان وٽ نوابشاهه پهتو. چيو ته منهنجا دوست خاص طور غلام مصطفيٰ جتوئي ۽ ٻيا اڌ ۾ ڇڏي ويا آهن. مان نوابشاهه اچڻ چاهيان ٿو، هتي رهڻ لاءِ مون کي ڪا به جڳهه نه ٿي ملي. قاضي فيض محمد ۽ امداد شاهه کي چوندا ته منهنجو بندوبست ڪن ۽ نوابشاهه به پ پ جي بنيادي ڍانچي ٺاهڻ ۾ مدد ڪن. قاضي صاحب مير سان هاڪار ڪندي چيو ته اسان جو جيڪو حال هوندو حاضر آهي. نوابشاهه ۾ انتظاميا جي حالت اها هئي جو، جڏهن اسان عام جلوسي جي اجازت گهري ته ۱۴۴ جي بهاني اها اجازت نه ڏني وئي ۽ اسان مجبور ٿي پريس ڪلب اڳيان ڀٽي جي تقرير ڪرائي، جنهن بعد حاجي حسن بخش شاهه جي جاءِ جيڪا سڪرنڊ روڊ خواجه هاءِ اسڪول ڀرسان هئي، جتي مانجهاندو ڏنوسين، جڏهن ته ڀٽي جي رهائي لاءِ سرڪٽ هائوس ۽ ڊاڪ بنگلو به نه مليا، جنهن ڪري قاضي صاحب پنهنجي گهر جو اڌ حصو خالي ڪري ان ۾ ذوالفقار علي ڀٽي ۽ مير رسول بخش کي رهايو ۽ سائين حسن بخش شاهه (سيد بشير احمد شاه جو والد) جي جاءِ جتي آئون رهندو هئس اتي پير بخش ڀٽو ۽ غلام مصطفيٰ ڪر ۽ ٻيا رهيا، جڏهن ته غلام نبي ڏاهريءَ عبدالوحيد ڪٽپر ۽ ٻين جي مهماني ڪئي. ذوالفقار ڀٽي، قاضي ۽ اسان کي شموليت جي دعوت ڏني ته ڀٽي کي قاضي فيض محمد چيو ته آءٌ ۽ امداد محمد شاهه عوامي ليگ ۾ عهديدار آهيون، جنهن جو ملڪي جمهوريت ۽ صوبائي خودمختياريءَ تي واضح پروگرام آهي. اوهين جملي پروگرامن ۾ مبهم آهيو، تنهن ڪري اسان شمولت اختيار ڪرڻ کان معذوري ڏيکاري، ڀٽي بعد ۾ اسان کي چيو ته ٻيا سلجهيل ماڻهو ڏيو ته، جيئن پ پ جو ڍانچو ٺاهيون. جڏهن ته منهنجي مانجهاندي ۾ ميان امان الله ٻگهيو وڪيل ڳوٺ ڳچيرو مورو ۽ مير محمد ميمڻ وڪيل نوابشاهه واري کي عرض ڪيو آهي شامل ٿين. مير محمد ميمڻ کليو چيو ته سياست کان پري آهيان، سڄي عمر پري رهيو آهيان. بنيادي طرح مقامي سياست ۾ سيد نذر شاهه سان ويجهي تعلقات آهن، انهن کي ڇڏڻ ناممڪن آهي. مون کي معافي ڏني وڃي.

ميان امان الله ٻگهي ذوالفقار علي ڀٽي کان سوال ڪيو ته جمهوريت ۽ صوبائي خودمختياريءَ تي اوهان جا ڪهڙا خيال آهن. هن وقت ون يونٽ ڪري سنڌ پنجاب جي غلاميءَ ۾ آهي. انهيءَ کي توڙڻ لاءِ اوهان جو پروگرام واضح نه آهي. توهان ون يونٽ توڙڻ جو اعلان ڪريو. مرحوم ڀٽي چيو ته پاڪستان ۾ اقتدار ۾ صرف اهو ئي اچي سگهندو، جنهن کي فوج ۽ پنجاب جي حمايت حاصل هوندي. آءٌ اقتدار حاصل ڪرڻ گهران ٿو، تنهن ڪري ون يونٽ خلاف ڳالهه ڪري پنهنجي اقتدار وارو خواب نه ڇڏيندس. اقتدار حاصل ڪري پوءِ ڏسنداسين. امان الله ٻگهي کيس چيو ته جهڙي طرح گانڌيءَ کي انگريزن ٻي عالمگيري جنگ ۾ مدد لاءِ چيو هو ته، انگريزن کي گانڌيءَ جواب ڏيندي چيو هو ته، جنگ ڪٿن بعد هو هندستان کي آزاد ڪندا، سو تون به اعلان ڪر ته اقتدار حاصل ڪرڻ کان پوءِ ون يونٽ توڙيندين. ليڪن ڀٽي انڪار ڪيو، آخر ۾ امان الله ٻگهي کيس ايتري قدر چيو ته پنهنجي چوڌاري ۾ واعدو ڪر ليڪن ڀٽي چيو ته آءٌ اهڙو واعدو به نه ٿو ڪري سگهان، جنهن تي امان الله کيس چيو ته توهان ٺلهو واعدو نه ٿا ڪري سگهو، ته پوءِ اسان ٺلهو شامل ٿي ڪارانهن نه ٿا هڻڻ چاهيون. آجياڻي ۾ ڪافي وڪيل موجود هئا، جيڪي مختلف پارٽين ۾ پڻ موجود هئا. اسان جون نظرون عبدالفتاح ميمڻ ۽ قاضي محمد بخش ڌامراه تي پيون، جيڪي ٻئي قاضي صاحب وٽ جونيئر جي حيثيت ۾ وڪالت ڪري چڪا هئا، جنهن ڪري قاضي محمد بخش ڌامراه کي سيڪريٽري نامزد ڪرايو، انهيءَ ڏينهن بعد ٻئي پ پ سان وابسته رهيا. قاضي فيض محمد جيڪو اليڪشنن جي سياست ۾ گهٽ لاڙو رکندو هو، جنهن جو سبب عوام جي جملي مسئلن سان وابستگي گهٽ هئي ۽ جيڪو سنگت جي صحيح ۽ غلط مشورن ۾ جلد اچي ويندو هو. ۱۹۷۰ع جي اليڪشن جو غلام مصطفيٰ جتوئي اليڪشن ۾ بشير احمد شاه جا ووٽ خراب ڪرڻ لاءِ قاضي فيض محمد جو مولانا عزيز الله غلام محمد لغاريءَ ۽ ٻين کان گهڻو ڪرايو ته، هو اليڪشن ۾ ٻيئي ته کٽيو ويٺو آهي، کيس اهو به چيو ته توکي جي اير سيد ۽ امداد محمد شاه به مدد ڪندا. حاڪم علي کي ڪير سڃاڻي ڪونه. غلام مصطفيٰ جتوئي اهو اندازو لڳايو هو ته، جي اير سيد زور ڪندو ته

شبیر احمد شاھ هٽ کٽي ويندو، انهيءَ وقت آءٌ سڪرنڊ تعلقي جي سياست ۾ جوڙتوڙ ڪرڻ ۾ پيش پيش هوس ۽ مون پ پ جي مقابلي ۾ شبیر احمد شاھ کي زور رکي قومي اسيمبليءَ ۾ بيٺڻ لاءِ چيو، جنهن جي جواب ڏيڻ تي سائين جي اير سيد کان حڪم ڏياريو ته شبیر شاھ کي هٽ کڻايو ۽ امداد محمد شاھ جي مدد وٺي ڏيو. مون کي هتان جي سياسي راند اڳيان هئي. مون کين عرض ڪيو ته قاضي صاحب سان سياسي راند ڪئي وڃي پئي ته جيئن شبیر شاھ جا ووٽ خراب ٿين، جيڪڏهن غلام مصطفيٰ جتوئي قاضي فيض محمد جي مدد ڪرڻ چاهي ٿو ۽ سچو آهي ته حاڪم علي زراريءَ کان هٽ کڻائي ته آءٌ شبیر شاھ کي هٽ کڻڻ لاءِ چونڊس ۽ کڻائيندس ته ڀلي قاضي بنا مقالي اچي، جيڪا ڳالهه جتوئيءَ نه مڃي، جڏهن ته حيدرآباد بعد قاضي صاحب جي جاءِ تي گڏجاڻي ٿي، جنهن ۾ حاڪم علي زراري، غلام مصطفيٰ جتوئيءَ، قاضي غلام هادي سندس ڀاءُ به موجود هو، جتي حاڪم علي چيو ته جيڪا سنگت فيصلو ڪندي ٻڌل آهيان، جتوئيءَ چيو ته وڏو صاحب ڪونه مڃيندو. مون چيو ته غلام هادي ظفر شاھ جي مدد ڪري ۽ ائين معاملو نه ٺهيو. قاضي فيض محمد ۽ جي اير سيد ۾ ٽي ڳالهيون هڪجهڙيون هيون، ٻئي ايماندار هئا، جذباتي هئا ۽ چار چٽا گڏجي کين منجهائي ويندا هئا. مثلاً جڏهن ۴ مارچ تي حيدرآباد ۾ احتجاج جو پروگرام ٿئي پيو ته جي اير سيد کي رسول بخش پليجي، باقر شاھ ۽ ڪامريڊ پوهو مل جيڪي نمايان هئا، جن کيس چيو ته هو ان احتجاج ۾ حيدرآباد اچي شامل نه ٿئي، خون خرابا ٿيندا ۽ سائين جي اير سيد به عين وقت هڪ ڏينهن اڳ اچڻ لاءِ جواب ڏئي ڇڏيو ۽ ان ڏينهن ئي پتو جيڪو گاڏي ۾ سوار هو، جنهن کي حيدرآباد لاٿو ويو ۽ کيس اهو ٺهيل مجموعو ملي ويو، جيڪا پڻ رٿا هئي. قاضي صاحب الائي تحريڪ ۾ پيش پيش هو. هندن جي زمين لاءِ پنجاب ۾ آيلن کي معاوضو ڏياريو ويو، ليڪن سنڌ ۾ ائين نه ڪرائي سگهيا ۽ مرڪز کان ريمينيشن پاليسي ۾ ترميم نه ڪرائي سگهيا. علامه آءِ آءِ قاضي جي قاضي فيض محمد سان گهڻي لڳندي هئي ۽ اڪثر کيس خط وغيره لکندو رهندو هو. علامه آءِ آءِ قاضي کيس خط لکيو ته بگليون هتي، پاڪستان ٺاهيو پيا، اها اسلام دشمني آهي. اسلام بين القوامي مذهب

آهي، انهيءَ کي چار ديواريءَ ۾ ڏئي بند ڪيو ٿا ۽ اوهين ٻين قومن کي مجبور ٿا ڪريو ته، هو به اوهان لاءِ سرحدون بند ڪن. اسلام جو ڦهلاءَ ۽ تبليغ اهڙي نموني بند ٿي ويندي. اهڙو پاڪستان اسلام کي مضبوط ڪونه ڪندو. بلڪ ڪافرستان ٿي ويندو. مسلم اکر لکي مسلمانن کي واڙي ٿا ڇڏيو. ان وقت قاضي صاحب مسلم ليگ ۾ هو، جيڪو خط ڇپي نه سگهيو ۽ مصلحت کان ڪم ورتو. قاضي فيض محمد جيڪو صوفي قسمر جو ماڻهو هو، جنهن جي حياتي جدوجهد ۾ گذري.

تأثرات، سيدامداد محمد شاه
روزاني ”سنت“ اخبار حيدرآباد
۱۳ نومبر ۱۹۹۷ع

سید امیر حیدر شاہ،
سید امداد محمد
شاہ، سونا ماڻي پستنجي دباش
سند جي پهرين ڊرائيونگ
لائسنس ورتل عورت،
1948ع



ويٺل: سید امیر حیدر شاہ،
بيٺل: سید
امداد محمد شاہ، تعليم
دوران ڪراچي ۾ ان وقت
وڪٽوريہ روڊ واري بنگلي ۾،
1948ع



□ ويهي ڪيم ويچار

سنڌ جا صوفي شاعر، سنڌي زبان، سنڌ جي تهذيب، سنڌ جي تاريخ، سنڌ جي جاگرافي، سنڌ جي سياست ۽ سنڌ جي احساسات جي ترجماني ڪندا رهيا آهن. سنڌ جي صوفي شاعرن جي شاعري جو مطالعو ڪبو ته سر مارئي ۾ سنڌ جي نياڻيءَ جي پاڪ دامني ۽ حب الوطنيءَ جي عڪاسي ملندي.

سڄڻ ۽ سائيه، ڪنهن اٿاسيءَ وسري،
حيف تنين کي هوءَ، وطن جن وساريو.
—شاه

پيرون پڪا پٽ تي، ڏئونرن جون ڌاريون،
ڏنر ڏاڏائي ڏيه ڏي، ڄاڻندي ڄاريون،
ماڪيئون مٿيون پانيان، ڪپڙيون ڪاريون،
تنين کي ساريون، جهڳي هانءَ حمل چڻي.
—حمل فقير

شاه عبداللطيف جي رسالي تي نظر وجهبي ته، سنڌ جي زرخيز زمين، ڪڙمي ڪاسبي، سنڌي قوم، سنڌ جي ٿر، سنڌ جي جبل، سنڌ جي

سمند جو نقشو ڇٽيل ملندو. شاه لطيف رحم، سنڌ جي سرحدي علائقن ۾ گهميو ۽ انهن تي شاعري ڪيائون. شاه لطيف جي دور ۾ مولوين، ملن جون وڏي دٻدٻي ۽ بربريت جون نشانيون ملنديون.

منهن ۾ موسلي جهڙو، اندر ۾ ابليس،
اهڙو خام خبيس، ڪڍي ڪوه نه ڇڏين.

**

ملان ملان مڇڙ، آهيڙي آهين،
مرون سندي ماس تي، ٿا مائڪ مٽائين،
اهڙا ئي آهين، لعنتي لطيف ڇڻي.
-شاه

گذريل سال جڏهن آئون لنڊن ويس ته اتي احمد دين جي خليفي، مرزا طاهر احمد سان ملاقات ٿي ته مون سان اظهار ڪيائين ته ”شڪر آهي ته هينئر سنڌ ۾ اڳي کان ملن ۽ مولوين جو زور گهٽيو آهي. مون کانئس دريافت ڪيو ته توهان کي اها خبر ڪٿان ۽ ڪيئن ملي؟ ته پاڻ چيائون ته مون لنڊن ۾ ”پيغام لطيف“ (سائين جي ايم سيد جو لطيف رحم تي لکيل تحقيقي ڪتاب) پڙهيو، جنهن ۾ اهڙو ذڪر مليو آهي، جنهن کي اڄ جي حالتن سان پيٽجي ٿو ته، سنڌ جي صوفياڻي ڪرام جي ڪاوشن، ملان جي دقيانوسي عقيدن ۽ اثرن کي گهٽ ڪيو آهي.

اهڙي طرح حمل فقير جو رسالو ”ڪليات حمل“ پڙهيو ته آزاد سنڌ ۾ سندس ڪيل شاعري ۽ تنهن کان پوءِ، سنڌ کي انگريزن جي فتح ڪرڻ کانپوءِ، غلاميءَ واري دور جي شاعري ۾ زمين ۽ آسمان جو فرق ڏسڻ ۾ ايندو.

ڪير ڪنهن جو فرياد سڻي، ڪير ڪنهن جو ڪو داد ڪري،
جت سوار ڏنگو، سالار ڏنگو، دستار ڏنگي، تلوار ڏنگي،
ڪيئن اچي ڪم راس تنهن جاءِ، سمجهه سخن ڪر هوش حمل!
ڪوٽار ڏنگو، ڪمدار ڏنگو، مختيار ڏنگو، سرڪار ڏنگي.“
حضرت حمل فقير جي شاعري مان اها پڻ تصوير ڏسڻ ۾ ايندي ته سنڌي قوم ۾ ڪهڙيون بدعتون ۽ بداخلاقيون داخل ٿي ويون آهن، جن کي

فقير صاحب، پنهنجي شاعريءَ ۾ ڪافي ننڍيو آهي ۽ علائقي ۾ تعليم جي گهٽتائيءَ کي محسوس ڪندي فقير صاحب هتي مدرسو پڻ کوليو.

”ڪڇي ڪامن خوب خوشحالي، ڄڻي ڄڻي نال ڪلي،
چولا ڇائي، پيٽ ڏڪائي، اڳڻ دي ول ڏلي،
هر ڪنهن کون ”ادا“ سڏيندي، ڀاڪر ڀا ڀا ملي،
حمل تنهن زالئون گڏهه ڀلي، جا ٻڌي نال ڪلي.
يا وري

ڏنگي تور، تين ڏنگا پٽڪا، هٿين پنج ڇهه چلي،
ڪڍ ڪڍ پٽين، تين وٽ ڏيندي آهتي پيچ اولي،
آڪڙ شاڪڙ نال شهر وڃ، توت ٽرن ڪر تلي،
طري چوڙ تڙان تي ڪڙدي، گانڊو ڪرڪر گلي،
سارا ڏينهن گهٽيان وڃ گهمندي ول ول ڏيون ولي،
لڪ روپي دي لوڏ ڪرن، تي گهر وڃ ٺڪر ٺلي،
گهر گهر تين گهر آون سانجهي پيسا مور نه پلي،
اڳون اکن، ”ڪيا ڪٽ آيون“، ولدي وات نه ولي،
زالان اڳون زور سي، ڏاڙهي ڪونڌ مرينديان ڪلي،
منتان ڪر ڪر ماءُ ڇڙيندي، اگهه اگهه اڪيان ملي،
گهر وڃ ڪلا، بجا، ٻاهر شير بهادر بلي،
”حمل، جنهن گهر حال اهو، سو آڳ ڪيون گهر هلي.

اهڙيءَ طرح مون کي محسوس ٿي رهيو هو ته هڪ منظم سازش تحت سنڌ جي تعليم، سنڌ جي تهذيب ۽ سنڌي ٻوليءَ کي خوار ڪيو ۽ بگاڙيو پيو وڃي. سنڌ جي درسي ڪتابن منجهان، اسان جي سنڌي لغت کي خارج ڪيو پئي ويو. ويندي ڪراچي جي شهر ۾ ڪيترائي سنڌي اسڪول بند ڪيا ويا. ايسٽائين جو سنڌ جي مشهور درسگاه ”سنڌ مدرسته السلام“ مان سنڌي سيڪشن پڻ ختم ڪيو ويو. اڃان تائين اخبارون پڙهجن ٿيون ته ڪافي اسڪولن مان سنڌي ميڊيم ختم ڪري غير سنڌي ٻوليءَ ۾ تعليم ڏني وڃي ٿي ۽ وڌيڪ سازشون پڻ ٿي رهيون آهن.

هن وقت نوابشاهه شهر ۾ همت علي شاهه سنڌي گرلس پرائمري

اسڪول، جنهن جو پلاٽ شاھ صاحب سنڌي اسڪول جي لاءِ ڏنو هو، انهيءَ اسڪول کي به غير سنڌي ۽ ڌاري ٻولي ۾ تبديل ڪرڻ جون سازشون پيون ٿيون. ڪراچيءَ ۾ سنڌي علائقا، جهڙوڪ لياري ۽ پراڻي شهر ۾ زبردستي، سنڌي ميڊيم جي جاءِ تي هڪ غير سنڌي ڌاري ٻولي مڙهي وئي آهي. ڪراچيءَ ۾ الطاف حسين روڊ تي انگريزن جي وقت ۾ قائم ڪيل شيخ عبدالمجيد سنڌي جي نالي سان منسوب ٿيل، سنڌي ميڊيم اسڪول ۾ به سنڌي ۾ تعليم نٿي پڙهائي وڃي. حالانڪ ان وقت جو سنڌي ميڊيم وارو بورڊ اڄ به اتي لڳل آهي.

جيڪڏهن انهيءَ ستر ظريفيءَ جون قسمتون نمبروار ڳولينداسون، ته ڪيترائي پنا ڪارا ٿي ويندا ۽ ڪيئي ڪتاب پرڃي ويندا. تنهن ڪري پنهنجي مضمون ڏي موٽندي، سوچيم ته سنڌي ٻولي، تهذيب، تاريخ ۽ اخلاقي قدرن جا رکوالا ۽ پارکو، صوفي شاعر ئي آهن.

”نه سي وونئڻ وٺن ۾، نه سي ڪاتاريون،

پسيو بازاريون، هينئڙو مون لوڻ ٿئي.“

-شاھ

”واحد وسائيج، درد ونديءَ جو ديس،

پرين جي پرديس، مون کي مينهن ميڙيو.“

-سچل

”انڌن اوندهه نه لهي، تن کي سچ چوندو ڪير،

روحل راهه پرينءَ جي، جان گهمي ڏٺوسين گهير،

ته رب مڙني ۾ هيڪڙو، تنهن ۾ ڦٽند نه ڦير،

سا ڪاڏي ڪندي پير، جا ستي ڪعبه الله ۾.“

-روحل

”حمل چئي هن ڳالهه جو، ويهي ڪير ويچار،

ته دل لڳيءَ دوستي جو، ڇا ملهه آهي مقدار،

تہ اندر مان عقل چيو نقطو هي نروار،
لڳي تہ لک هزار، تني تہ تڪوئي نہ لہي."
—حمل

اگر هنن صوفين جي زبان کي زنده رکيو ويندو تہ سنڌي قوم سلامت رهندي، سنڌي زبان ۽ ٻولي سلامت رهندي. هن وقت ڪيترائي ئي سنڌي محاورا ۽ اکر جيڪي لطيف، سچل، سامي، روحل ۽ حمل فقير جي رسالن ۾ اسان کي ملن ٿا، تن جو اچار ۽ پڙهڻ به اسان جي ڪاليجي ليڪچرارن ۽ اسڪولي استادن کي نہ ٿو اچي، پر اڄ به ٻهراڙيءَ جا ماڻهو صوفي شاعرن جي شاعري ۾ مروج ڪيل ئي سنڌي محاورن ۽ اچارن کي اندر ۾ سانڍيو رکيو وينا آهن.

سوچير تہ شاه عبداللطيف رحم، سچل سرمست تي تحقيق جو ڪم نہ هجڻ جي برابر هوندي به ڪجهہ نہ ڪجهہ ٿي رهيو آهي. مگر حمل خان لغاري، المعروف، حمل فقير تي تحقيقي ڪم تہ پري رهيو، پر سندس ڳوٺ ۾ جيڪو پاڻ عربي، فارسي مدرسو کوليو هئائون، اهو به بند ٿي ويو هو.

تنهن ڪري، انهيءَ مدرسي جي اجهليل ڏيئي کي ٻارن ۽ روشن ڪرڻ خاطر، پهرين سنڌي ادبي سنگت سڪرنڊ جي اديب دوستن ۽ ٻين مهربان دوستن جي سهڪار سان ادبي ڪانفرنسون ڪرايون ويون، جنهن کان پوءِ ضلعي ڪائونسل نوابشاه کي مذڪوره ڪم ۾ شريڪ ڪيو ويو، جيڪو اڳتي هلي سيد غوث علي شاه جي حڪمن تحت ”حمل فقير ڪلچرل يادگار ڪاميٽي“ جو بنياد رکيو ويو، جنهن جي جاکوڙ ۾ اسان حمل فقير تي تحقيق جو ڪم شروع ڪيو آهي، جيڪو ابتدائي مرحلي ۾ آهي. حمل فقير جي پسگردائيءَ ۽ علائقي ۾ غير معمولي ترقياتي ڪم ڪرايا ويا آهن. جهڙوڪ: حمل فقير جي مدرسي واري جڳهه تي پرائمري بوائز ۽ گرلس اسڪول ۽ ان جي ويجهو هاءِ اسڪول، ٻهراڙيءَ جي ماڻهن لاءِ اسپتالون، چوپائي مال جون اسپتالون، پڪا روڊ ۽ رستا، بيسڪ هيلٿ يونٽ، زائرين لاءِ مسافر خانو، حمل فقير جي مزار جي پڪي اڏاوت (جيڪا سابق ڊي سي جناب توقير احمد جي مالي سهڪار سان ڪرائي وئي) ٽيليفون جهڙيون

سهولتون ۽ بجلي سميت سڄي نوابشاه ضلعي جي پهراڙين جو واحد راندين جو استديمر حمل فقير تي ٺهرايو ويو آهي. اهڙي طرح فقير صاحب جي درگاه تي هر سال ادبي ڪانفرنس ۽ ميلو لڳايو ويندو آهي، جنهن ۾ سنڌ جون رانديون جهڙوڪ؛ ملاڪڙو، ڪپڻي، والي بال سان گڏوگڏ تعليمي ڪانفرنسون، ادبي ڪانفرنسون، حڪومت جي مختلف شعبن خاص طرح سان تعليم، زراعت ۽ چوپائي مال جي پالڻ وارا ميلي ۾ حصو وٺندا آهن ۽ نمائشون ۽ اسٽال انهن شعبن پاران لڳايا ويندا آهن، جڏهن ته ميلي ۾ موسيقيءَ جي ڪانفرنس پڻ ڪرائي ويندي آهي، جنهن ۾ سنڌ جا مايا ناز فنڪار ۽ راڳي مرحوم استاد منظور علي خان صاحب، صوفي عرض محمد لغاري پنهنجن راڳين سميت، جيسين حال حيات هئا ته پاڻ موسيقيءَ واري ڪانفرنس ۾ حاضري ڀريندا رهيا. اهڙيءَ طرح علث فقير، عابده پروين، استاد وزير علي خان، فيروز گل، تاج مستاني، وحيد علي، انور حسين وسطڙو، سجاد يوسف ۽ پنهل فقير سميت ڪيترائي راڳي ۽ صوفي فنڪار حمل فقير جي سالياني ميلي ۾ موسيقيءَ واري ڪانفرنس ۾ حاضري ڀريندا آهن.

اهڙي طرح حمل فقير ادبي ۽ تعليمي ڪانفرنسن ۾ ڊاڪٽر نبي بخش خان بلوچ، سيد غلام مصطفيٰ شاه، اختر علي جي قاضي، سيد غوث علي شاه، ظفر علي شاه، سيد مراد علي شاه، ضلعي ڪائونسل جا مانورا چيئرمين، خصوصاً سيد حاجي قادر ڏنو شاه (نٿو) پير غلام شاه جيلاني (دادو) مخدوم پير اعجاز حسين شاه (هالا)، سينيئر شاهنواز جوڻيجو ۽ ضلعي ڪائونسل نوابشاه جا سلسليوار چيئرمين غلام مرتضيٰ جتوئي، سيد شوڪت حسين شاه، سيد غلام مصطفيٰ شاه، سڪرنڊ مان چونڊيل قومي اسيمبليءَ جا ميمبر سيد بشير احمد شاه ۽ سندس ڀاءُ سيد شبير احمد شاه ثقافت کاتي جو سيڪريٽري حميد آخوند، علي نواز وفائي، سيد صالح محمد شاه، شمشير الحيدري، سيد راشد مورائي، حاجي عرض محمد لغاري (مورو) حافظ محمد بخش خاصخيلي، مؤمن مليرائي، تعليمي ماهر حبيب الله صديقي، خدا بخش سيهڙ، صوفي ۽ محقق سيد يار محمد شاه، چاچو محمد خان مجيدي (نٿو) مرحوم ايڊووڪيٽ حفيظ قريشي

(سينيئر) وزير تعليم قاضي خالد، سميت ڪيترائي ناميارا اديب، شاعر، تعليمدان حمل فقير ادبي ڪانفرنس ۾ حاضري ڀريندڙ آهن. آئون انهيءَ کان به رهي نٿو سگهان، ته نوابشاه مان چونڊيل صوبائي اسيمبليءَ جو ميمبر عاصر ڪبير به گذريل ميلي ۾ ادبي ڪانفرنس ۾ حاضري ڀري. اسان جو بهترين نذرانو اهو رهندو ته پنهنجن صوفي شاعرن کي پڙهون، پروڙيون ۽ سمجهون ۽ ٻين تائين انهن جو پيغام پهچايون.

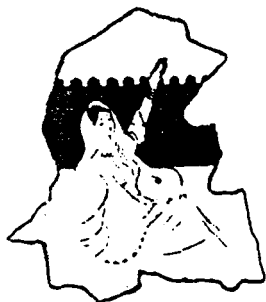
جيئن ته پهرين ڏينهن کان وٺي آئون هن حمل فقير يادگار ڪاميٽيءَ جو ادنيٰ ڪارڪن آهيان. هڪڙي ڪوتاهي جو ذڪر ڪندو هلان، ته ڪجهه سالن کان صفر مهيني جي پهرين ۽ ٻي ٽي تاريخ، جيڪا فقير صاحب جي عرس جي تاريخ آهي، انهيءَ کان هتي ڪري ۽ اٽل سببن جي ڪري، ميلو دير سان لڳايو ٿو وڃي، تنهن لاءِ حمل فقير يادگار ڪاميٽيءَ پاران معافي جو طلبگار آهيان ۽ چيرمين حمل فقير ڪلچرل يادگار ڪميٽيءَ کان اميد اٿم ته آئينده اهڙي ڪوتاهي نه ٿيندي.

(نوٽ: ۱۸ سيپٽمبر ۱۹۹۸ع تي
سڪرنڊ ويجهو عوامي شاعر حمل فقير جي لڳايل
سالاني ميلي جي حوالي سان هيءَ تحرير مختلف
سنڌي اخبارن ۾ شايع ڪئي وئي.)

ڏيئا ذات جا

عبدالحكيم ارشد

قيمت، 130 روپيا



مارئي اڪيڊمي ڪراچي / سڪرنڊ

1997ع

لکڻم لاءِ

مارئي اڪيڊمي،

134، پتائي ٽائون، حيدرآباد

سنڌ

لهرون لهرون لات

(شاعري)

آثر نائن شاهي

قيمت ، 60 روپيا



هارئي اڪيڊمي سڪرنڊ / ڪراچي

لکپڙهه لاءِ

هارئي اڪيڊمي

134، پتائي ٽائون، حيدرآباد

سنڌ

جي تو بيت ڀانڻيا

شاهه جي شاعريءَ مان چونڊ بيت

چونڊيندڙ
نورالدين سکرکي

قمت 60 روپيا

پڪو جلد، 80 روپيا



مارئي اڪيڊمي سکرند / ڪراچي

لکڙهه لاءِ

مارئي اڪيڊمي

134، پتائي ٿائون، حيدرآباد

سنڌ



● آئون واريءَ جو ذرو ۽ درياھ جي پاڻيءَ جو قطرو
آهيان. سائين جي ايم سيد عقل، دانش، محبت ۽ پيار جو
مجسم درياھ هو. ڪجهه ماڻهو سائينءَ کي سياستدان
تر کي ماڻهو تاريخدان ۽ کي سماجي ڪارڪن سڏين
ٿا، حقيقت ۾ سائين انهن سمورين خوبين جو مجموعو
هيو. سائين جي ايم سيد، سنڌ جي ادب، ثقافت، ٻولي ۽
آزاديءَ لاءِ جيڪي ڪوششون ڪيون آهي اسان سڀني کي
ورهائي، سائينءَ جي جدوجهد جي تسلسل کي برقرار
رکڻو آهي، انهيءَ عمل سان ئي اسان پنهنجي منزل
ماڻينداسين.

(سيد امداد محمد شاه،

اقتباس تقرير سيد جي سالگرھ

۱۷ جنوري ۱۹۹۹ع)

پڙهندڙ نسل . پ ن

The Reading Generation

1960 جي ڏهاڪي ۾ عبدالله حسين ”اُداس نسلين“ نالي ڪتاب لکيو. 70 واري ڏهاڪي ۾ وري ماڻِڪ ”لڙهندڙ نسل“ نالي ڪتاب لکي پنهنجي دورَ جي عڪاسي ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. امداد حُسينيءَ وري 70 واري ڏهاڪي ۾ ئي لکيو:
انڌي ماءُ جڻيندي آهي اونڌا سونڌا ٻارَ
ايندڙ نسل سَمورو هوندو گونگا ٻوڙا ٻارَ

هر دور جي نوجوانن کي اُداس، لڙهندڙ، ڪڙهندڙ، ڪڙهندڙ، ٻرندڙ، چُرندڙ، ڪِرندڙ، اوسيئڙو ڪُندڙ، پاڙي، ڪاڻو، ڀاڄوڪڙ، ڪاوڙيل ۽ وڙهندڙ نسلن سان منسوب ڪري سَگهجي ٿو، پَر اسان انهن سڀني وچان ”پڙهندڙ“ نسل جا ڳولائو آهيون. ڪتابن کي ڪاڳر تان ڪڍي ڪمپيوٽر جي دنيا ۾ آڻڻ، ٻين لفظن ۾ برقي ڪتاب يعني e-books ٺاهي ورهائڻ جي وسيلي پڙهندڙ نسل کي وَڌڻ، ويجهڻ ۽ هِڪَ ٻئي کي ڳولي سَهڪاري تحريڪ جي رستي تي آڻڻ جي آسَ رکون ٿا.

پڙهندڙ نسل . پ ن The Reading Generation

پڙهندڙ نسل (پڻ) ڪا به تنظيم ناهي. اُن جو ڪو به صدر، عهديدار يا پايو وجهندڙ نه آهي. جيڪڏهن ڪو به شخص اهڙي دعويٰ ڪري ٿو ته پڪ ڄاڻو ته اهو ڪوڙو آهي. نه ئي وري پڻ جي نالي ڪي پئسا گڏ ڪيا ويندا. جيڪڏهن ڪو اهڙي ڪوشش ڪري ٿو ته پڪ ڄاڻو ته اهو به ڪوڙو آهي.

جهڙيءَ طرح وڻن جا پڻ ساوا، گاڙها، نيرا، پيلا يا ناسي هوندا آهن اهڙيءَ طرح پڙهندڙ نسل وارا پڻ به مختلف آهن ۽ هوندا. اهي ساڳئي ئي وقت اداس ۽ پڙهندڙ، ٻرندڙ ۽ پڙهندڙ، سُست ۽ پڙهندڙ يا وڙهندڙ ۽ پڙهندڙ به ٿي سگهن ٿا. ٻين لفظن ۾ پڻ ڪا خصوصي ۽ تالي لڳل Exclusive Club نه آهي.

ڪوشش اها هوندي ته پڻ جا سڀ ڪم ڪار سهڪاري ۽ رضاڪار بنيادن تي ٿين، پر ممڪن آهي ته ڪي ڪم اجرتي بنيادن تي به ٿين. اهڙي حالت ۾ پڻ پاڻ هڪٻئي جي مدد ڪرڻ جي اصول هيٺ ڏي وٺ ڪندا ۽ غير تجارتي non-commercial رهندا. پڻن پاران ڪتابن کي ڊجيٽائيز digitize ڪرڻ جي عمل مان ڪو به مالي فائدو يا نفعو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪئي ويندي.

ڪتابن کي ڊجيٽائيز ڪرڻ کان پوءِ اهم مرحلو ورهائڻ distribution جو ٿيندو. اهو ڪم ڪرڻ وارن مان جيڪڏهن ڪو پيسا ڪمائي سگهي ٿو ته ڀلي ڪمائي، رڳو پڻن سان اُن جو ڪو به لاڳاپو نه هوندو.

پڙهندڙ نسل . پڻ The Reading Generation

پَنن کي گليل اکرن ۾ صلاح ڏجي ٿي ته هو وَس پٽاندڙ وڌ
 کان وڌ ڪتاب خريد ڪري ڪتابن جي ليکڪن، ڇپائيندڙن ۽
 ڇاپيندڙن کي همٿائن. پر ساڳئي وقت علم حاصل ڪرڻ ۽ ڄاڻ
 کي ڦهلائڻ جي ڪوشش دوران ڪنهن به رُڪاوٽ کي نه مڃن.
 شيخ اياز علم، ڄاڻ، سمجھ ۽ ڏاهپ کي گيت، بيت، سٺ،
 پُڪار سان تشبيهه ڏيندي انهن سڀني کي بمن، گولين ۽ بارود
 جي مد مقابل بيهاريو آهي. اياز چوي ٿو ته:
 گيت به ڄڻ گوريلا آهن، جي ويريءَ تي وار ڪرن ٿا.

... ..

جئن جئن جاڙ وڌي ٿي جڳ ۾، هو ٻوليءَ جي آڙ ڇپن ٿا؛
 ريتيءَ تي راتاها ڪن ٿا، موتي منجهه پهڙ ڇپن ٿا؛

... ..

ڪالهه هُيا جي سُرخ گلن جيئن، اڄڪلهه نيلا پيلا آهن؛
 گيت به ڄڻ گوريلا آهن.....

... ..

هي بيت اُٿي، هي بم- گولو،

جيڪي به ڪٿين، جيڪي به ڪٿين!

مون لاءِ ٻنهي ۾ فَرَقُ نه آ، هي بيت به بم جو ساٿي آ،

جنهن رڌ ۾ رات ڪيا راڙا، تنهن هڏ ۽ چم جو ساٿي آ -

ان حساب سان اڻڄاڻائي کي پاڻ تي اهو سوچي مڙهڻ ته
 ”هاڻي ويڙهه ۽ عمل جو دور آهي، اُن ڪري پڙهڻ تي وقت نه
 وڃايو“ نادانيءَ جي نشاني آهي.

پڙهندڙ نسل . پ ن The Reading Generation

پَن جو پڙهڻ عام ڪتابي ڪيڙن وانگر رڳو نصابي ڪتابن تائين محدود نه هوندو. رڳو نصابي ڪتابن ۾ پاڻ کي قيد ڪري ڇڏڻ سان سماج ۽ سماجي حالتن تان نظر ڪڍي ويندي ۽ نتيجي طور سماجي ۽ حڪومتي پاليسيون policies اڻڄاڻن ۽ نادانن جي هٿن ۾ رهنديون. پَن نصابي ڪتابن سان گڏوگڏ ادبي، تاريخي، سياسي، سماجي، اقتصادي، سائنسي ۽ ٻين ڪتابن کي پڙهي سماجي حالتن کي بهتر بنائڻ جي ڪوشش ڪندا.

پڙهندڙ نسل جا پَن سڀني کي چو، چالا ۽ ڪينئن جهڙن سوالن کي هر بيان تي لاڳو ڪرڻ جي ڪوٺ ڏين ٿا ۽ انهن تي ويچار ڪرڻ سان گڏ جواب ڳولڻ کي نه رڳو پنهنجو حق، پر فرض ۽ اڻٽر گهرج unavoidable necessity سمجهندي ڪتابن کي پاڻ پڙهڻ ۽ وڌ کان وڌ ماڻهن تائين پهچائڻ جي ڪوشش جديد ترين طريقن وسيلي ڪرڻ جو ويچار رکن ٿا.

توهان به پڙهڻ، پڙهائڻ ۽ ڦهلائڻ جي ان سهڪاري تحريڪ ۾ شامل ٿي سگهو ٿا، بس پنهنجي اوسي پاسي ۾ ڏسو، هر قسم جا ڳاڙها توڙي نيرا، ساوا توڙي پيلا پن ضرور نظر اچي ويندا.

وڻ وڻ کي مون پاڪي پائي چيو ته ”منهنجا پاءُ
پهتو منهنجي من ۾ تنهنجي پَن پَن جو پڙلاءُ.“
- اياز (ڪلهي پاتم ڪينرو)

پڙهندڙ نسل . پَن The Reading Generation

سنڌ سلامت

www.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباھو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمايي جي حفاظت ڪئي آهي. سنڌ سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڏاڻوڻوڊ ڪرڻ اسان هجي ۽ ايندڙائيد سميت آڻي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ ”سنڌ سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سنڌ سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پر پور لاڀ حاصل ڪندا پر سنڌ سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ نڀائيندا.

books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت ڪتاب گهر جي ايندڙائيد اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڏاڻوڻوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book>